

Ташт

DAYZOB

Cánh tay Đàng

Tiểu thuyết

vh

Nhà xuất bản VĂN HỌC

Cánh Tay Vàng

Clark Howard

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Thay cho lời giới thiệu](#)

[Chương I](#)

[Chương 2](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương V](#)

[Chương VI](#)

[Chương VII](#)

[Chương VIII](#)

[Chương IX](#)

[Chương X](#)

[Chương XI](#)

[Chương XII](#)

[Chương XIII](#)

[Chương XIV](#)

[Chương XV](#)

[Chương XVI](#)

[Chương XVII](#)

[Chương XVIII](#)

[Chương XIX](#)

[Chương XX](#)

[Chương XXI](#)

[Chương XXII](#)

[Chương XXIII](#)

[Chương XXIV](#)

Thay cho lời giới thiệu

Câu chuyện dưới đây xảy ra hơn ba mươi năm, nhưng tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

Hôm ấy, tại một quán cà phê nhỏ của Sài Gòn, tôi tình cờ gặp một nhà văn khá tiếng tăm trong giới trí thức thời bấy giờ. Khi ấy tôi cũng được khá nhiều người biết, nhưng trong một lĩnh vực khiêm tốn hơn, đó là dịch thuật một số loại hình văn học, điều hình là truyện trinh thám, hình sự, khoa học viễn tưởng.

Có lẽ do vậy, nên trong lúc trò chuyện xã giao, anh bạn đó - tôi rất tiếc đã quên tên vì quá lâu không gặp lại - đã nói với tôi một chuyện mà anh cho là “độc nhất vô nhị”. Anh vốn không thích truyện hình sự, nhưng một hôm buồn chán muốn thay đổi không khí, anh đã mượn một cuốn tiểu thuyết loại **Série Noire** của nhà Xuất bản **Gallimard** có nhan đề **Une Lance**. Rồi anh bắt đầu kể cho tôi nghe với một niềm say mê chưa từng thấy. Tôi bị cuốn hút ngay từ đầu, nhưng tôi xin lỗi ngắt lời anh, hỏi nơi anh đã mượn sách, để có thể tự mình thưởng thức.

Thế nhưng gần mười năm sau, năm 1977, tôi mới tìm được “cổ thử” với một niềm vui thú vô hạn. Và tôi đã ngấu nghiến ngay từng chữ, từng câu, đọc một mạch đến hết cuốn sách. Tôi xin phép không tiết lộ nội dung vì muốn dành trọn niềm thích thú cho quý vị có dịp tự mình khám phá. Tuy nhiên, trong tình hình năm đó, tôi không sao dịch dịch lại cho người khác xem. Không hiểu vì sao, trong suốt mười lăm năm kế tiếp, 1987 - 2002, mặc dù tôi được phép in gần 20 dịch phẩm mà lại “quên bẵng” cuốn sách mình yêu thích nhất, mãi đến bây giờ mới “tự chuộc tội” được.

Vì vậy, tôi xin chân thành cảm ơn Nhà xuất bản đã tạo điều kiện cho cuốn sách “một đời” này được đến tay quý độc giả, cũ và mới, của tôi. Và tôi quả quyết hy vọng quý bạn nào đã từng bị cuốn hút vào **Lộc Đỉnh Ký** của đại văn hào Trung Quốc **Kim Dung** cũng sẽ cảm thấy một chút tương tự với **Cánh Tay Vàng** của nhà văn Mỹ **Clark Howard**.

Một điều cuối cùng: cuốn tiểu thuyết này viết về thuật gieo xúc xắc theo kiểu Anh - chắc hẳn chưa thông dụng ở nước ta. Ở đây tác giả đã mô tả một cách khá tỉ mỉ, tường tận giúp bất cứ độc giả nào có chút tư duy toán học cũng có thể hiểu rõ mọi diễn biến. Nhưng vì có quá nhiều tiếng lóng chuyên biệt khiến người dịch không sao chuyển ngữ một cách chính xác được, rất mong quý bạn miễn thứ.

TP. Hồ Chí Minh, ngày 30/04/2003

Bồ - Giang N.N.T

Chương I

Tiếp xúc đầu tiên của Cully với Chicago là một hình ảnh chói lòa.

Lúc y mở mắt trong chiếc xe ca lớn của hãng Greyhound đã đánh thức y bằng cách dừng lại với một âm thanh như tiếng thở dài ở bến xe bên dưới mặt đất, cách hai tầng so với mặt đường, y bị lóa mắt bởi ánh sáng sống sượng, nhợt nhạt, cần cỗi. Tất cả mọi thứ dưới tầng hầm này, bao gồm các bãi đậu xe, các cây cột và các bức tường đều bằng bê tông. Điều ngạc nhiên là khắp mọi nơi đều rất sạch, hoàn toàn khác hẳn những trạm nhỏ thiếu phương tiện mà chiếc xe ca đã đỗ lại từ Evansville.

Cully xuống xe và y chờ đợi, cách xa nhóm hành khách vừa rời khỏi xe đã tụ tập lại, trong lúc người tài xế mở hầm chứa hành lý bên hông xe. Khi người tài xế lấy ra chiếc vali cũ của y bằng vài giả da có ổ khóa rỉ sét và các góc đã sòn, y mới tiến tới để nhận lại. Cully có thân hình cao lớn, mặc bộ đồ com lê màu xám loại may sẵn và thắt một chiếc cà vạt màu xanh. Trông khá trang nhã, tuy nhiên đoạn đường từ Evansville đến Chicago đã làm thay đổi phần nào.

Khi Cully lên tới tầng trệt, những cánh cửa lớn bằng kính tự động mở ra. Y bước ra đường phố, nơi đây một hình ảnh chói lòa khác đang chờ y, đó là trung tâm Chicago vào giữa trưa.

Cully quan sát dòng thác người ồ ạt trên lề đường, cố tìm trên những gương mặt nét phản ánh nỗi hoảng sợ hoặc lo lắng có thể giải thích sự mãnh liệt trong cơ thể họ. Y không tìm thấy gì. Những gương mặt dường như vô hồn, xa lạ với sự đổ xô từa hồ cuống cuống của thể xác. Bỗng nhiên, Cully chợt nhớ mình không còn ở Evansville nữa, mà đang ở Chicago và phải trông chờ mọi người nơi này xử sự khác hẳn. Hooker đã báo trước y ngay trước khi y bước lên xe ca.

Đó là một thành phố mà tất cả đều đi rất nhanh, cậu nên nhớ như thế, nhanh hơn rất nhiều so với những người ở đây. Nhưng tôi đã từng thành đạt ở đó, cách đây hai chục năm, và tôi tin rằng bây giờ cậu cũng sẽ thành công. Tôi chỉ cho cậu một lời khuyên: thời gian đầu, cậu phải hết sức thận trọng. Cậu đừng nên lao mình vào trước khi chắc chắn có thể chống cự lại dòng chảy, cậu hiểu chứ?

Cully vừa nhìn đám đông vừa nghĩ rằng y đang bắt đầu hiểu điều Hooker muốn nói. Y thầm mỉm cười và đặt chiếc vali xuống trong chốc lát. Hai lòng bàn tay của y ướt đầm mồ hôi, y lơ đãng chùi tay lên mặt trái áo vét. Y rút một mảnh giấy ra khỏi túi và đọc địa chỉ Hooker đã trao cho y. Một người phục vụ da đen rảnh rỗi vừa đi ra khỏi bến xe, với một chiếc xì gà nhỏ trên môi.

- Anh có thể chỉ cho tôi nơi này ở đâu? - Cully vừa hỏi vừa gí mảnh giấy vào dưới mũi anh ta.

Người da đen lướt mắt dò xét Cully trước khi cầm mảnh giấy và xem địa chỉ.

- Phía đằng kia - anh ta trả lời với một cử chỉ bằng tay. - Đi thẳng cho tới đường State, rồi anh quẹo phải và dò theo số nhà.

- Cám ơn, - Cully vừa nói vừa lấy lại mảnh giấy.

Y xách va li lên và hòa vào đám đông, bước nhanh theo dòng người. Bàn tay siết chặt quai va li lại bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng bàn tay kia, bàn tay phải Cully đã thọc vào túi veston, vẫn khô và mát.

Và trong lúc y bước đi giữa trời nắng, bàn tay khô và mát này liên tục xoay trở một cặp xúc xắc bằng ngà màu trắng.

Chương 2

Cully đi suốt chiều dài đường State, y lướt qua các cửa hàng lớn, các rạp chiếu bóng và các cửa tiệm nhỏ. Y tiếp tục cho tới cuối đường, tới cầu cạn xe điện ngầm chạy trên không, tới tận cùng khu thương mại. Y vẫn chưa đến được số nhà y tìm.

Y đã tới chỗ giáp giới một khu tồi tàn. Trải dài trước mắt y là hai dãy nhà bao gồm nhiều quán rượu nhỏ xen lẫn những cửa hàng rẻ tiền, những tiệm xăm hình, những quán ăn lủi xùi và những khách sạn hắc ám... Và giữa ban ngày, trong ánh nắng chói lọi, tất cả cảnh tượng đó mang một vẻ tiêu tụy, âm u, trần trụi và hiu quạnh.

Địa chỉ Cully đang đi tìm ở gần tận cùng khóm nhà đầu tiên. Đó là một quán rượu không có gì khác biệt với hơn năm chục quán y hết nhau kế tiếp nằm dọc theo hai dãy nhà, ngoại trừ số nhà và tên quán. Quán này có tên đơn giản là Chez Maligan.

Cully đẩy cửa chỉ có một cánh bật và dừng lại để cho mắt đang bị lóa vì nắng có thì giờ quen với ánh sáng lờ mờ. Lúc y đã phân biệt rõ địa thế căn phòng về khoảng rộng và mấy người đang ở bên trong, y nhận thấy nhân viên phục vụ quán rượu, hai người khách đang uống ở quầy và một cặp đang ngồi ở một ngăn, tất cả đều liếc mắt nhìn y. Y tiến tới quầy và đặt va li xuống.

- Tôi có thể giúp ông việc gì?

- Ông Ferguson có nhà không ạ? - Cully hỏi.

Gã phục vụ quầy rượu hơi nghiêng đầu qua một bên và cố nén một nụ cười thích thú. Anh ta đi về phía một cánh cửa nhỏ kín đáo ở cuối phòng và gõ cửa.

- Có người hỏi ông Ferguson, - anh ta thông báo qua mặt cửa.

Cully để ý nghe từ ông được nhấn mạnh. Người phụ nữ ngồi trong ngăn mỉm cười với y, và hai người đàn ông ngồi ở quầy nhìn y với một vẻ trầm ngâm. Cully bắt đầu tự hỏi mình vừa phạm sai lầm gì thì cửa phòng mở và một người đàn bà xuất hiện ở khung cửa.

Bà ta vào khoảng bốn mươi lăm tuổi, mái tóc đã hoa râm nhưng khuôn mặt vẫn còn đẹp. Bộ áo quần bằng len cắt may vừa vặn làm nổi bật một thân hình quá khổ, nhưng vẫn còn khá quyến rũ. Bà đang cầm trên tay cặp kính gọng đen, có lẽ mà chắc hẳn bà đã bỏ ra trước khi mở cửa.

- Anh là ai? - Bà ta hỏi Cully một cách tử tế.

- Jack Cullen, - y trả lời, - từ Evansville.

Và khi thấy rõ cái tên đó không có tác dụng gì với người đàn bà, y nói thêm:

- Tôi đến thay mặt cho George Hooker.

Người đàn bà quan sát y một hồi lâu. Bây giờ, y khiến bà ta lưu ý.

- Anh hãy vào đây, - cuối cùng bà ta nói.

Cully xách va li lên, bước dọc quầy và theo người đàn bà vào trong văn phòng.

- Anh hãy đóng cửa và ngồi xuống.

Bà ta chỉ cho y một chiếc ghế, phía trước một cái bàn lớn như sắp đổ sụp xuống vì đồng giấy tờ hỗn độn. Cully vừa ngồi xuống vừa đặt va li bên cạnh y.

Căn phòng rộng rãi và không có cửa sổ. Một máy lạnh đặt trên bức tường trong cùng. Y để ý thấy một tủ sắt lớn phía sau bàn, nhiều tập hồ sơ bằng kim loại và dọc theo một trong những vách ngăn bên hông, một chiếc đi-văng lót nệm và một trường kỷ bằng da. Một người đàn ông có mái tóc thưa thớt, tuổi trạc chừng năm mươi, ăn mặc bảnh bao, mang cặp kính đen, đang ngồi trên chiếc trường kỷ. Một bình cà phê đặt trong tầm tay ông ta trên một cái bàn thấp.

- Tên tôi là Ferguson Edwards, - người đàn bà vừa nói vừa ngồi xuống phía sau bàn.

- Tôi rất lấy làm tiếc, - Cully xin lỗi - Hooker đã không nói cho tôi biết bà là một phụ nữ.

Người đàn ông ngồi ở trường kỷ hừ một tiếng và Cully liếc ông ta một cái. Người đàn ông không nhìn người phụ nữ cũng như Cully. Đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào bức tường trước mặt, ông ta cầm tách cà phê bằng cả hai bàn tay.

Ferguson lục trong đồng giấy tờ ngổn ngang trên bàn và lấy ra một tấm bưu thiếp có minh họa. Sau khi đọc mấy từ trên đó, bà vừa quan sát Cully vừa xoay tấm bưu thiếp giữa các ngón tay.

- Thì ra anh là Jack Cullen đấy à? - Bà hờ hững nói. - Hooker bảo anh là một tay gieo. Đúng không?

- Tôi tự bảo vệ được lắm, - Cully quả quyết trả lời.

- Ván xúc xắc lâu nhất anh đã từng chơi kéo dài bao nhiêu?

- Khoảng mười một hoặc mười hai giờ, nếu tôi không lầm.

- Anh đã thắng được bao nhiêu?

- Năm mươi mốt đô la, - Cully trả lời không chút do dự.
- Số tiền lớn nhất anh đã đặt cho một lần gieo xúc xắc là bao nhiêu?
- Năm mươi đô la.
- Tiền lảng của anh lên được bao nhiêu?
- Năm mươi hai đô la, - Cully thăm hại thú nhận.

Ferguson nhú mày.

- Anh đã thắng chứ?
- Thua, - Cully trả lời, - tôi đã thua với mười hai nút.

Lẽ ra y không muốn mỉm cười, nhưng không sao cưỡng lại được, bởi vì kỷ niệm buồn này đã mất, nỗi cay đắng theo thời gian, và bây giờ, y có thể cười chuyện đó. Nhưng hôm sau ngày sự việc xảy ra, y đã ngã bệnh, bệnh về thể chất. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng y phạm sai lầm không thể tha thứ vì đã chơi dưới sức mình trong một ván bài.

- Lần đó đã cho anh một bài học chứ? - Ferguson lạnh nhạt hỏi.
- Vâng, - Cully nghiêm trang trả lời, và nụ cười tắt ngấm.

Ferguson nhìn thẳng vào mặt y trong im lặng. Cully phát hiện trong ánh mắt bà ta một sự tính toán lâm sàng khiến anh nhớ lại vị bác sĩ đã khám bệnh cho y trước khi vá mặt y và những cú đấm y đã buộc phải đánh nhau với một tay chơi khác, vì số tiền y đã thắng trong một lần đánh tình cờ với những người lạ, ở bên kia biên giới của Illinois. Một cách trầm tĩnh, không quay mắt, y chịu đựng cái nhìn của Ferguson.

- Quyết định thế nhé, Jack Cullen? Anh muốn thực sự bắt đầu chứ?
- Vâng.
- Ông Edwards? - Bà ta vừa hỏi vừa quay về phía người đàn ông ngồi trên trường kỷ.
- Vì Hooker nói anh ta tốt, - người đàn ông lần đầu tiên mở miệng trả lời, - tức là anh ta tốt.
- Được lắm, - Ferguson đồng ý. - Cullen, tôi giới thiệu với anh ông Edwards, chồng tôi. Trên nguyên tắc, anh làm việc cho ông ấy, nhưng trên thực tế, chính tôi giải quyết công việc cho anh. Anh hiểu chứ?

Cullen gật đầu.

- Tôi hiểu.

- Bây giờ, - Bà ta vừa nói vừa dọn dẹp một góc bàn, - anh hãy để tất cả tiền của anh lên đây.

Cully hơi sa sầm mặt, nhưng y chấp hành không cãi lời. Y hiện có bốn mươi một đô la ba mươi xu. Ferguson gom lại và bỏ vào trong một chiếc phong bì. Bà ta viết vội tên của Cully lên đó và xếp vào trong một ngăn kéo mà Cully nhận thấy có nhiều phong bì tương tự.

- Tôi để riêng tiền đó cho anh, - bà ta giải thích, - phòng khi anh cần để trả tiền vé trở về Evansville. - Bà ta chìa một bàn tay trắng. - Anh hãy đưa các hạt xúc xắc của anh cho tôi.

Cully lục túi và lấy ra mấy hạt xúc xắc bằng ngà voi màu trắng mà y không bao giờ rời kể từ năm năm nay. Y đặt tất cả vào bàn tay của Ferguson và không khỏi se lòng khi từng hạt một bị ném vào giỏ rác.

- Bây giờ anh trắng tay, Cullen. Không tiền, không xúc xắc. Và bởi vì sắp sửa làm việc cho ông Edwards, đây sẽ là bài học đầu tiên của anh: từ nay trở đi, anh sẽ sử dụng tiền và xúc xắc của chúng tôi. Thông thường, anh sẽ chơi với các hạt xúc xắc có sẵn trên bàn lúc anh đến, nhưng đôi khi khách chơi đòi đổi xúc xắc. Trong trường hợp này, anh có thể sử dụng xúc xắc của chúng tôi. Nhưng anh đừng bao giờ đưa vào một cuộc chơi bất cứ xúc xắc nào khác với của chúng tôi. Chúng tôi biết các hạt xúc xắc của chúng tôi rất đều đặn, nhưng đó là những hạt duy nhất chúng tôi có thể đảm bảo. Và nếu bao giờ anh bị tóm với những hạt xúc xắc gian lận ở Chicago, anh sẽ chẳng khác gì Chúa Jesus ngày bị đóng đinh. Anh hiểu rõ chứ?

- Vâng.

- Rất tốt.

Ferguson mở một ngăn kéo khác của bàn viết. Ngăn kéo này chứa đầy ắp tiền giấy được sắp xếp cẩn thận trong những học gỗ. Bà ta lấy một tờ năm chục đô la từ trong những chồng giấy bạc và đưa cho Cully.

- Anh dùng tờ này để xoay xở trong lúc chờ đợi kiếm được những tờ khác. Mỗi tối chúng tôi đưa cho anh một số tiền và chỉ định nơi anh đến chơi. Luôn luôn là lối chơi đặt cược theo kiểu Anh, không bao giờ theo kiểu craps. Nói một cách khác, anh sẽ không bao giờ chơi với một nhà cái, như trong các sòng bài. Bất cứ cuộc chơi diễn ra ở đâu, ban điều hành sẽ từng giờ thâu một số tiền đối với mỗi người chơi. Ngoại trừ việc đó ra, họ sẽ tuyệt nhiên không can dự vào cuộc chơi. Anh chỉ chơi với những tay chơi khác. Anh hiểu chứ?

Cully gật đầu.

- Tốt, bây giờ là những điều kiện, - Ferguson nói tiếp bằng một giọng rõ ràng, thản nhiên. - Trên tất cả số tiền anh thắng được, chúng tôi sẽ trích ra bảy mươi phần trăm cho chúng tôi và mười phần trăm chúng tôi gửi cho Hooker...

- Hooker đã không nói về mười phần trăm đó, - Cully ngắt lời.

- Hooker cũng đã không nói với anh rằng tôi không phải là một “ông”...

Từ lúc đó, - ông Edwards ngồi ở tràng kỷ cười khẩy, - có lẽ ông ta đã quên.

- ... cũng thế thôi, - Ferguson vừa nói tiếp vừa quay đầu để liếc chòng với một ánh mắt hắc ám. - Nhận hay bỏ, - bà ta kết luận bằng một giọng kiêu kỳ.

- Tôi nhận, - Cully nói.

Ông Edwards cười rúc rích từ chỗ ngồi của ông ta. Ferguson đỏ mặt, và lần đầu tiên bà ta tỏ ra hơi bối rối. Cully không sao đoán được ý nghĩa thâm kín về nhận xét của ông Edwards, cũng như tại sao câu nói đó khiến Ferguson khó chịu như thế, nhưng y có cảm giác sự việc này có liên quan với Hooker. Khi nghe tiếng cười khẩy của ông Edwards, tựa hồ như một sự thách thức, và khi thấy Ferguson bỗng nhiên ngượng ngịu, Cully chợt có cảm tưởng mình đang vô tình can dự vào một vụ bí mật tồi tệ của hai con người này. Trong giây lát, trước khi Ferguson nói tiếp, Cully ước mong được cách xa nơi này hàng trăm dặm. Dường như... nhưng không hẳn thế. Đã phải mất quá lâu y mới đến được Chicago.

- Ở phía dưới đường này một chút, - cuối cùng Ferguson nói, phá tan sự căng thẳng nặng nề, - có một khách sạn tên là Globe. Khách sạn này của ông Edwards. Anh hãy đến đó, tôi sẽ điện thoại cho nhân viên tiếp tân ban ngày để lấy cho anh một phòng. Lúc này đã quá trễ chúng tôi không thể tìm cho anh một chỗ chơi trong đêm hôm nay, nhưng chiều mai anh hãy đến đây, lúc ba giờ, và chúng tôi có thể sắp xếp cho anh làm việc đêm mai.

- Đồng ý, - Cully nhận lời.

Thấy Ferguson tỏ ra không còn gì để nói nữa, y liền xách va li lên tay và chuẩn bị cáo từ. Ra tới cửa, y dừng lại và quay về phía Ferguson:

- Cảm ơn.

Gương mặt của Ferguson dịu xuống trong giây lát và đôi môi mềm mại của bà hé mở, tựa hồ bà ta sắp sửa trả lời y, rồi bà liếc chòng một cái, mím chặt môi và chỉ khẽ gật đầu.

- Anh bạn hãy chờ biết chắc đem lại những gì trước khi nói lời cảm ơn, - ông Edwards cầu nhàu từ chiếc trường kỷ. - Đây là một thứ nghề đôi khi người ta để lại nhiều hơn cả tiền bạc.

- Ông muốn nói gì? - Cully trả lời, cố gắng mỉm cười để tỏ ra mình không phải là miễn cảm.

- Tại sao anh tin rằng tôi mang cặp kính đen này?

- Tôi không biết, - Cully trả lời và ngay lúc nói, y đã hiểu.

- Bởi vì tôi mù, - ông Edwards gần giọng. Một tên cò bạc lưu manh đã tạt acid vào mắt tôi, vào một buổi tối tôi gieo xúc xắc trong một nhà xe.

Cully nhìn người đàn ông trán hói như đang tìm cách xúc phạm y, tựa hồ ông ta quy trách nhiệm cho y về buổi tối thảm khốc đó. Tựa hồ, từ tận cùng đêm hôm ấy, ông Edwards quy trách nhiệm cho tất cả những kẻ mới vào nghề về việc một người trong bọn họ đã gây nên cho ông.

- Tôi đã như thế này hai mươi một năm nay, hai mươi một năm dài đằng dặc. Vì vậy, anh đừng cảm ơn chúng tôi. Khoan đã. Anh hãy chờ cho tới khi biết được anh sẽ gặp tai nạn gì.

Người đàn ông mù chợt lặng thinh và ngồi bất động, đôi mắt chết nhìn sững bức tường, giữa Ferguson và Cully. Căn phòng đột nhiên trở nên im lặng, im lặng như bản thân người đàn ông mù. Cully chợt nhận thấy sự ngượng ngịu của Ferguson đã tan biến và bây giờ bà ta ngăm nhìn chồng với một lòng trắc ẩn làm biến đổi hẳn khuôn mặt xinh đẹp của mình. Cully mở cửa hết sức nhẹ nhàng và ra khỏi phòng để họ tiếp tục làm việc.

Y bước đi dọc theo quầy để ra ngoài đường phố. Một dãy ly sắp thành hàng trên một khăn lau, trước mặt gã phục vụ đang đánh bóng từng cái với một khăn lau khác. Hai người đàn ông ban nãy đã chú ý quan sát y vẫn còn ngồi ở quầy và lại tiếp tục chăm chú nhìn y.

- Anh đã gặp ông Ferguson rồi chứ? - Gã phục vụ cười khẩy.

Cully dừng chân và bước tới gần. Y đưa mắt nhìn sau quầy và chỉ một cái kệ.

- Cho tôi một phong kẹo cao su, - y nói một cách nhã nhặn.

Không quay người, gã phục vụ vươn cánh tay ra và ném phong kẹo lên quầy.

- Đáng lẽ anh nên báo trước cho tôi Ferguson là một phụ nữ, - Cully vừa nói vừa mở phong kẹo.

Y đút một tép kẹo cao su vào miệng và lục túi để trả tiền.

- Tại sao phải thế? - Gã phục vụ vặn lại. - Anh nợ tôi có đáng kể gì đâu.

- Có chứ, - Cully vừa mỉm cười vừa đặt lên mặt quầy tờ giấy bạc năm chục đô la mà Ferguson mới đưa cho y, - anh nợ tôi bốn mươi chín đô la chín mươi lăm về phong kẹo cao su này.

Gã phục vụ nhìn tờ giấy bạc đầu tiên, rồi Cully, và anh ta nghiêng răng.

- Anh không có gì nhỏ hơn hay sao? - Anh ta hỏi xẵng.

- Không, - Cully cũng đáp xẵng.

Nụ cười của y biến mất và y chịu đựng cái nhìn của viên quản lý không hề nháy mắt, biết rằng hai gã ngồi ở quầy đang quan sát cuộc đấu khẩu một cách chăm chú hơn bao giờ cả.

- Tôi sẽ đợi anh suốt ngày cũng được, - Cully bảo bằng một giọng khiêu khích.

Gã phục vụ hằm hằm nhìn y, nhặt tờ giấy bạc với một cử chỉ giận dữ và giật mạnh ngăn kéo kết bạc. Anh ta dần tiền lên mặt quầy và đặt những đồng tiền lẻ lên trên. Cully chậm rãi đếm tiền của y, gấp các tờ tiền giấy và đút vào túi áo sơ mi, rồi nhặt từng đồng tiền lẻ theo thứ tự nhỏ dần, cuối cùng là các đồng xu, và cho vào túi quần.

- Cám ơn, - y nói bằng một giọng thản nhiên, và y đi ra.

Chương III

Globe không tốt hơn cũng không tồi hơn hai khách sạn Cully đã từng ở. Khách sạn đầu tiên, Excelsior, ở Louisville và khách sạn thứ hai, Havenset, ở St Louis. Trong cả hai lần, y tháp tùng Hooker khi ông được mời tham dự các cuộc chơi gieo xúc xắc theo kiểu Anh, và ông ta đã quyết định dẫn y theo để giúp y có một khái niệm sơ bộ, rất mơ hồ và rất tổng quát, về kiểu sinh tồn mà việc gieo xúc xắc chuyên nghiệp cần phải tiến hành. Các khách sạn loại ba, theo Hooker cho y biết, vẫn cứ ở thứ bậc đó cho đến ngày vớ bở trong lúc đánh bài bằng tiền của mình, hoặc khi thành công trong việc tổ chức làm cái cung cấp tiền cho các tay chơi, theo kiểu Ferguson Edwards đang khai thác. Một ngày nào đó, y sẽ làm chủ một căn hộ sang trọng, nhưng từ nay cho đến đó...

Điều quan trọng hơn cả, đối với một tay gieo xúc xắc, là số tiền hẵn ta chuẩn bị để chơi, tức tiền lán. Tiền, đối với một tay gieo, hoặc đối với bất cứ một tay cờ bạc nào khác, như đỉnh đối với một người thợ mộc: càng nhiều đỉnh, càng nhiều lần đập búa. Mười đô la có thể ngăn cản một người thắng bạc ngàn. Như vậy phải hoàn toàn ngu ngốc mới tiêu thêm mười đô la cho một phòng khách sạn lộng lẫy trong đó ta gần như không nằm ngủ, và kể như mất toi mười đô la. Hooker đã nói với y như thế.

Người gác ban ngày của Globe là một gã lùn thuộc loại dị dạng. Anh ta dẫn Cully vào một trong những phòng trông ra phía sân ở tầng cuối cùng, tầng thứ tư.

Để cho ông có thể ngủ một chút vào ban ngày, - anh ta giải thích. - Các phòng ở tầng một lớn hơn và đẹp hơn, nhưng buổi sáng bị nắng dội và rất ồn ào. Ở đây ông sẽ được yên tĩnh suốt ngày.

- Tốt lắm, - Cully nói. - Tôi đã không nghĩ đến điều đó.

- Hầu hết mọi người đều không nghĩ đến. Có không ít người khôn lanh cứ đòi phòng đẹp nhất khách sạn khi tưởng tượng đó là phòng tốt nhất bởi vì đắt nhất, nhưng họ đã lầm. - Anh ta mở cửa sổ và kiểm tra có khăn sạch trong buồng tắm. - Tốt, tôi có cảm tưởng ông có đủ mọi thứ cần thiết, - anh ta vừa nói vừa bước về phía cửa.

- Anh tên gì? - Cully hỏi trước khi anh ta kịp đi qua ngưỡng cửa.

- Harold, - gã lùn quay người lại trả lời.

- Cám ơn về căn phòng, Harold. Và hẹn gặp lại.

Lúc Cully còn lại một mình, y ngồi xuống giường để cởi giày. Mặt nệm đối với y như có vẻ đón mòi, an bình như một chỗ ẩn náu, và y chợt cảm thấy buồn ngủ. Y liền đứng dậy và cởi y phục, móc chiếc áo vét vào một lưng ghế, chiếc quần tây dài xếp lại trên mặt ghế, chiếc sơ mi khoác lên áo vét và chiếc cà vạt choàng bên ngoài, đôi tất để trên mặt đất, bên cạnh đôi giày. Y mặc đồ lót mà ngủ.

Chỉ trong chốc lát, trên cái giường xa lạ của một khách sạn xa lạ, ngay giữa buổi trưa, Cully chìm vào giấc ngủ say.

Y tỉnh giấc vào đúng tám giờ, tươi tỉnh và sảng khoái. Y đi tắm, mặc đồ lót và mang tất sạch, mở va ly ra, sắp xếp quần áo vào trong hai ngăn kéo tủ com mốt. Không khí buổi chiều tối - lọt vào qua khung cửa sổ lớn mở rộng - nóng nực và ẩm thấp; vì vậy Cully mặc một chiếc sơ mi trắng cụt tay, không mang cà vạt, và y xuống lầu với chiếc áo vét vắt trên cánh tay.

Harold vẫn còn đó.

- Chào ông Cullen. Mọi việc đúng như ý ông chứ, căn phòng và những thứ khác?

- Tuyệt vời, - Cully trả lời. - Tôi muốn tìm một nhà hàng quanh đây...

- Tôi biết một nơi cừ lắm, - Harold đề nghị với vẻ vồn vã. - Nơi đó chỉ cách đây mấy bước và thức ăn rất ngon. Tôi có thể dẫn ông đến đấy, nếu ông muốn?

- Tất nhiên, tại sao không? Tôi theo anh đây.

Cully đi qua tiền sảnh theo sau gã lùn và họ bước ra đường State. Harold dẫn y về phía nam; họ quay lưng với vô vàn ánh đèn chiếu sáng khu nhà lân cận, nơi Cully đã gặp Ferguson buổi chiều hôm nay. Bầu không khí ngoài đường phố nóng bức và nặng nề. "Các tay gieo đêm nay sẽ đổ mồ hôi," Cully nghĩ.

Y nhìn Harold. Trong giọng nói của gã đàn ông nhỏ bé này có một nỗi buồn như muốn nói rằng cả thế gian đã bỏ rơi anh ta và từ nay trở đi anh ta phải một mình đương đầu với cuộc sống.

- Nhà hàng ở ngay góc đường, ông Cullen.

- Anh hãy gọi tôi là Cully. Tôi không tha thiết với từ "ông" đâu.

- Vâng, - Harold nhanh nhẹn nói, với vẻ hài lòng, - xin cảm ơn. Anh có thể gọi tôi là Harold, - anh ta nói thêm sau một lúc suy nghĩ.

Cully mỉm cười với Harold. Gã lùn cứ như một con chó hoang sẵn sàng ngoe nguẩy đuôi và tỏ ý thân thiện với người đầu tiên vuốt đầu nó.

- Đây rồi, chính nơi này, - Harold thông báo khi họ quẹo góc đường.

Cully quan sát tấm cửa kính trên đó kẻ mấy chữ: NHƯ Ở NHÀ MẸ. Cái tên cũng thân mật, cũng niềm nở như phòng chờ của một nhà ga ở ngoại ô. Y quay người về phía Harold định mở miệng để nói, nhưng gã đàn ông nhỏ bé vừa giữ cửa cho y vừa mỉm cười nhe cả hai hàm răng thỏ và Cully không có can đảm làm anh ta thất vọng. Y gãi tai, mỉm cười với Harold và bước vào.

- Sau bữa ăn - cũng khá ngon so với điều y lo sợ - Cully trở về khách sạn với Harold. Bây giờ đã gần mười giờ, và cơn gió nhẹ thổi từ hồ, cách đây một hoặc hai cây số, làm giảm bớt một chút sức nóng.

- Trong trường hợp anh quan tâm, - Harold thông báo, - có một cuộc chơi dưới tầng hầm của khách sạn.

Cully phản ứng ngay lập tức.

- Chơi trò gì?

- Gieo xúc xắc theo kiểu Anh, người gieo xác định số tiền đặt tối đa. Bọn họ chơi trên một bàn bi da cũ, trong một tầng hầm dùng làm nơi chứa các đồ đạc kèn càng. Đó chỉ là một sòng bạc loại xoàng, anh nên nhớ như thế. Tiền đặt không nhiều lắm đâu.

Cully vuốt ve bốn mươi tám đô la vẫn còn nằm trong túi áo của y.

- Không nhiều lắm là bao nhiêu? - Y hỏi Harold.

Gã đàn ông nhỏ bé nhún vai.

- Ồ... có lẽ trong khoảng một trăm... một trăm năm chục đô la. Tại sao, anh quan tâm đấy à?

- Có thể lắm. Ta hãy đi xem qua.

Harold liền dẫn y đi qua tiền sảnh của Globe; họ bước xuống một nhịp cầu thang bằng xi măng đến tầng hầm. Nhiều dây túm và kệ bám đầy bụi và mạng nhện nằm dọc theo các bức tường của một căn phòng dài hình chữ nhật trải suốt chiều sâu khách sạn, từ đường phố cho tới con hẻm phía sau. Ở trong cùng, dưới một cánh cửa lệch lạc, có một lần ánh sáng và Cully, trong lúc đi theo Harold về phía ánh sáng này, nghe thấy nhiều tiếng nói huyền ảo quen thuộc, tiếng nói của những tay cờ bạc dường như không bao giờ ngừng, ngoại trừ mấy giây đồng hồ từ lúc người gieo ném mấy con xúc xắc tới lúc chúng dừng lại. Đó là một âm thanh bao giờ cũng khiến cho người Cully nóng bừng lên và tim đập nhanh hơn.

Có sáu gã đàn ông trong tầng hầm. Cully và Harold đến giữa hai lần gieo. Những tay chơi ngược mắt lên và gật đầu chào Harold. Họ chỉ dành ra vài giây để quan sát Cully, rồi bắt đầu đặt tiền, và diễn biến cuộc chơi lại tiếp tục, như máu lại lưu thông trong một cơ thể. Âm thanh của những con xúc xắc va chạm vào nhau tràn đầy căn phòng; nó làm ta liên tưởng đến một con rắn chuông.

Trong trò gieo xúc xắc theo kiểu Anh, người làm cái và ném xúc xắc gọi là người gieo. Khi một người gieo ném xúc xắc lần đầu, nếu anh ta được bảy hoặc mười một nút là thắng trọn. Nhưng nếu được hai, ba hoặc mười hai nút thì thua trọn. Số nút có được trong lần gieo đầu tiên gọi là điểm. Muốn thắng, người gieo phải đạt cùng điểm trước khi được bảy nút. Kể từ lần gieo thứ hai, việc thắng tất cả và thua tất cả sẽ không còn được tính. Số bảy, con số tiền định của trò gieo xúc xắc kiểu Anh, giúp người chơi thắng trong lần gieo thứ nhất, trở thành số thua kể từ lần gieo thứ hai. Nếu số bảy ra trước khi người gieo được lại điểm của mình, thì người gieo thua và nhường xúc xắc lại cho tay chơi kế tiếp, theo chiều quay của kim đồng hồ.

Cully nhìn hai con xúc xắc lăn trên mặt thảm dạ xanh, nảy vào khung bàn bọc cao su và trở lui cho tới một phần tư đường mới dừng lại với tám nút. Sự xuất hiện của tám nút đen tự động khởi động não bộ của y một cách từ từ, như một cỗ máy đã được tra dầu tốt. Một cách tự nhiên, không hề có một chút suy nghĩ, y biết ngay rằng tám nút đen tạo thành một điểm, một điểm chỉ có thể được tạo thành bởi năm cách khác nhau với hai con xúc xắc. Ở giai đoạn này, giữa lần gieo thứ nhất và thứ hai, người gieo có đúng năm cơ hội thắng so với sáu cơ hội thua.

Sau lần gieo thứ nhất, khi người gieo đã được một điểm và trò chơi tiếp tục, các tay chơi có thể khởi sự đánh cá với nhau hoàn toàn không phụ thuộc vào tiền đặt ban đầu. Người ta cá theo nhiều kiểu: người gieo sẽ thắng hoặc sẽ thua, điểm nào sẽ ra trước điểm nào...

Sau khi mọi người cá xong, người gieo lại ném xúc xắc và được năm nút. Anh ta lại ném: sáu nút. Rồi chín. Rồi mười hai. Và cuối cùng là bảy và anh ta đã thua. Những bàn tay phóng ra như lưỡi rắn lục và vor tiên. Xúc xắc liền được sang tay.

Người gieo mới đặt lên bàn bi da một tờ năm đô la và năm tờ một đô la. Nhà cái chỉ bao mười đô la. Nhiều người bắt đầu tham gia. Người ở ngay bên phải người gieo, tức người kế tiếp, bao một nửa, tức năm đô la, để phần còn lại cho người bên cạnh và người này đặt hai đô la. Người kế tiếp đặt ba đô la còn lại.

Trong phòng chợt im lặng hoàn toàn, trong chốc lát mới nghe tiếng lách cách của những con xúc xắc lắc. Người gieo được chín nút.

Những cuộc đánh cá bắt đầu. Nhiều tờ giấy bạc mới xuất hiện trên bàn bi da, mỗi tay chơi xác nhận bằng mệnh giá đánh cá của mình.

Thắng.

Thua.

Bảy.

- Bò trước nhà sư (đó là tiếng lóng của tay chơi gieo xúc xắc, có nghĩa là chín ra trước mười một; đây là một trò chơi chữ vì “bò” và “chín” có cùng âm cuối: “boeuf” và “neuf”, cũng như “nhà sư” và “mười một” có đồng âm cuối: “bonze” và “onze”).

Người gieo bắt đầu kiểm điểm. Mọi con mắt, mọi lỗ tai đều theo dõi hai con xúc xắc. Ván bài tiếp tục.

Tám.

Sáu.

Năm (điều java).

Mười (hai cánh tay lớn).

Hai con hai (Louis nhỏ).

Bảy và thua. Đổi cái.

Cully rút một tờ giấy bạc ra khỏi túi và kín đáo xem kỹ trong lòng bàn tay. Đó là một tờ năm đô la. Y rút một tờ thứ hai: một tờ mười đô la. Y vừa tiến gần tới bàn vừa cầm mười lăm đô la theo cách để mọi người có thể trông thấy rõ. Theo tục lệ y phải bắt đầu bằng cách đặt tiền vào ván bài trước khi khẳng định tới phiên trong số những người gieo. Vậy là y lấy chỗ bên phải người mới làm cái, và y bao trọn số tiền đặt của người này là mười đô la.

Người gieo ném xúc xắc được một điểm chín. Trong đầu Cully, bộ não khởi sự hoạt động một cách nhanh chóng, một cách tự nhiên đến nỗi y đã tính toán xong một nửa những xác suất tương ứng ngay cả trước khi các tay chơi khác kịp ghi nhận số điểm. Chín, Cully tự bảo mà không cần suy nghĩ, là một số chỉ có thể ghép thành bởi hai cách, do đó chỉ có bốn tổ hợp: sáu-ba, năm-bốn, bốn-năm và ba-sáu. Như vậy người gieo có bốn cơ may trên ba mươi sáu, bởi vì hai con xúc xắc có thể ghép thành ba mươi sáu tổ hợp, để ra được chín nút vào lần gieo kế tiếp và hai cơ may trên năm để ra được số đó trước số bảy khiến cho anh ta thua ván này. Vì thế điểm chín được xem là điểm âm - đó là trường hợp của tất cả các điểm - và điểm này là hai chống ba, hai khả năng thắng chống lại ba khả năng thua. Điểm dương bảy thua là sáu chống bốn.

Những cuộc đánh cá bắt đầu. Cully, mà bộ óc giờ đây đã chuyển thành những xác suất toán học tất cả các tổ hợp từ lúc này trở đi có thể được ghép thành bởi hai con xúc xắc, dần lòng để khởi sự đặt mười đô la. Y nghĩ nên chờ đến lúc đổi cái mới đặt thêm tiền trong thời gian chơi, như một tay sành điệu hít một cách thanh nhã mùi hương của ly rượu cổ bourgogne trước khi nâng ly lên môi.

Người gieo ném xúc xắc. Sáu và một. Bảy, một kết quả quá muộn màng. Cully nhặt hai mươi đô la và, xúc xắc chuyển tay, y chờ đợi đặt tiền cho ván mới.

Cuộc chơi tiếp tục một cách từ từ, như tất cả các cuộc chơi tài tử. Cully cố giữ kiên nhẫn và điều chỉnh nhịp độ theo nhịp độ của các tay chơi khác. Đây là những ván do họ làm cái, là tiền của họ, và y còn thừa thời gian. Y đã ước tính có khoảng chín mươi đô la tham gia trong cuộc chơi và y

biết rằng phần lớn số tiền chín mươi đô la đó sẽ nằm gọn trong túi y lúc cuộc chơi kết thúc. Các tay chơi cứ liên tục đặt tiền, nhưng Cully vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Y vừa chờ đợi vừa đánh cá mỗi lần xác suất theo toán học xoay chiều thuận lợi cho y, trong lúc hai con xúc xắc tiếp tục từ từ chuyển tay chung quanh bàn.

Rồi cuối cùng xúc xắc tới tay y. Cully đặt số tiền cái của y trên bàn bi da, hai tờ mười đô la, và nhìn các tay chơi khác đặt theo.

Bây giờ y đã nắm hai con xúc xắc trong tay, y quả thực như con cá xuống dưới nước. Những ngón tay của y từ từ siết lại quanh hai khối lập phương màu trắng. Cùi chỏ vẫn bất động, cổ tay và cẳng tay của y xoay hai mươi lăm độ về bên phải, rồi hai mươi lăm độ về bên trái, hai mươi lăm bên phải, hai mươi lăm bên trái, và nhịp độ cứ tăng dần. Người ta chỉ phân biệt được qua những tiếng lách cách của hai con xúc xắc va đập vào nhau mỗi lúc một nhanh hơn trong lòng bàn tay của y.

Và đột nhiên cẳng tay giãn ra, cổ tay ngã xuống, các ngón tay mở rộng và hai con xúc xắc bắt đầu lăn trên mặt bàn.

Đó là cách xoay chuyển, âm thanh lách cách và kiểu ném của một tay gieo chuyên nghiệp.

Hai con xúc xắc dừng lại.

Bảy, thẳng tròn.

Cully thu gọn bốn mươi đô la.

Chương IV

Chiều hôm sau, lúc ba giờ, Cully trình diện Ferguson, ở phòng phía sau nhà hàng *Chez Malignan*, và đặt bốn mươi tám đô la trên bàn. Ferguson nhìn tiền, không nói một tiếng và ngược mắt nhìn về phía Cully.

- Tối hôm qua, - y giải thích, - tôi đã thắng sáu mươi đô la trong lúc gieo xúc xắc theo kiểu Anh, dưới tầng hầm của khách sạn.

- Tôi biết, - Ferguson thừa nhận một cách lạnh nhạt. - Tôi đã hay tin mười phút sau khi anh nghỉ chơi để lên phòng ngủ.

Cully gật đầu với vẻ sáng suốt:

- Vâng, tôi cũng đoán như thế.

- Chừng nào anh còn chơi bằng tiền của chúng tôi, anh phải nghĩ rằng thỉnh thoảng vẫn có một tên chỉ điểm trong đám tay chơi. Điều đó không ngụ ý người ta nghi ngờ anh, nhưng công việc là công việc.

- Tất nhiên, - Cully tán thành.

Đứng thẳng trước bàn, y chăm chú nhìn người đàn bà có vẻ lạnh lùng và y khâm phục những đường nét đều đặn, cân đối, đôi mắt trong sáng và cái miệng cương nghị của bà ta. “Mình không biết đã có bao nhiêu chàng trai bị bà ta làm cho điêu đứng hồi còn trẻ?” Cully nghĩ và y tự trả lời: “Hàng đồng”. Nhưng y sẵn sàng cá rằng phần lớn nạn nhân của Ferguson đã không đụng được đầu ngón tay tới mình bà ta. Điều đó chỉ cần nhìn bà là đủ hiểu. Nhưng, mẹ kiếp, chắc chắn đã không thiếu gì người thứ...

- Tối nay, - Ferguson thông báo, - anh sẽ đi chơi ở một sòng khác. Anh sẽ chỉ chơi chút ít để chứng tỏ sự hiện diện của mình, nhưng anh sẽ đặc biệt quan sát Sonny - đó là gã anh sẽ đi cùng - để xem anh ta hành động như thế nào. Tôi nghĩ chắc anh biết tất cả những điểm số, những xác suất và mọi điều khác?

- Rõ ràng như tên họ của tôi, - Cully trả lời tựa hồ đó là điều hiển nhiên.

- Được rồi, rất tốt. Bởi vì chính Hooker đã gửi anh đến, thời gian thử thách của anh sẽ được

giảm tới mức tối thiểu, nhưng nếu có bao giờ tôi phát giác anh làm những việc đại dột, tôi sẽ tổng khứ anh trở về Ploucville, hiểu chứ?

- Hiểu.

- Tuyệt. - Ferguson xem chiếc đồng hồ kim cài trang điểm ở ve áo - phía trên chỗ phòng của ngực trái bà ta. - Bây giờ, anh được tự do. Sonny sẽ đến tìm anh tại quầy rượu lúc tám giờ. Nhân viên phục vụ quầy sẽ chỉ anh ta cho anh.

Cully gật đầu và đi về phía cửa. Ferguson chợt gọi y lại lúc y đặt tay lên nắm cửa.

- Thời gian gần đây, Hooker có khỏe không? - Bà hỏi y bằng một giọng dịu dàng, ít khô khan hơn bình thường.

- Rất tốt, - Cully trả lời. - Ông ấy khỏe mạnh như voi.

- Ông ấy... Ông ấy có vợ chưa?

- Theo tôi biết thì chưa.

Ferguson gật đầu và cắn môi với một vẻ trầm tư.

- Tóc ông ấy đã bắt đầu bạc chưa?

Cully mỉm cười thừa nhận.

- Đã bạc trắng rồi.

- Tóc ông ấy cứ xoắn tít lên, - bà ta thì thầm tựa hồ đang nói với chính mình, - đến nỗi ông ấy không sao chải được và mỗi lần ông ấy cử động tóc lại xù trên trán...

Bà ta bỗng im lặng lúc cánh cửa chợt mở ra phía sau Cully. Y liền bước qua một bên. Đôi mắt của Ferguson lại trở về với vẻ khắc nghiệt như cũ. Cánh cửa mở rộng và ông Edwards bước vào.

- Ai đó? - Người đàn ông mù hỏi.

- Cullen, người mới, - Ferguson trả lời ông bằng một giọng lưng chừng.

Ông Edwards lau nhàu thừa nhận và tiến thẳng về phía chiếc trường kỷ, trong góc phòng.

- Thôi, được rồi, tất cả là thế, - Ferguson bảo có ý để Cully đi. - Anh hãy đến đây tối nay lúc tám giờ để tìm gặp Sonny.

Cully gật đầu và đi ra qua cánh cửa còn mở.

Sonny Binkley là một gã gầy nhom, dài như một que củi, một người Kentucky vùng mỏ than. Cảnh ngộ nghèo hèn mà gã trải qua trong thời thơ ấu đã đóng một vai trò quyết định trong việc gã chọn nghề gieo xúc xắc chuyên nghiệp. Gã rất sạch sẽ: răng, móng tay, tóc, áo quần, tất cả đều không một tí vết. Gã làm việc cho Ferguson từ hai năm nay.

- Trong trò gieo xúc xắc theo kiểu Anh, chính việc tính toán xác suất giúp mày tự bảo vệ, - gã giải thích với Cully lúc hai người đã làm quen, - với điều kiện mày chơi có ý thức. Không giống như gieo xúc xắc theo kiểu thông thường. Theo kiểu thông thường, mày bắt buộc thua dài dài, thật là tai hại. Còn trong kiểu Anh, mày có thể thắng đều đều. - Gã nháy mắt tỏ ý đồng lõa với Cully. - Nếu không, những người như Ferguson đều sẽ dẹp tiệm.

Họ ngồi trong ngăn cuối cùng của *Chez Madigan*, nơi đây họ vừa uống Coca-Cola vừa nhấm nháp khoai tây chiên. Cully ngấm ngấm khâm phục bộ com lê của Sonny, với mình vải nhẹ và lối cắt may tuyệt hảo. Ý niệm về bộ com lê của chính y, xuất xứ từ Evansville, đã bị hạ thấp một cách rõ rệt kể từ khi Sonny đến. "Mình phải hỏi gã địa chỉ của tiệm may đó, - Cully nghĩ, - khi mình đã quen biết gã chút đỉnh... và khi mình đã kiếm được một chút tiền..."

- Tối nay, - Sonny thông báo, - có sòng bạc lớn trong phòng 1122 của khách sạn *Langley*. Vào lúc này có một hội nghị thương mại và khách sạn đầy các nhà đại diện đến từ khắp mọi nơi trong nước.

- Làm sao bà ta, - Cully hất cằm về phía văn phòng của Ferguson, - biết được nơi diễn ra các sòng bạc?

- Bọn chỉ điểm, - Sonny trả lời với một cái nháy mắt. - Bà ta gài chúng ở khắp mọi nơi, bọn phục vụ khách sạn, bọn gác cổng hộp đêm, bọn hầu bàn từ đầu đến cuối thành phố. Không kể tất cả những vũng tàu có một phòng sau và không đòi hỏi gì hơn tổ chức một sòng bạc nhỏ chỉ với một vài đô la mỗi đầu người trong vòng một tiếng đồng hồ, hoặc năm phần trăm tiền đặt. Thật không thể tin nổi ở khắp mọi nơi đều là chỗ đổ bạc. Một buổi tối, tao đã chơi ở phòng trong của một sở cảnh sát tại West-Side.

- Mày không đùa đấy chứ? - Cully mỉm cười bảo.

- Tao nói thật. Mày hãy đợi không lâu đâu, và mày sẽ thấy trong thành phố này rất nhiều cái mày không bao giờ tin là có thể có.

- Dù sao đi nữa, mày có vẻ quá lỗi, - Cully khen ngợi.

Sonny gật đầu một cách trịnh trọng.

- Cho tới nay tao đã lang thang khắp Chicago hai năm rồi, nhưng tao vẫn không quên mình đã như thế nào khi đặt chân đến đây. Tao ngỡ như mình vừa từ trong hang chui ra. Tao thề với

mày. Ở chỗ bọn tao, người ta nốc rượu từ trong chai. Phải đến tận đây tao mới thấy whisky trong cốc.

- Mà uống sec sao? - Cully hỏi với vẻ khá thản nhiên để không tỏ ý tò mò.

- Tất nhiên, - Sonny vừa trả lời vừa nâng cốc Coca-Cola lên. - Tao uống cái đó, mỗi nơi một ly nhỏ thôi, thật mà.

Gã tựa lưng vào ghế và nheo mắt nhìn Cully, rõ ràng lo nghĩ có nên tiếp tục câu chuyện về rượu hay không.

- Tao sẽ nói cho mày nghe một điều tốt đẹp: ở đây, tại Chicago, hết sức dễ tập tành những thói quen xấu. Có không biết bao nhiêu cạm bẫy chờ đợi những thằng ngốc mắc phải. Đặc biệt là ma túy, mày không thể tưởng tượng nổi đâu, đủ mọi loại ma túy, loại hút, loại uống, loại hít và loại tự chích bằng một cây kim tiêm. Rồi lại có đám đồng tính nam canh chừng ở mọi góc đường phố để tìm lũ nhóc con tốt mã còn chưa quen biết phụ nữ. Và cả rượu mạnh nữa! Trong xứ sở này, bọn chúng có khả năng thu xếp cho mày uống loại whisky cũ ngon của nhiều nhà sản xuất bằng năm chục cách khác nhau. Và bọn đàn bà sẽ nuốt sống mày, ngốn cho tới đồng đô la cuối cùng của mày...

Sonny ngừng lại một lát để lấy lại hơi thở và mỉm cười với một vẻ thành thạo.

- Tao không có thói quen cho một lời khuyên khi người ta không hỏi, nhưng tao đã nghĩ tốt hơn nên cảnh giác cho mày đề phòng, bởi vì mày đã khởi sự tại đây với các điều kiện tương tự như tao.

- Tao cảm ơn mày.

- Nếu tao ở lại, - Sonny nói tiếp, - đó chỉ là vì một lý do độc nhất: kiếm đủ tiền và chuẩn đi. Theo ý tao, năm năm ở cái nơi này là gần như tối đa. Một tên chưa ở lại quá năm năm sẽ có một cơ may rút ra khỏi với một số tiền ngon lành trước khi đã cóp nhặt quá nhiều bùn dơ đến mức không sao tự gột sạch. - Gã chăm chú nhìn Cully. - Mày hiểu tao muốn nói gì chứ?

- Phải, tao hiểu. Mày định làm gì, sau khi mày đã tới năm chục tuổi?

- Tao đích cần biết. - Gã ngẫm nghĩ một lát. - Trở về quê, nếu còn có. Tao đã tìm được một con bồ và có lẽ tao sẽ bỏ tiền ra mua một trạm phục vụ ô tô, hoặc một cái gì tương tự. - Gã mỉm cười phô bày cả hai hàm răng. - Mày hiểu kiểu đó chứ? Một căn nhà nhỏ nơi đây tao có thể tổ chức một cuộc chơi vào mỗi buổi tối thứ bảy, khi bọn nhà quê đổ về thành phố.

- Phải, - Cully vừa cười vừa nói, - tao hiểu rất rõ kiểu đó.

Y chợt nghĩ tới Hooker đang tự bảo vệ một cách tử tế tại Evansville với quán ăn-hội viên nhỏ xinh đẹp có bàn bi da của ông ta và tự hỏi phải chăng đây là việc ông ta đã làm: nạo vét trong chu trình gieo xúc xắc theo kiểu Anh cho tới lúc cóp nhặt đủ tiền để ngồi không hưởng lợi.

Cully tự hỏi tuổi thanh xuân của Hooker có thể như thế nào, trong thời gian ông ta là một tay gieo thực sự trải qua mọi đêm lẫn những con xúc xắc mà không phải quản lý một quán ăn-hội viên có bàn bi da. Chắc chắn vào thời kỳ đó ông ta đã quen biết Ferguson và ông Edwards, nếu không làm sao ông ta có thể, vẫn ở Evansville, mà lại gửi được Cully đến làm việc cho họ tại Chicago? Không chừng ông ta quen biết Edwards trước khi tên ở xưởng sửa chữa ô tô đã tạt acid vào đôi mắt của lão. Riêng về chuyện Hooker đã quen biết Ferguson bao lâu là điều bí mật. Cully bỗng nghĩ tới những câu hỏi Ferguson đã đặt ra cho y về chuyện Hooker trong buổi chiều. Trong lúc hồi tưởng lại giọng nói và vẻ mặt của bà, y tự hỏi phải chăng, Hooker và bà ta...

Sonny chợt cắt đứt luồng tư tưởng của y.

- Thôi được, sắp tới lúc làm việc. Ta hãy xem bọn đại diện thương mại tự vệ thế nào trong trò gieo xúc xắc theo kiểu Anh.

- Hay lắm, - Cully tán thành, - ta hãy xem.

Khi Sonny và Cully bước vào phòng 1122 của khách sạn Langley đúng chín giờ, cuộc chơi đang náo nhiệt. Chiếc giường đã được đẩy lùi vào sát tường và cái bàn viết nhỏ đã được lật ngược để cho cạnh bàn chắn đường lẫn của những con xúc xắc. Người ta chơi trên tấm thảm đã khá sờn khiến cho những con xúc xắc nằm rất phẳng. Có bảy tay chơi.

Sonny và Cully bước vào cùng một lúc. Không ai quen biết họ là chuyện không mấy quan trọng. Họ có tiền và họ không đòi thay đổi xúc xắc. Với điều kiện thỏa mãn hai điều bắt buộc chủ yếu này, bất kỳ ai cũng có thể tham gia vào một cuộc gieo xúc xắc theo kiểu Anh mà không cần thế thức hoặc giới thiệu. Lúc đã đến nơi, sau khi xem những người khác chơi một lát, họ tách ra và đi tới ngồi hai chỗ đối diện nhau, như đã thỏa thuận.

Trong taxi, trên đường đi đến đó, Sonny, theo đúng những chỉ thị của Ferguson, đã đưa lại cho Cully một trăm trong số năm trăm đô la bà đã giao cho gã vào đầu buổi tối. Một trăm đô la này giúp Cully tiếp tục tham dự để Sonny quan sát và xem người ta chơi xúc xắc theo kiểu Anh như thế nào ở Chicago. Y được phép mạo hiểm năm hoặc mười đô la, nhưng y phải để cho Sonny xoay sở khi những số tiền đặt lên tới hai chục và ba chục đô la.

Cully quan sát diễn tiến của cuộc chơi. Nhịp độ khá chậm với ba tay gieo đầu tiên, tăng lên với tay thứ tư, chậm trở lại với hai tay kế tiếp và tăng lên một lần nữa với tay chơi cuối cùng bên trước Sonny Binkley. Những sự biến đổi nhịp điệu này cho Cully biết một cách gần như chắc chắn rằng hai tay gieo nhanh đều thuộc loại chuyên nghiệp. Điều đó có nghĩa có năm tay mơ trong cuộc chơi. Năm tay chơi đặt tiền theo bản năng hơn là theo phép tính xác suất và chiến thuật sẽ do sự ham mê hơn là lý luận. Năm người này, với điều kiện cuộc chơi chỉ kéo dài một thời gian tối thiểu, nhất định sẽ thua.

Sonny gieo trước Cully. Gã đặt hai chục đô la, thắng, tiếp tục đặt ba chục, lại thắng, rồi cuối cùng

đặt mười đô la và thua. Bàn tay đã mang lại cho gã bốn chục đô la. Cully đã thắng mười bằng cách bao một phần cá trên điểm thứ hai của Sonny, được tám nút. Y đã không cá trên điểm đầu tiên, bốn nút, và điểm cuối cùng, mười nút.

Bốn tay gieo cách ly Sonny và Cully. Cully bao tiền cá năm và sáu đô la mỗi lần số điểm có lợi cho y. Trong trò gieo xúc xắc theo kiểu Anh, các tay chơi cá với nhau và mọi cuộc cá đều ngang nhau; trái ngược với kiểu *craps*, các tay chơi đấu với nhà cái, nhà cái trả mỗi số tiền cá theo một *ba rem* xác định luôn luôn có lợi cho nhà cái. Tay gieo, thuộc nằm lòng số điểm của mọi tổ hợp có thể xảy ra, chỉ cá theo lối một ăn một đối với các tổ hợp có số điểm lớn hơn *parité*. Lúc tới phiên y gieo xúc xắc, Cully còn thắng mười lăm đô la.

Y cảm thấy mạnh khỏe, thoải mái và tự tin. Nếu y đã chơi với tiền riêng của mình, chắc là y đã đặt không chút do dự số tiền hai mươi lăm đô la mà y vừa thắng, y chắc chắn đến nỗi lần gieo đầu tiên sẽ thuộc về y. Sau đó y sẽ tiếp tục lấy bốn chục đô la, chỉ để lại mười cho lần gieo thứ hai. Tuy nhiên, đây là tiền của Ferguson, Cully là một trong những tay gieo của Ferguson và y phải tuân theo các chỉ thị của Ferguson.

Vậy là y đặt mười đô la và thắng. Y lấy lui mười đô la, để lại một lần nữa số tiền đặt mười đô la, và lại thắng.

Lâu bầu trong miệng, y tái diễn thủ thuật này thêm hai lần trước khi mất cái ở lần gieo thứ năm. Tổng cộng, y đã thắng ba chục đô la, trong lúc nếu y chơi theo ý của mình, y sẽ thắng được bốn mươi lăm. Nhưng đây là tiền của Ferguson...

Chuyển tay và Cully trở thành *người kế tiếp*. Người kế tiếp là tay chơi ở bên phải của người gieo, những con xúc xắc chuyển tay theo chiều kim đồng hồ. Vì không có ai làm cái, trong trò gieo xúc xắc theo kiểu Anh, muốn *bao* số tiền đặt của người gieo, người kế tiếp bắt buộc phải bao, tối thiểu là một phần số tiền đặt của người gieo. Nếu anh ta không bao toàn bộ, phần tiền đặt còn lại chuyển sang tay chơi kế cận, cho tới lúc tất cả số đặt được bao.

Người gieo đặt hai chục đô la. Cully bao mười và để phần còn lại cho tay chơi kế cận. Người gieo được hai mặt một, biệt danh là đôi mắt rắn, một cú *thua trọn*. Anh ta mất trọn hai chục đô la của mình, nhưng không bị chuyển tay. Anh ta chửi thề và đặt bốn chục đô la hòng gỡ lại số tiền vừa mất. Cách làm này là đặc quyền của người gieo và Cully bỏ qua tiền đặt của anh ta. Người gieo nhặt hai con xúc xắc, chửi rửa và gieo lần nữa. Mười một, *thắng trọn*. Người gieo mỉm cười nhe cả hai hàm răng, chúc mừng những con xúc xắc đã biết ăn năn và đặt hai chục đô la cho lần gieo kế tiếp. Cully bao một nửa.

Và trò chơi cứ tiếp tục. Nhiều tiếng đồng hồ trôi qua. Sonny Binkley, Cully và hai tay gieo khác cứ khăng khăng chơi trò xác suất và thắng, một cách từ từ nhưng đều đặn. Bốn tay đại diện thương mại thua, rồi được, lại thua và thỉnh thoảng lại được. Nhưng, dần dần, họ bỏ ra nhiều tiền hơn là thu về, mà không nghĩ dù chỉ giây lát rằng họ đang chơi ngược với những điểm thế nào cũng thắng, không bao giờ nhận thấy dù chỉ một lần hãn hữu, số phận của họ đã được thanh toán bằng những dự kiến toán học của phép tính xác suất.

Sau đó, vào lúc mười hai giờ đêm, khi gã trực tăng đến lần thứ hai để thu năm đô la mỗi người, một trong những tay gieo rút lui. Trong một thời gian, cuộc chơi tiếp tục giữa ba tay chuyên nghiệp chơi theo tính toán và năm tay nghiệp dư theo cảm hứng. Sau đó nữa, hai tay đại diện thương mại mới đến với tiền mới tinh giúp cho ba tay gieo còn lại tổng cộng thành năm con mòng để vật lông. Tất cả đều bị cuốn hút vào thời gian, những con xúc xắc, cùng tiền bạc theo con đường định mệnh một cách khắc nghiệt.

Sonny và Cully rút lui vào lúc hai giờ sáng. Sonny đã thắng gần ba trăm đô la, một điều khá tốt, theo ý gã, cho một buổi tối trong tuần. Gã được hưởng hai mươi phần trăm của ba trăm đô la này, tức một khoản lãi thuần sáu chục đô la cho buổi tối. Cully đã thắng một trăm bốn chục đô la. Y chỉ sẽ giữ lại hai mươi tám, nhưng điều đó không mấy quan trọng đối với y. Y đã học được trong cuộc chơi hôm nay ba điều mà y cho là hàng đầu: trước hết, y có khả năng xác định những tay gieo chuyên nghiệp giữa các tay chơi không quen biết; thứ hai, y sẽ không cảm thấy một chút khó khăn nào khi thích ứng với lối gieo xúc xắc theo kiểu Anh ở Chicago; và thứ ba, y giỏi và nhanh hơn Sonny Binkley. Với ba điểm chắc chắn như đỉnh đóng cột này trong một xó xỉnh của đầu óc y, Cully cảm thấy sung sức để đương đầu với môi trường mới của y. Và y vô cùng mãn nguyện.

- Thế nào, - Sonny Binkley hỏi y trong thang máy, mày nghĩ sao về lối chơi của Chicago?

Cully trịnh trọng nhìn gã Kentucky cao lớn và gầy nhom.

- Tao thấy rất thích, - y đơn giản bảo.

Và y nghĩ như thế.

Chương V

Chiều hôm sau, lúc ba giờ kém mười, Cully đến Chez Madigan cho buổi hẹn ba giờ với Ferguson. Cửa văn phòng đóng, điều này có nghĩa là một tay gieo khác, người mà Ferguson tiếp lúc hai giờ bốn mươi lăm, vẫn còn trong đó. Các tay gieo luôn luôn đến vào buổi chiều, cách nhau mười lăm phút, để nhận chỉ thị và lãnh tiền tạm ứng cho buổi tối. Sonny Binkley đã giải thích quá trình cho Cully đêm hôm qua. Gã đã nói thêm rằng Ferguson rất thích đúng giờ. Vì y đến sớm, Cully ngồi trên một chiếc ghế đầu, phía cuối quầy rượu, để chờ tới phiên mình.

Gã phục vụ, người đã không báo cho Cully biết trước Ferguson là một phụ nữ, đang đánh bóng những chiếc ly phía sau quầy. Đó là một tên cao lớn, nhưng cử động đã bắt đầu chậm chạp. Chiếc sơ mi của gã ôm chặt cái bụng phệ và đôi vai của dân bốc vác. Gã có một cặp bàn tay hộ pháp và cổ tay đầy những lông. Anh ta giả vờ không hay biết sự hiện diện của Cully, và Cully, chắc chắn cánh cửa sắp mở ra trong giây lát, cũng không chú tâm đến anh ta và không gọi món gì.

Có nửa tá khách hàng trong phòng: ba gã bán hàng rao rẻ tiền trong vùng lân cận đang chơi poker loại mười xu ở một ngăn trong cùng. Một anh chàng đang vừa uống bia vừa đọc một tờ tạp chí đua ngựa ở một ngăn khác; một á gái điếm, ở đầu quầy đằng kia, đang cố gắng thuyết phục một gã lực lưỡng mặc chiếc veston ca rô loè loẹt.

- Nào, em bé, - hấn nói, - hãy dẫn anh về phòng của em.

- Lúc này không được, thưa ông, - cô gái trả lời bằng một giọng đầy kiên nhẫn.

Cô có một gương mặt rất trẻ, gần như ngây thơ, nhưng đôi mắt già một cách kỳ lạ, quá mệt mỏi đối với tuổi của cô. Tất cả những gì cô đang đòi hỏi chỉ để yên cho cô uống hết ly rượu của mình. Tên mặc áo ca rô choàng một cánh tay nổi bắp thịt quanh vai cô và cô lắc mình thoát ra.

- Ở kia, em làm sao vậy? - Gã đàn ông hỏi. - Em là một con điếm, phải không nào?

- Dù sao đi nữa, không phải vào giữa buổi chiều, - cô gái đáp lại bằng một giọng chua như giấm. Cô ta đưa mắt nhìn chiếc nhẫn cưới ở ngón tay áp út bên trái của gã đàn ông. - Tại sao ông không về nhà leo lên mình mụ vợ của ông?

Hắn đỏ bừng mặt và hung tợn nắm lấy cánh tay của cô gái.

- Đồ dĩ con dơ dáy!

- Đủ lắm rồi, anh bạn, - gã phục vụ bình tĩnh bảo.

Cully nhìn anh ta lặng lẽ bước ra khỏi quầy. Tên mặc áo ca rô bỏ cánh tay cô gái ra và quay nửa vòng để đối đầu với gã phục vụ. Hắn nhanh chóng lượng sức đối thủ. Gã phục vụ nhỏ con hơn hắn, mập mạp hơn, và rõ ràng già hơn. Hắn cười khẩy với một vẻ khinh bỉ.

- Ê, tên mập, hãy coi chừng.

Gã phục vụ đứng yên, mỉm cười, và giọng nói hạ thấp thành một tiếng thì thầm kín đáo.

- Kia, một tên cóm đang đi đến, - anh ta khẽ bảo bằng một giọng khấn trương.

Tên mặc áo ca rô cau mày và quay người lại. Khi trông thấy không có ai ngoài cửa, hắn chợt hiểu mình đã bị rơi vào chiếc bẫy xưa cũ nhất trên đời. Nhưng, lẽ tất nhiên, lúc đó đã quá muộn.

Gã phục vụ tống một quả đấm vào bụng hắn, ngay phía trên thắt lưng. Hắn mặt xanh như tàu lá, đôi mắt như lồi ra khỏi đầu, và gập đôi người xuống. Gã phục vụ giáng cạnh bàn tay kích xù lên trên gáy hắn và hắn ngã quỵ vừa nấc lên vừa nghẹt thở. Gã phục vụ nắm chặt cổ chiếc veston sặc sỡ của hắn và kéo lê hắn trên hai đầu gối suốt chiều dài căn phòng, cho tới khung cửa trong cùng. Gã đặt hắn không chút nương tay giữa lối đi nội bộ.

Cully và những khách hàng khác, ngoại trừ ả gái điếm, đã quan sát cuộc ẩu đả với một hứng thú say mê, tựa hồ đang chứng kiến một tai nạn giao thông, về phần cô gái, cô không hề có chút lưu tâm nào. Cô ta chỉ uống cạn ly rượu của mình, nhặt tiền thối lại, và đi ra lặng lẽ qua cửa trước, trong lúc đối thủ của cô bị tông ra ngoài qua cửa sau.

Gã phục vụ không nói một lời, trở lại với công việc đánh bóng ly của mình. Gã đàn ông ở gần trong cùng lại tiếp tục đọc báo và hai gã ở gần kia lại chú ý đầu vào bộ bài poker. Cully thôi mỉm môi và ngạc nhiên nhận thấy trạng thái hưng phấn của trận đấu gần gũi đã khiến môi y khô đi.

- Tôi muốn uống một Coca-Cola, - y nói với gã phục vụ.

- Tôi không có, - gã đàn ông mập trả lời mà không thèm nhìn y.

- Thế thì, một Seven-Up.

- Tôi cũng không có.

- Thôi vậy, anh hãy cho tôi một ginger-ale.

- Tôi hết rồi.

Cully im lặng xem xét gã phục vụ. Những người khác ở trong phòng đã ngược mắt lên. Nụ cười

của hai tay chơi poker có một vẻ gì tục tĩu. Cully vừa khẽ nhíp đầu ngón tay trên mặt quầy vừa thầm ước lượng tình thế. Gã phục vụ hiển nhiên chế giễu y, có lẽ để trả thù vụ năm chục đô la mà Cully đã đưa cho gã trong lúc trả tiền một phong kẹo cao su.

Cully tuột khỏi chiếc ghế đầu. Gã phục vụ mập đặt cái ly gã đang đánh bóng xuống và chờ đợi. Đúng lúc này, cửa phòng của Ferguson chọt mở và một gã đàn ông Cully chưa bao giờ trông thấy bước ra. Ferguson, nhận ra Cully, bảo y:

- Vào đi, Cullen.

Gã phục vụ nhìn Cully và đôi môi gã uốn cong, nửa mỉm cười, nửa nhăn nhó, như muốn nói: mày đã lừa phỉnh tao với tờ năm chục đô la, mày muốn làm cha tao, nhưng lần này, chính tao đã tóm được mày.

Cully nhìn lại gã và mỉm cười một cách mỉa mai, một nụ cười muốn nói: bây giờ, chính mày mắc nợ tao, rồi mày sẽ thấy.

Người này cũng như người kia, họ cùng biết rằng vấn đề còn lâu mới giải quyết được.

Trong văn phòng, Ferguson đã mang lại kính và ngồi lại phía sau cái bàn ngổn ngang một cách khó tin của bà ta, với vẻ một nữ doanh nhân nắm vững tình hình, kể cả cái bàn viết và đồng giấy tờ bề bộn mà sự hỗn độn rối rắm, và hẳn là không lối thoát, thêm một lần nữa khiến Cully phải lúng túng,

- Này, Cullen, - Ferguson bảo y, - nếu tôi tin những gì Sonny đã kể về cuộc chơi đêm hôm qua, anh tỏ vẻ hoàn toàn có khả năng xoay sở một mình. Kể ra, đáng lẽ tôi phải biết điều đó, nếu không Hooker chắc đã không gửi anh đến đây. Anh nghĩ như thế nào về lối gieo xúc xắc theo kiểu Anh ở Chicago?

Cully nhún vai.

- Không có gì khác nhiều so với các nơi khác.

- Có lẽ mới xem qua thì như vậy, nhưng vẫn có sự khác biệt, tin tôi đi. Anh sẽ tự nhận thấy sau khi chơi. Anh bao nhiêu tuổi, Cullen?

- Hai mươi lăm.

- Anh quen biết nhiều người chứ?

Cully mỉm cười:

- Hooker khẳng định rằng không ai quen biết rõ nhiều người. Ông ấy bảo ta có thể đặc biệt quen biết một người, nhưng thông thường không bao giờ nhiều người.

- Hooker là thế đấy, - Ferguson bình luận cụt ngắn. - Bà tựa người vào lưng ghế và nhìn đắm đắm lên trần nhà. - Và lại, theo một ý nghĩa nào đó, không chừng ông ấy có lý. Đáng lẽ tôi phải hỏi anh có hiểu tâm lý người khác, anh có nhạy cảm với những nổi bức tức và những phản ứng thông thường nhất của con người trung dung hay không. Anh có như thế?

- Tôi không hiểu bà muốn nói gì, - Cully thú nhận.

- Tôi sẽ cố gắng giải thích cho anh. Trong số những tay chơi gieo xúc xắc anh sẽ đụng độ, nhiều người từ ngoài đến, giống như anh, nhưng tất nhiên phần đông là người Chicago, nhiều tay gieo, nhiều tay chơi độc lập, nhiều tay có thói quen đánh bạc lớn. Anh cần phải dè chừng những tay này. Đừng bao giờ giao du với họ, đừng có bất cứ loại quan hệ nào với họ ngoài những con xúc xắc. Đừng chia sẻ thói quen, tật xấu, phụ nữ của họ, bất cứ gì. Những điều tôi nói với anh, đó là lợi ích cho anh, và tôi sẽ không nhắc lại hai lần.

- Tôi hiểu, - Cully bình tĩnh nói, - tôi sẽ lưu ý.

Ferguson vừa nhìn anh một hồi lâu với một vẻ trầm ngâm, vừa từ từ gật đầu và nghiền ngẫm lại những ý tưởng y hoàn toàn không biết.

- Tốt, - cuối cùng Ferguson nói. - Tối nay, Sonny sẽ dẫn anh đi một vòng của chu trình gieo xúc xắc theo kiểu Anh ở Chicago. Anh ta sẽ chỉ cho anh thấy những sòng chủ yếu hoạt động mỗi tối, từ đầu đến cuối năm. Một đôi khi anh sẽ gieo xúc xắc ở chỗ khác, như tối hôm qua, trong phòng khách sạn này, nhưng đó là một số cuộc chơi ngoại lệ, trong lúc những cuộc chơi mà anh sắp tham dự tối nay sẽ bao gồm trên tám mươi phần trăm phạm vi hành động của anh.

Bà ta mở ngăn kéo, nơi bà đã rút ra tờ năm chục đô la đưa cho Cully, lần đầu tiên y bước vào trong văn phòng bà. Cully có thể nhận thấy ngăn kéo này luôn luôn chứa đầy những tờ giấy bạc được chồng lên nhau một cách cẩn thận. Với sự khéo léo, bà ta trích ra mười hai tờ bạc lẻ trên các xấp khác nhau.

- Tôi giao cho anh hai trăm đô la và tôi cho phép anh gieo một hoặc hai lần trong mỗi sòng. Tối mai, tôi sẽ để cho anh tự bay bằng đôi cánh của chính anh và tập trung mọi cố gắng vào một cuộc chơi duy nhất.

- Hay lắm, - Cully nói.

Y xếp đôi những tờ giấy bạc, đút chúng vào túi áo sơ mi và cài nấp. Thêm một lần nữa, Ferguson thoáng mỉm cười.

- Kể cả điều đó, chính Hooker đã dạy cho anh chứ gì?

Cully gật đầu.

- Chính ông ấy đã mua cho tôi chiếc sơ mi đầu tiên có túi cài nút. Không bao giờ tôi cất tiền của ông ấy ở nơi khác.

- Tôi biết, - Ferguson nói nhỏ giọng, - tôi biết.

Trong một lát, bà ta nhắm nhía bàn viết ngổn ngang của mình, như chìm đắm trong một phút mơ mộng huyền bí, rồi nhanh chóng trở lại với bề ngoài bình thường.

- Anh hãy lắng nghe thật kỹ những gì Sonny sẽ nói tối nay, - bà ta tiếp lời. - Anh ta sẽ giải thích cho anh những thói quen của mỗi sòng, anh ta sẽ chỉ cho anh thấy những người anh cần phải quen biết, vân vân. Sonny có lẽ không phải là một kẻ vô song, nhưng anh ta hiểu chu trình trên đầu ngón tay và anh ta sẽ cho anh nhiều lời khuyên hữu ích. Còn câu hỏi nào không?

- Không.

- Rất tốt, anh sẽ gặp lại Sonny lúc tám giờ, như tối hôm qua. Anh ta sẽ đón anh ở quầy rượu.

Cully đứng lên. Y còn có một điều cần nói với Ferguson, nhưng y ngại hòng vì sợ mình bị hiểu lầm. Thế nhưng, y cảm thấy phải nói và y ngần ngại một lát trước khi đi ra.

- Gì nữa? - Ferguson nóng lòng hỏi.

- Tôi đã muốn cảm ơn bà về những lời khuyên, - y nói một cách vụng về.

Ferguson ném cho y một cái nhìn hơi tức giận.

- Có gì đâu, đó là miễn phí, - bà ta bảo cụt ngủn.

Cully cúi nhanh đầu và bước ra.

Chương VI

Ra khỏi phòng của Ferguson, Cully đến thẳng khách sạn Globe. Y cởi áo quần để tắm vòi sen và cạo râu trước bữa ăn tối. Có người gõ cửa phòng của y. Y tới mở. Đó là Harold, gã gác ngày nhỏ bé, với một bình đầy nước đá cục trong tay.

- Hôm nay nóng tồi tệ. Tôi nghĩ rằng một chút nước đá sẽ khiến anh hài lòng, - Harold vừa nói vừa trưng bày những chiếc răng thỏ.

- Chà, thật tử tế. Cảm ơn anh bạn.

- Tôi sẽ đặt cái này trên com mốt, - Harold vừa giải thích vừa lên vào phòng; anh ta để cái bình xuống và xoay về phía Cully một cái nhìn đầy ánh kích động. - Đường như anh đã chống trả xuất sắc một cách lạ lùng, tối hôm qua, ngay trong cuộc chơi đầu tiên của anh.

Cully nhướn mày.

- Tưởng chừng như các tin tức loan nhanh ở đây, - y nhận xét.

Y lấy cái bình mà Harold vừa để lại và đi đổ đầy nước từ vòi la-va-bô.

- Sonny Binkley, - Harold giải thích. - Anh ta trú tại đây với cô bạn gái. Chính anh ta đã nói anh đã chống trả như một bậc thầy. Anh ta nói rằng anh là một tay gieo thương hạng.

- Con bồ của anh ta ra sao? - Cully hỏi.

- Rất dễ thương. Một cô gái miền nam tên Ginger. Cô nàng có đôi chân tuyệt đẹp. Sonny thích các cô gái có chân đẹp.

- Cũng giống như mọi người thôi. Cô gái này làm gì?

- Cô ta hát những bài ca cao bồi ở câu lạc bộ Biloxi, ở phía dưới đường phố một chút.

- Cô ta hát hay chứ?

Harold lắc đầu tỏ vẻ phủ nhận.

- Cô ta gào hét mới đúng, nhưng cô ta giẫy giụa khá lắm. Cô ta nhảy nhót, bật ngón tay bôm bốp,

cô ta nhịp chân... anh hiểu rõ loại đó mà. Một lúc nào đó, Sonny sẽ chơi ghi ta tại câu lạc bộ với những tay thuộc ban nhạc. Chắc anh đã biết Sonny chơi đàn ghi ta?

- Không.

Cully tự rót cho mình một ly nước đá lạnh, y vừa uống một ngụm dài vừa tiếc đó không phải là Coca-Cola. Từ Coca-Cola khiến y nhớ lại gã phục vụ quầy rượu của Chez Madigan và những gì đã xảy ra giữa hai người trong lúc y chờ đợi Ferguson.

- Này Harold, gã quản lý quầy ở quán rượu nơi Ferguson đặt văn phòng là một tên như thế nào?

Harold cau mày.

- Có phải một tên mập, với đôi bàn tay lớn?

- Đúng thế.

- Đó là Madigan, Fred Madigan. Xưa kia, quán rượu từng thuộc về anh ta, nhưng Ferguson đã cuỗm của anh ta một số tiền lớn trong lúc gieo xúc xắc theo kiểu Anh và anh ta phải nhượng lại sản nghiệp cho bà ta. Bà ta đã giữ lại Madigan, chính anh ta quản lý cửa tiệm.

- Anh ta không được nhã nhặn cho lắm, phải không?

- À, điều đó thì không, - Harold quả quyết đáp lại. Gã đó đúng là đồ thổ tả, Một lần, tôi đã trông thấy anh ta đánh gãy cổ tay của một chàng trai. Một cách lạnh lùng, tựa hồ một cái bánh vắt (thứ bánh mận cứng hình số 8). Cully, nhất thiết anh không nên đụng chạm với anh ta, - Harold khuyên bằng một giọng khiếp sợ.

- Tôi không hề có chút mong muốn, nhưng, giữa anh và tôi, có lẽ tôi sắp bị bắt buộc. Chính anh ta kiểm chuyện với tôi.

Bộ mặt của Harold chợt biến đổi. Anh ta vừa đến ngồi lên giường vừa lắc đầu với một vẻ ủ rũ.

- Cully, cứ nghĩ rằng anh sẽ đánh nhau với anh ta là tôi cảm thấy ớn lạnh. Anh hãy tin tôi, anh ta quả thực nguy hiểm.

- Đó không phải là điều tôi định làm, nhưng tôi có cảm tưởng rõ ràng rằng tôi sẽ không có cách chọn lựa. Như tôi đã nói với anh, chính anh ta đã kiểm chuyện với tôi.

- Anh ta sẽ nuốt sống anh, đó là điều chắc chắn, - Harold tiên đoán, vẫn tiếp tục đề cao ông chủ.
- Theo lời người ta kể lại, suốt đời anh ta chỉ bị đánh bại một lần trong một trận đấu, vào cái ngày anh ta đã bị đâm bởi một gã mà anh ta đang đánh như tử. Anh ta đã lãnh một cú ngay giữa ngực. Suýt chút nữa anh ta đã hết sạch máu trước khi đến được bệnh viện.

- Anh muốn nói một kẻ nào đó đã cho anh ta một cú dao?

- Phải. Madigan thề nguyện sẽ giết chết gã đó ngay anh ra khỏi bệnh viện, nhưng anh đã không bao giờ làm việc này. Tuy nhiên, gã đó đã không rời khỏi khu vực. Lẽ ra Madigan không có chút khó khăn nào để tìm gặp lại gã, nhưng anh ta đã không bao giờ làm thử. - Harold nghiêng gục đầu qua một bên vai rồi cắn môi với một vẻ tư lự. - Xét cho cùng, điều đó có vẻ khá kỳ cục, khi người ta nghĩ tới, anh không nhận thấy như thế hay sao?

- Phải, cũng khá, - Cully lơ đãng trả lời.

Cully đang nghĩ đến câu chuyện mà người ta đã kể lại cho y nghe: một chủ trang trại lãnh một cú đá của con bò cái ông đang vắt sữa khiến gã bị gãy xương đòn, và viên trại chủ đã thề rằng ngay sau khi vai ông có thể vác một khẩu các bin, ông sẽ hạ sát con bò. Nhưng ông đã không bao giờ hạ sát nó. Ông đã không bao giờ vắt sữa bò nữa. Sau biến cố này, ông sai bà vợ vắt sữa thay thế cho ông.

Cully mơ mộng gãi cằm. Mèo đã tắm nắng vẫn sợ nước lạnh, điều đó ai cũng biết.

- Nghe đây, Harold, tôi thích rửa ráy một chút. Tại sao anh không đợi tôi ở dưới? Chúng ta có thể cùng ăn một bữa.

- Chà, đó là một ý kiến hay, - anh chàng nhỏ bé hơn hỏ. - Tôi kết thúc công việc lúc sáu giờ. Chúng ta sẽ gặp lại nhau trong tiền sảnh.

- Tốt lắm. Đây, Harold, anh hãy cố gắng tìm kiếm cho tôi một cuộn đồng xu, được không?

Harold cau mày.

- Cho Madigan.

- Hoàn toàn chính xác, - Cully trả lời, - nhưng không như anh hiểu đâu. Anh cứ tìm giúp tôi thật nhiều đồng xu và tôi sẽ giải thích cho anh nghe việc tôi định làm.

- Đồng ý, Cully, bất cứ gì anh muốn.

-Harold đi ra và Cully kết thúc việc cởi áo quần để đi tắm.

Tám giờ, Cully đẩy cánh cửa của Chez Madigan. Sonny Binkley đang chờ y trong một ngăn.

- Sẵn sàng cho chuyến kinh lý đến các đại gia chứ? - Sonny vừa hỏi vừa đứng lên.

- Sẵn sàng, - Cully trả lời. Chỉ cần một thời gian ngắn để giải quyết một vấn đề cá nhân nhỏ với gã phục vụ quầy và tao sẽ thuộc về mày.

Giọng nói đầy hăm dọa của Cully khiến Sonny cau mày, nhưng gã còn chưa đủ thân thiết với Cully để cho phép mình hỏi ý. Cully cũng biết rõ như gã và, không chờ đợi nhiều vấn đề chắc chắn sẽ không xảy ra, y bình thần bằng ngang phòng về phía quầy rượu. Sonny theo dõi y với khoảng cách kha khá.

Cully chọn một vị trí ở gần cửa ra vào, cách xa chừng một tá khách hàng đang uống tại quầy. Y đứng yên giữa hai chiếc ghế đẩu, thật thẳng người: hai bàn tay đặt nhẹ lên mặt quầy bóng loáng; không có một cử động nào, không nói ra một lời nào, y nhìn chăm chăm vào Fred Madigan, gã phục vụ.

Madigan đang tiếp tục chuyên chú vào công việc nghề nghiệp của mình tựa hồ không có gì: gã khéo léo đổ đầy những thứ chứa trong nhiều chai khác nhau vào các ly trống, rót bia bốc, chùi quầy bằng tấm khăn lau gấp lại một cách cẩn thận và hơi ẩm ướt không bao giờ rời khỏi gã. Gã đã để ý thấy Cully đến, gã biết y không rời mắt khỏi gã, nhưng gã quyết định giả vờ không biết tới sự hiện diện của y. Nhưng cuối cùng gã liệng tấm khăn lau xuống và tiến tới gần Cully.

- Cần gì sao, nhóc con? - gã hỏi, rất nhẹ nhàng.

- Coca-Cola, - Cully đáp cũng rất bình tĩnh. - Kể từ buổi chiều hôm nay, mỗi lúc tôi một thêm khát. Tôi muốn năm chai, mở sẵn tất cả năm và sắp thẳng hàng trước mặt tôi trên quầy.

Trán của Madigan hõm xuống, cặp lông mày nhú vào, hai con mắt nheo lại (ngờ vực) và đôi môi nhếch lên (khinh bỉ), tất cả những thứ đó cùng một lúc, tạo thành một điệu bộ duy nhất vừa phức tạp vừa nực cười.

- Trước tiên, nhóc con ranh ma, anh sẽ có tất, năm Coca-Cola cho anh, - Madigan trả lời còn nhẹ nhàng hơn nữa. - Nhưng nếu anh lại còn đưa ra cho tôi một tờ năm chục đô la, tôi sẽ bắt anh ngốn nó, hiểu chưa? Tôi bắt buộc anh nhai nó và nuốt nó.

- Năm Coca-Cola, - Cully nhắc lại với vẻ ngoan cố. - Mở sẵn tất cả năm và sắp thẳng hàng ở đó...

Madigan cúi kính mở tủ lạnh đặt đằng sau quầy, và chỉ bằng một bàn tay, vừa xòe các ngón tay lớn vừa cuốn chúng quanh những cổ chai ẩm ướt, gã lấy ra năm chai Coca-Cola. Gã để chúng lên quầy, khá thẳng hàng, và, với một cái mở nắp, gã nạy lần lượt năm nút chai kim loại mà anh ta để rơi lên quầy. Rồi anh ta cất cái mở nắp, úp hai bàn tay to đùng lên mặt quầy, ngay chính giữa, tất cả sẵn sàng tóm lấy Cully, và thông báo:

- Năm chục xu.

Cully khẽ mỉm cười. Con dao có khắc chặn mà y đã mua khi ra khỏi nhà hàng để sẵn trong túi bên phải của chiếc veston, mới và lạnh. Cuộn đồng một xu mà Harold đã kiếm cho y nặng trĩu

trong túi bên trái. Cully chợt cảm thấy một khối tròn khó chịu hình thành trong khoảng trống của dạ dày. Giữa gã phục vụ Madigan và y, phút giây của sự thật vừa điểm. Nếu Madigan không bịp, chắc sẽ có máu đổ ngay lập tức trên mặt quầy đẹp đẽ và luôn luôn được đánh bóng.

Cully đồng thời lấy ra con dao và cuộn tiền nhỏ, mỗi thứ trong một bàn tay, và chìa tất cả lên trên quầy. Y tựa lên khắc chặn của con dao và lưỡi dao thon bật ra khỏi khe chứa với một tiếng cắc khô khan. Madigan giật nảy mình và sắc mặt trở nên tái mét. Rất chậm rãi, rất tỉ mỉ, với mũi dao, Cully rọc suốt chiều dài tờ giấy gói tiền lẻ. Tờ giấy tách đôi, thả lỏng những đồng tiền nhỏ bằng đồng, và Cully khép các ngón tay để chặn chúng lại.

- Như thế này, ta sẽ xong nợ, - y nói với Fred Madigan.

- Nếu việc đó cứ tiếp tục, thì chính anh sẽ kiếm chuyện. Và lần này, - y vừa nói thêm vừa chỉ con dao bằng một cái hất cằm đe dọa - đó sẽ là thực sự.

Nói đến đây, Cully xòe các ngón tay và một cơn mưa những đồng tiền nhỏ loại một xu lớp lớp đổ sà xuống trên quầy. Chúng nảy lên, lăn tròn, xoay mình và một vài đồng rơi ra phía sau quầy trong một tiếng huỳnh nào làm dựng tóc gáy. Cully chờ cho tiếng ồn ngừng hẳn mới tiếp lời.

- Năm chục xu, - y thông báo bằng một giọng lừng chừng.

Y vẫn luôn luôn nắm con dao găm mở lưỡi trong tay, nhưng y lấy một trong những chai Coca-Cola bằng bàn tay trái, đưa chai lên môi và nốc cạn một hơi. Sau đó y nhặt lần lượt bốn cái nắp, và bằng ngón tay cái đóng chúng lại trên bốn chai còn đầy.

- Anh để dành cho tôi, - y nói với Madigan, nhìn vào đôi mắt hé mở của gã phục vụ. - Thế là ta xong nợ, phải không nào?

- Phải, tay dao, ta xong nợ, - Madigan lẩm bẩm không hở môi.

Cully gật đầu và ra xa quầy. Y vẫn cầm con dao mở lưỡi trong tay. Sonny Binkley, đã có mặt im lặng chứng kiến toàn bộ sự việc vừa xảy ra, liền theo gót y. Sau khi ra khỏi quán rượu, hai tay gieo dưng lại một lát ở mép lề đường.

- Tao không biết mày là một tay dao, - Sonny nói bằng một giọng dè dặt, với một vẻ lạnh lùng bất thường.

- Tao chưa bao giờ đâm ai cả, - Cully trả lời gã. - Chỉ vì tao đã có một vấn đề cần giải quyết với tên này và tao thấy đó là cách chóng vánh nhất.

Y khép lưỡi dao lại và đưa cho bạn. Sonny lắc đầu từ chối. Cully mỉm cười với gã và ném vũ khí xuống con rãnh, bên cạnh chân họ.

- Mày có nghĩ hẳn sẽ báo cho Ferguson rằng tao đã đe dọa hắn bằng một con dao?

- Chắc không đâu, - Sonny trả lời với vẻ tự tin. - Hẳn sẽ không đời nào kể lại cho bà ấy nghe một chuyện trong đó hẳn đã không đóng một vai thật đẹp.

- Càng hay, - Cully tán thành. - Tốt lắm, có lẽ việc này đã được thanh toán.

- Có lẽ, - gã Kentucky nói. - Thôi nào, ta đi.

Họ đi theo con đường phố lóng lánh ánh đèn neon và tìm một chiếc taxi.

Chương VII

Phải mất sáu đêm và mười nghìn lần gieo miệt mài Jack Cullen mới trở thành Cully Tay Gieo.

Sự chuyển hóa bắt đầu vào buổi tối đầu tiên Ferguson cử y đi chơi một mình, không có đàn anh kèm theo. Được cung cấp hai trăm năm chục đô la, Cully được gửi vào một sòng sập đặt ở trong cùng một gian hàng xe hơi bán hạ giá, ở Automobile Row. Chính nơi đó, Cully, với những số tiền đặt năm và mười đô la, trong lúc chơi với nhiều tay buôn bán xe cũ mặc quần jeans xanh và mang giày da mộc có tua giống hệt nhau, nhưng đến từ một tá gian hàng khác nhau, đã để thua ván đầu tiên. Y chơi trong bốn tiếng rưỡi đồng hồ, từ chín giờ tối tới một giờ rưỡi sáng, và biến đổi hai trăm năm chục đô la của Ferguson thành năm trăm sáu chục đô la. Thắng ròng: ba trăm mười đô la. Phần của Cully: sáu mươi hai đô la.

Đêm kế tiếp, y đến chơi trong một kho tạm giữ của West-Side, nơi đây y đã từng thắng mấy đô la trong chuyến tham quan của y cùng với Sonny. Trong sòng này, giao du bởi nhiều tay gác đêm, nhiều công nhân làm việc luân phiên và nhiều nhân viên của các phòng thường trực công đoàn vẫn mở cửa suốt đêm, Cully biến đổi hai trăm năm đô la thành bốn trăm tám chục. Thắng ròng: hai trăm tám chục đô la. Phần của Cully: năm mươi sáu đô la.

Hôm sau, y để thua ván thứ hai ở tầng sáu của một khu đậu xe. Trong craps, ta có thể vơ hết tiền của nhà cái, nhưng trong lối gieo xúc xắc theo kiểu Anh, ta có thể để thua ván bài mà vẫn cuồn được tiền lảng của mọi tay chơi hiện diện. Tối hôm ấy, trên nền nhà lát xi măng, bằng cách gieo những con xúc xắc vào tường bê tông, Cully đã chơi như y chưa bao giờ được chơi, thực hiện một loạt mười lần thắng trọn liên tiếp - chỉ kém kỷ lục của chính y có một lần - và khống chế cuộc chơi từ đầu đến đuôi cho tới lúc tay chơi cuối cùng đành phải đầu hàng. Thắng ròng: ba trăm bảy chục đô la. Tiền lương của Cully cho đêm này: bảy mươi bốn đô la.

Tối thứ tư, mọi người bắt đầu nói về tay nghề gã gốc Evansville. Ferguson giao cho y bốn trăm và cử y vào một trong những sòng của đường Rush, ở phía trên quán rượu, với bàn craps đúng quy chế, nhưng không có những lần trắng. Lúc Cully đến nơi đó, y nhận thấy tiếng tăm hoàn toàn mới của y đã tới trước y và y đã được biết bởi một số tay chơi y chưa từng gặp. Ngoài ra, nhiều khách quen nơi đây xuất hiện với một thời gian ngắn trong đêm để xem qua tay cừ mới mà Ferguson đã tìm ra trong một hang hốc hẻo lánh, ở tận cùng của Indiana. Cully giả vờ không để ý sự quan tâm bất ngờ mà anh là đối tượng, nhưng trong lòng, anh rất thích thú. Sự quan tâm này truyền một sức mạnh mới trong cổ tay cùng các ngón tay của y và y tung hứng với những con xúc xắc, đặt tiền và cá độ vào chúng tựa hồ chính y là người đã phát minh cách gieo theo kiểu Anh. Cuộc đấu mang lại cho y bốn trăm bốn chục đô la. Phần của y: tám mươi tám đô la.

Tối thứ năm, Ferguson gửi tay gieo mới của mình tới nơi cùng kiệt của tuyến gieo xúc xắc ở Chicago, trong các cửa Cicero. Bà ta giao cho y một lán năm trăm đô la với nhiệm vụ làm nó sinh lợi tùy y chọn tại chỉ một hoặc nhiều hơn trong bốn sòng của câu lạc bộ Cicero có vũ nữ thoát y. Cully chơi tại hai nơi trong số đó, gieo trong sáu tiếng đồng hồ giữa một nhóm tay chơi liên tục thay đổi người. Trong buổi tối hôm ấy, y nhận ra một số khuôn mặt đã từng nhìn thấy trong tuần ở nhiều sòng bạc lén lút khác nhau, gian hàng xe hơi bán hạ giá, kho tạm giữ, xưởng sửa chữa ô tô trên đường Rush. Nhiều người không phải đã đến để chỉ chơi, mà để chơi với y hoặc xem y chơi. Nhiều người biết nhận ra một tay gieo thực sự và muốn chơi theo anh để lợi dụng những cú thắng của anh, hoặc chơi ngược lại để thoả mãn nhu cầu cấp thiết là kết thúc danh tiếng sáng chói đang lan truyền như một vệt thuốc súng.

Họ đã đến tìm cuộc biểu diễn, và Cully cho họ xem đối lấy tiền của họ. Tối hôm đó, tại Cicero, y chơi như y từng chơi vào tối Hooker đã phát giác ra y trong phòng sau của một quán rượu của đám lái xe vận tải đường trường, bên kia biên giới phía nam của Illinois, tựa hồ những con xúc xắc là hậu quả của ý chí y, tựa hồ y là chủ nhân và chúng là những nô lệ câm lặng - những nô lệ nhỏ bé da trắng điểm nhiều chấm đen. Y xoay, chặt và gieo; số tiền lán của y lên tới một ngàn tám chục đô la. Lãi ròng: năm trăm tám chục đô la. Phần của y: một trăm mười sáu đô la.

Lúc y ra khỏi sòng thứ hai, vào cuối buổi tối thứ năm gieo xúc xắc theo kiểu Anh tại Chicago, Cully là một con người dửng dưng cảm trước mắt tất cả những phục vụ quầy rượu, nữ hầu bàn, gái điểm, bọn trộm cắp, dốt mồi, vô tích sự, hành khất, đám tay chơi tài tử và hăng say thuộc đủ mọi hạng lúc nhúc trong giới gieo xúc xắc của cư xá Bốn Gió. Y là một nhân vật nổi tiếng, một tay gieo xúc xắc mà thiên hạ nhìn ngấm và khâm phục. Y là một tay gieo, một cách thực sự, một cách dứt khoát.

Y chỉ còn mỗi một việc là tìm cách được nhìn nhận trong một môi trường cuối cùng, quan trọng hơn tất cả: thế giới khép kín, rất khép kín, của đám chuyên nghiệp.

- Này, Cullen, - Ferguson nói với y khi vừa kết thúc tuần lễ làm việc đầu tiên, - anh đã kiếm được ba trăm chín mươi sáu đô la trong năm đêm. Thế này không quá tệ đối với một chàng trai cỡ tuổi anh, hơn nữa không phải trả thuế.

Cully, đang lựa chọn và xếp các tờ giấy bạc Ferguson vừa trao cho y qua phía trên đồng giấy tờ nằm ngổn ngang khắp bàn, đồng ý bằng cách vừa gật đầu vừa đưa mắt nhìn về phía Edwards, vẫn ngồi trong góc thường lệ.

- Bà cũng không, bà vô cùng khéo léo, - y trả lời với vẻ thư thái. Nếu tôi tính toán không lầm thì bà đã kiếm được hơn một ngàn ba trăm đô la nhờ vào cách gieo xúc xắc của tôi.

- Không, nhưng anh hãy nghe đây! - Ông Edwards gầm lên. - Mới có tám ngày và điều đó bắt đầu tỏ ra quá tham lam.

- Tôi không muốn nói điều đó, - Cully cho biết. Trong lúc nói, y tự hỏi phải chăng mình hoàn toàn thành thực.

- Sao, có chuyện gì vậy? - Ferguson vừa hỏi y vừa quan sát y bằng một con mắt dò xét.

Cully vẫn không nao núng trước cái nhìn của bà ta.

- Tôi nhắc lại với bà rằng không phải đó là tất cả những gì tôi muốn nói...

- Tôi rất hy vọng như thế, - Ferguson xẵng giọng ngắt lời. - Tôi hy vọng anh đủ thông minh để hiểu rằng trước khi kiếm được một ngàn ba trăm đô la, ông Edwards đã phải chịu thiệt hại một ngàn sáu trăm năm chục. Trong khi đó, về phần lãi của anh, anh đã không chịu thiệt hại gì cả, ngoại trừ mất thời gian. Tôi hy vọng anh cũng hiểu rằng nếu ông Edwards không lo lót một cách rộng rãi và đều đặn cho nhà chức trách địa phương, thì các sòng anh đã đến chơi sẽ không tồn tại. Và cho dù chúng tồn tại, anh sẽ không biết tìm được chúng ở đâu. Cuối cùng và nhất là, tôi hy vọng anh hiểu rằng nếu anh không tươi cười với ông Edwards người ta sẽ xem anh như một tên trộm cắp tiềm tàng và người ta sẽ nghi ngờ anh đã gian lận mỗi lần anh bước ra khỏi một sòng bạc với tiền nhiều hơn anh đã có khi bước vào. Còn như hiện nay, ta đi từ nguyên tắc vì anh đã được chúng tôi ủy quyền, có nghĩa anh là một tay gieo trung thực. Tôi hy vọng anh hiểu rõ tất cả những điều đó, Cullen.

- Có chứ, tôi hiểu tất cả những điều đó. - Lần này y quả thực thành khẩn và thiết tha được tin tưởng. - Tôi xin lỗi nếu tôi đã tỏ ra không đứng đắn với bà...

- Nếu anh ta quá vội làm giàu, - ông Edwards cười khẩy một cách độc ác, -vậy bà hãy gửi anh ta tới Gem. Ở đấy, bọn đó sẽ rèn luyện anh ta.

- Gem là cái gì thế? - Cully vừa tò mò hỏi vừa nhếch mày.

- Đó là sòng bạc trắng thắn duy nhất của thành phố, tại đây anh được phép chơi với tiền riêng của mình., - Ferguson liền giải thích cho y. - Nó mở cửa mỗi tối chủ nhật trong hậu trường của Gem, một hộp đêm có múa thoát y ở hơi xa hơn trên đường phố này. Một cuộc chơi rất khó khăn, Cullen, chỉ được giao du bởi những tay gieo chuyên nghiệp. Không có một mối liên quan nào với những sòng mở cửa cho bất cứ ai mà anh đã từng tham dự trong tuần này.

- Bây giờ nếu cậu không biết làm gì với ba trăm chín mươi sáu đô la của cậu, - ông Edwards nói bằng một giọng mỉa mai, thì không có gì ngăn cản cậu đến xả cho hết ở Gem bởi những tay gieo xúc xắc thực sự.

- Có lẽ tôi sẽ đến đấy xem qua, - Cully trả lời bằng một giọng bình thản cố che giấu mỗi ác cảm mỗi lúc một tăng đối với người đàn ông mù. - Nếu tìm thấy, có lẽ tôi cũng sẽ kiếm một mẻ tại đó, như hai nơi tôi đã kiếm được trong tuần này.

- Cậu cứ đến đấy, - ông Edwards lau bầu, cậu cứ đến đấy và thử xem. Xét cho cùng, cậu là chú gà nòi của Hooker lòng danh, không đúng hay sao?

Cully đứng lên, rút vài tờ giấy bạc vào túi quần và sắp xếp phần còn lại, hầu như tròn số tiền, trong túi có nắp của sơ mi y.

- Bà không còn cần tới tôi nữa? - Y hỏi Ferguson.

- Không, bà ấy không còn cần tới cậu nữa, - ông Edwards trả lời thay cho vợ. - Bây giờ, có lẽ cậu là hiện thân của Hooker, thay vì chỉ là chú gà nòi của Hooker...

- Hãy đi đi, Cullen, - Ferguson vừa nói bằng một giọng dịu dàng đầy nguy hiểm vừa nhìn nụ cười lằng lờ mà người đàn ông mù gửi cho bức tường ông ta luôn luôn hướng về phía đó.

Cully quay gót và bước ra không nói gì. Cả hai người cùng bắt đầu chán ghét y.

Câu lạc bộ Biloxi hầu như ở bên rìa khu thương mại của đường State, bên dưới đoạn tàu điện ngầm chạy trên không. Đó là một hộp đêm nhỏ ồn ào và đầy ắp khách, với những bức tường bao phủ bởi nhiều tấm tranh quảng cáo dành riêng cho những nhạc sĩ tóc dài điều luyện về dân ca và đàn ghi ta điện. Cái bực nhỏ xíu thường xuyên, hoặc hầu như, được chiếm dụng, bởi một hoặc nhiều - thường là nhiều - gã mặt mày hớn hờ mang đàn ghi ta, vĩ cầm và contrebasse. Họ mang những chiếc cà vạt dài, dây nịt trang trí bằng khóa ketch xù kiểu Texas và biểu hiệu truyền thông của người nông dân bất mãn: những đôi ủng cao bồi.

Lúc Cully đến Câu lạc bộ Biloxi, sau khi rời văn phòng của Ferguson, dẫn túi ba trăm chín mươi sáu đô la, căn phòng nhỏ nhét đầy muốn vỡ tung ra bởi lũ trẻ bất trị, con trai lẫn con gái, đang nhịp đều những đôi giày da mộc hoặc ủng. Bọn họ qui tụ chung quanh nhiều chiếc bàn tròn nhỏ, nơi đây họ vừa uống Coca-Cola và whisky vừa lắng nghe một cô bé xinh xắn khêu gợi và béo tốt đang rống lên một bài hát theo một kiểu của riêng mình về chuyện một gã ma men miền Viễn Tây có biệt danh là Đạn Đại Bác Wabash. Bốn tay nhạc công vừa nhịp để giày vừa chơi nhiều nhạc cụ khác nhau để đệm cho cô ta. Tất cả sườn nhà rung động theo.

Nữ ca sĩ có đôi chân tuyệt đẹp, và Cully, trong lúc nhớ lại những lời tâm sự của Harold, kết luận đây chắc hẳn là cô bạn gái của Sonny. Y đưa mắt thăm dò những bàn bên cạnh bực và lúc y vừa nhận ra nơi gã cò hương Kentucky đang ngồi, y liền tìm đường xuyên qua đám đông để đến gặp gã.

- Chào bồ, - Sonny đón tiếp y với một nụ cười cởi mở. Kìa... - Gã dẹp một chiếc áo gi lê phụ nữ khỏi lưng một cái ghế trống và đặt nó lên bàn - hãy ngồi xuống đi, anh bạn. Mà làm cái quái gì ở đây?

- Tao đi tìm mày, - Cully trả lời, y dùng cầm chỉ một cây đàn ghi ta đỏ chói đặt sát bức tường. Cái đồ của mày à?

- Phải, - Sonny thú nhận với một nụ cười hơi ngượng nghịu. - Thỉnh thoảng, tao đến đây chơi một điệu nhạc nhỏ, để vui đùa một chút và đỡ tê cóng ngón tay. Mày cũng biết chơi chứ?

- Chỉ gieo xúc xắc theo kiểu Anh, - Cully mỉm cười trả lời; y ngược mắt về phía bực: nữ ca sĩ đang chuẩn bị đưa Đạn Đại Bác Wabash trở lại nơi tạm giam. - Con bé thật đẹp. - y nhận xét một cách đầy ngưỡng mộ.

- Bờ của tao đấy, - Sonny vội vàng tuyên bố, tựa hồ gã lo sợ Cully tuôn thêm những lời bình luận khác trước khi được ngăn ngừa.

Cully gật đầu đồng ý, không tỏ dấu hiệu y đã hay biết.

- Mày đúng là một tay có số đỏ, - y nói với vẻ tôn trọng. - Cô ta đẹp như tiên.

Sonny Binkley tựa lưng vào ghế và gương mặt của y hớn hờ hẳn lên. Ngay lúc này, dàn nhạc thô bạo thử thách thính giác của căn phòng nhỏ bằng cách tấu lên điệu nhạc cuối cùng. Một loạt vỗ tay và gõ gót chân cùng với nhiều tiếng la hét của dân miền nam rầm rầm cất lên từ đám đông bị kích động, cô bạn gái của Sonny Binkley bước xuống bực và đến gặp lại họ.

- Anh giới thiệu với em đây là Jack Cullen, - Sonny nói với cô. - Gô ta tên Ginger, - gã nói thêm cho Cully.

- Xin chào, - cô gái lên tiếng xem như hình thức lễ độ; cô thở hơi nhanh và mấy giọt mồ hôi lóng lánh trên môi. - Anh cứ ngồi ở đó, - cô nói với Cully khi thấy y chuẩn bị nhường ghế cho cô; cô nhặt chiếc áo dệt kim trên bàn và luồn qua phía sau Sonny để tới một hành lang ở phía sau bực. - Em sẽ trở lại ngay, - cô thông báo và uốn mông chuồn vào hậu trường của câu lạc bộ.

- Một con bé thật sự, - Sonny mỉm cười. - Cô ta không sao đứng yên hai phút. - Gã nốc cạn chai Coca-Cola của mình. - Mày muốn uống gì không?

Cully lắc đầu từ chối.

- Tao đến để hỏi mày mấy câu về một cuộc chơi mà Ferguson vừa nói với tao. Chuyện xảy ra tại Gem, ở phía dưới đường phố một chút.

- Đó là một sòng dành riêng cho bọn chuyên nghiệp, - Sonny giải thích, - nơi này tất cả những tay gieo đến đổ xúc xắc vào tối chủ nhật. Người ta chỉ chấp nhận những tay gieo, không ai khác.

- Mày đến đấy chứ?

- Một đôi lần, khi tao cảm thấy hứng thú. Không dễ chống chọi, bởi vì mày bị bắt buộc phải bắt

tất cả những cá độ với điểm thật. Khi chỉ có bọn thắng trọn chơi, người ta không bao giờ cá ngang điểm, ngay cả với sáu hoặc tám nút, như trong kiểu craps. Không có vấn đề chơi theo những xác suất. Mà y hiểu tao muốn nói gì không? Phải chơi chặt chẽ một cách kỳ cục.

- Tối nay mà đến đấy chứ? - Cully hỏi trong lúc sự tha thiết gia tăng khiến ruột gan y xôn xao.

- Rất có thể, - Sonny trả lời. - Mà y muốn lắm sao?

- Tao muốn thử xem một lần.

- Thế thì ta đi. - Sonny đứng lên và cầm cây đàn ghi ta của gã. - Tao cần hai phút để sắp xếp việc này và báo cho Ginger.

- Đồng ý, anh bạn.

Cully nhìn Sonny biến đi qua cùng cánh cửa với cô bạn gái của gã. Trong lúc chờ đợi gã Kentucky quay lại, y ngẫm nghĩ tới những gì Ferguson đã cho y hay về hậu trường của Gem. Một sòng bạc rất khó khăn, hoàn toàn dành riêng cho những tay chuyên nghiệp. Và bỗng Sonny vừa nói cho y nghe hầu như thế: một cuộc đấu không chơi trò xác suất.

Cully chưa bao giờ tham dự một cuộc đấu dành riêng cho những tay chuyên nghiệp. Quan niệm của y về cờ bạc vẫn hướng theo cách tính các xác suất, theo giới hạn toán học phân biệt điều tay tài tử cảm thấy so với điều tay chuyên nghiệp biết rõ, một lĩnh vực mà những kẻ không chuyên không hề biết tới.

Muốn chơi chống lại những đối thủ cũng biết nhiều như y, Cully cần phải thay đổi chiến thuật để thích hợp với những điểm thật. Như vậy, thay vì cá với một ăn một rằng số chín hoặc số năm sẽ không ra, như đáng lẽ y làm trong một ván gieo xúc xắc thông thường, y bắt buộc phải bắt cá với ba ăn hai, bởi vì không một tay chuyên nghiệp nào sẽ chấp nhận rằng chơi một tờ năm chục đô la ăn một tờ năm chục đô la khác, trong lúc lý luận toán học muốn rằng người ta nên cá năm chục đô la bằng cách bao bảy mươi lăm đô la.

Đây sẽ không phải là một cuộc đấu dễ dàng, đó là điều chắc chắn. Y cần phải liên tục cảnh giác và không cá, bao và gieo một cách máy móc, như trong các cuộc đấu khác, nếu y không muốn tỏ vẻ một học sinh lạc lõng trong đám chuyên nghiệp.

Trong giây lát, y chợt cảm thấy lo ngại đến nỗi suýt chút nữa y từ bỏ ý định của mình, rồi y nhớ lại ông Edwards và lời thách đố khinh khỉnh của ông ta... Cuối cùng, đây hầu như là một vấn đề thử thách. Người đàn ông mù có lẽ đã không nói một cách cố tình, nhưng ông ta đã cho hiểu một cách rõ ràng rằng ở Gem, người ta chỉ sẽ dẫn cho Cully một mẻ.

Y nóng lòng chờ Sonny quay lại.

Chương VIII

Cuộc đấu ở Gem không giống bất cứ những trận nào Cully đã tham dự cho tới lúc đó. Y có cảm tưởng mình đang ở giữa một bộ lạc của dân ăn thịt người tập hợp lại để lựa chọn ai là kẻ sẽ bị nghiền ngấu đầu tiên. Lối gieo xúc xắc theo kiểu Anh với tình trạng thuần túy, ăn miếng trả miếng.

Cuộc chơi sẽ diễn ra giữa trung tâm của nhà hát đáng kính, xưa kia đã từng nghe trong sự im lặng trang nghiêm những giọng nói của Sarah Bernhardt (1844-1923, nữ diễn viên Pháp) và của Edwin Booth (1833-1993, nam diễn viên Mỹ) ngày nay phải chịu đựng không phản kháng, và chắc chắn không thích thú, những trò hề bi thảm - theo quan điểm của y - của các ngôi sao múa thoát y hiện đại. Nhưng nơi mà lời chửi rửa tăng thêm sự xúc phạm, chính là khi Gem, ngoài một công chúng thô bỉ, một dàn nhạc ồn ào và một máy bán bắp rang trong phòng giải lao, phải nhìn nhận một cuộc chơi xúc xắc theo kiểu Anh lén lút vào chủ nhật bày ra trong phòng gửi áo. Bằng chứng cuối cùng - dù sao đối với Gem - nền Văn hóa tất yếu đã quá cố.

Người ta khó có thể tìm ra một nơi nào có bầu không khí bất lịch sự hơn phòng gửi áo của Gem. Căn phòng dài hình chữ nhật phủ đầy ở hai cạnh những tủ treo áo và giá nhiều ngăn đựng hàng trăm bộ đồ sân khấu từ áo dạ hội có đuôi dài cho tới quần lót, nhưng tất cả đều tràn đầy. Không ngoại lệ, những lông vũ, ngọc trai, đá quý, trang kim và mọi loại trang sức có thể tưởng tượng dành riêng cho việc nhấn mạnh những đường cong lượn sóng của các nữ diễn viên múa thoát y, hoặc, như họ thích người ta gọi, các vũ nữ ngoại lai.

Bình thường, một sự dồn dập màu sắc rực rỡ như thế của mỗi cạnh chiếc bàn đặt sát bức tường trong cùng, chắc hẳn phải làm xao lãng sự chú ý của những tay chơi xúc xắc, nhưng thực ra, cảnh tượng đó không khiến họ mấy may lưu tâm. Các tay chơi chuyên nghiệp chỉ có một mối quan tâm độc nhất: trò chơi.

Có chín tay gieo chung quanh bàn lúc Cully và Sonny bước vào. Người gieo, một gã mặc bộ đồ đen mang một sợi dây buộc thay cho cà vạt, vừa đặt tiền năm chục đô la. Đó là một anh chàng cao lớn, hốc hác; anh ta có một cái đầu chim cắt và cặp mắt nảy lửa dường như gieo sự nguyên rửa cho tất cả những ai bị chúng nhìn vào. Khép các ngón tay dài xương xẩu trên hai con xúc xắc, anh ta ngược mắt về phía trần nhà rạn nứt và nói bằng một giọng to và rõ:

Lạy Chúa, xin cho con một số bảy để an ủi những kẻ câu tiền này.

Anh ta ném hai con xúc xắc, mang lại số bảy đã được yêu cầu, thu về năm chục đô la anh ta vừa thắng, lại đặt tiền và cuối cùng, như một ẩn ý, thì thầm:

Xin cảm tạ Chúa, xin cảm tạ.

Cully đưa mắt nhìn Sonny với vẻ dò hỏi.

- Đó là Diacre Daniels, - Sonny giải thích, - một tên thuyết giáo vô tài bất tướng. Anh ta khẳng định rằng Chúa đã giao cho anh ta nhiệm vụ ngăn cản loài người phó mặc cho thói xấu đê hèn là trò gieo xúc xắc theo kiểu Anh, và cách duy nhất để anh ta hoàn thành nhiệm vụ là cuỗm tiền của tất cả những tay chơi xúc xắc mà anh ta có thể gặp được.

- Anh ta điên hay sao? - Cully hỏi rất nghiêm túc.

Sonny nhún vai.

- Có thể lắm. Nhưng tuyệt nhiên mày chớ nghe theo những lời dụ dỗ của anh ta. Đó là một tay gieo có biệt tài.

Cully gật đầu và sắp xếp điều chỉ dẫn vào một góc nhỏ của não bộ y. Họ tiến tới gần bàn và Cully xem xét những tay chơi khác. Ngoài Diacre Daniels, phần đông không có gì đặc biệt, trong dáng vẻ cũng như trong cách ăn mặc. Ngoại lệ duy nhất khác là một gã đàn ông mà gương mặt có tính kỳ cục gấp đôi: một vẻ mặt dữ tợn, cái kính, và một vết thẹo mười lăm phân ngang qua một gò má. Không kể anh ta, những kẻ tham dự hoàn toàn tầm thường. Cully và Sonny theo bệ ngoài là hai người trẻ nhất.

Cully kéo Sonny ra xa để tìm hiểu tình hình về gã đàn ông có vết thẹo.

- Đó là George Cole, - Sonny cho y hay, - một tay cự gang tở, hoặc đại loại như vậy, tao không biết đích xác. Hiện nay, anh ta sắp xếp xe hơi cho nhà hát và hưởng lợi tức trong nhà hát này. Anh ta đã cưới một vũ nữ thoát y.

Họ vừa quay trở lại bàn vừa cùng nhau mở nút áo chứa đựng nguyên liệu cho công nghiệp của họ: tiền. Các tay chơi quây quần chung quanh bàn xoay mắt về phía họ, chỉ liếc qua Sonny Binkley mà họ đã quen biết, nhưng nhìn lâu hơn Cully mà họ chưa bao giờ trông thấy, mặc dù tất cả đều đã nghe tiếng. Cuộc chơi chỉ bị gián đoạn trong một lát do hai tay chơi mới đến và lấy lại ngay nhịp độ bình thường, nhanh và đều.

Xúc xắc được chuyển qua tay gã tên George Cole, với bộ mặt thẹo cái kính.

- Tôi bắt đầu một trăm.

Người kế tiếp bao năm chục, người tiếp theo đó bao năm chục còn lại, và các vụ cá độ khởi sự.

Thắng.

Thua.

Điểm sáu hoặc tám.

Thua trọn.

Tay chơi ở đối diện với Cully, người phải được gieo ngay sau George Cole, đặt hai tờ giấy bạc lên bàn, một tờ năm chục đô la và một tờ hai chục.

- Không có thắng trọn, - anh ta thông báo.

Cully nhận cá bằng cách đặt hai chục đô la lên trên bảy chục

- Như thế không đủ, - người đánh cá hào hứng tuyên bố. - Có bảy chục đô la trong cuộc.

- Đó là cá bảy ăn hai, - Cully đáp lại. Anh muốn chơi ngang nhau à? - Y vừa hỏi vừa đưa tay ra để lấy tiền lui.

- Cứ để đó, - người đánh cá mỉm cười. - Tôi biết cậu hiểu vấn đề rồi.

- Tôi tin là phải, - Cully vừa nói vừa đáp lại nụ cười của anh ta.

George Cole, nắm hai con xúc xắc trong bàn tay, ngoảnh sang Sonny Binkley.

- Đây có phải là tay gieo mới của tàu ngựa Ferguson?

- Tôi có miệng mà, - Cully nói trước khi Sonny kịp trả lời. - Phải, tôi là tay gieo mới của tàu ngựa Ferguson.

Gương mặt của Cole, vốn đã dễ sợ, chợt trở nên hoàn toàn xấu xí, và cặp mí mắt của anh ta sụp xuống một cách khó nhận thấy. Anh ta ném về phía Cully một cái nhìn hắc ám qua bàn, để cho y hiểu rõ rằng anh ta không hài lòng về việc Cully trả lời một câu hỏi được đặt ra cho một người khác. Cully bình thần chống đỡ cái nhìn của tên cự găng tơ và cũng cho anh ta hiểu rằng y, Cully, không thích người ta nói về y tựa hồ y không có mặt ở đó.

- Không còn câu hỏi nào khác chứ? - Y hỏi Cole.

- Tôi sẽ nói ra với cậu nếu tôi có, - Cole trả lời.

Cully gạt đầu.

- Trong lúc này, có lẽ ta có thể chơi xúc xắc một chút? - Y vừa gợi ý vừa nhìn những người đang chờ đợi người gieo ném những con xúc xắc.

Cole hơi đỏ mặt. Mối anh ta thốt ra một lời chửi rửa lạnh lẽo trong lúc cổ tay lật ra và những con xúc xắc bay vút về phía mố chặn. Nó mang lại mười một nút, thắng trọn.

- Chắc cậu sẽ hứng thú chơi như tôi nếu cậu có ý định kiếm vài xu.

Cully không trả lời. Y đưa bàn tay ra và gom tiền về.

- Tôi chơi một trăm đô la, - Cole thông báo.

Cole vừa nói xong thì Cully đặt một trăm đô la lên bàn và thông báo:

-Thua.

Gương mặt của Cole co giật với vẻ phẫn nộ.

- Tôi không biết người ta chơi như thế nào ở Indiana, - gã mặt sẹo gầm lên, nhưng ở chỗ bọn này, tại Chicago, những người có giáo dục để bao người gieo trước khi cá.

Cully giữ im lặng. Y chờ cho người kế tiếp Cole đã bao một nửa số tiền đặt và hai người tiếp theo bao phần còn lại.

- Thua, - Cully nhắc lại khi toàn bộ số tiền đặt đã được bao.

Người kế cận Cole, người trong ván trước đã thử bịp Cully để ép buộc y cá ngang nhau, mỉm cười với y và lấy tiền mới tinh ra khỏi túi để bao cá. Những tay chơi khác cá theo hoặc chống gã mặt sẹo gieo xúc xắc.

Anh ta được hai nút. Mắt rắn. Thua trọn.

- Mẹ kiếp, - Cole nghiêng rằng chửi thề.

Anh ta rút ra nhiều tờ trong xấp giấy bạc để bao hai trăm đô la anh ta vừa thua và, bằng cách đó, trở thành số tiền bao của ván mới. Cách làm này, tương đương với gấp đôi số tiền đặt mỗi lần cho phép - với điều kiện cuối cùng ta thắng - bù lại những tổn thất trước đây.

Cully đưa mắt dò hỏi người bên cạnh của Cole để biết anh ta có muốn tiếp tục cá trong ván mới này hay không. Bằng ngón tay trỏ, gã đàn ông kéo một đường tưởng tượng trên những tờ giấy bạc, như vậy là chỉ rõ rằng anh ta chỉ tiếp tục với nửa số tiền. Cully chấp thuận và lấy lui nửa số tiền y vừa được, cũng như nửa số tiền đặt ban đầu của y. Nhiều tờ giấy bạc khác lưu hành chung quanh bàn và George Cole.

Hai con xúc xắc va chạm nhau, lăn tròn, ngừng lại. Bốn nút, một điểm. Cole lẩm bẩm một tiếng chửi thề mới, kém thô tục hơn tiếng trước đó bởi vì y còn một khả năng thắng.

Các tay chơi cá trên điểm và Cole gieo để ngang điểm.

Tám.

Năm.

Chín.

Mọi cặp mắt theo dõi hai con xúc xắc.

Mười một.

Lại tám, Tám Lớn, hai số bốn.

Ba.

Sáu.

Ở mỗi lần gieo, các khả năng dẫn đến một số bảy và thua sạch gia tăng theo một cấp số cộng, trong lúc khả năng ra một số bốn chỉ gia tăng bằng một phần của trị số ban đầu.

Chín.

Sáu.

Lại Tám Lớn.

Hai số năm.

“Không còn lâu nữa đâu, các bộ óc đồng loạt xì xào. Không còn lâu nữa đâu.”

Bảy, bốn và ba, những cá độ “thắng” đều thua, những cá độ “thua” đều thắng, người gieo mất số tiền đặt, xúc xắc được chuyển tay.

Cuộc chơi vẫn tiếp tục.

Trong bốn giờ đầu tiên, Cully chơi thận trọng, phần lớn thời gian, chỉ bắt những cá độ điểm nhỏ, những độ thu lợi nhỏ nhưng có khả năng thắng cao nhất, hiếm khi mạo hiểm với Sáu Lớn, Tám Lớn hoặc Mười Lớn, và tránh như dịch hạch những cá độ liều lĩnh với các trường hợp thắng trọn hoặc thua trọn. Lúc nửa đêm, lảng xuất phát ba trăm chín mươi sáu của y đã đạt tới năm trăm sáu mươi sáu đô la.

Một thời gian ngắn sau đó, khoảng giữa nửa đêm và một giờ, Cully chợt nhìn thấy vợ của George Cole, và chỉ một lát sau sự xuất hiện này dứt khoát kích động y xứng đáng với biệt danh Cully Tay Gieo.

Trong suốt cuộc chơi, những nữ diễn viên sân khấu của Gem đã không ngừng xoành xoạch ùa vào phòng gửi áo. Nhưng kể từ nửa đêm, sau khi kết thúc màn biểu diễn cuối cùng, sự cuồng nhiệt của họ lắng xuống và họ bắt đầu qua lại trong hậu trường với một dáng đi bình thường hơn. Một vài người trong bọn họ, mặc một loại áo choàng ngang nửa đùi mà tất cả vẫn khoác thay cho trang phục, lảng vảng trong phòng để quan sát cuộc chơi. Những người quen biết với các tay chơi còn mang đến một tờ mười hoặc hai chục đô la để cho tay chơi đam mê ưa thích của họ thêm vào số tiền đặt sắp tới, hy vọng tăng gấp đôi, hoặc thậm chí gấp ba món đầu tư khiêm tốn của họ.

Nhất là những người trẻ tuổi hơn cứ lang thang trong hậu trường sau màn biểu diễn cuối cùng, những người cũ đã hay biết từ lâu do kinh nghiệm rằng các tên mò gái, các gã dặt mối và các tay chơi đam mê đều không phải là những mối quan hệ có lợi lộc.

Màn biểu diễn cuối cùng đã kết thúc khoảng nửa giờ lúc Cully nhận thấy một trong những vũ nữ ra lệnh cho một hầu bàn da đen mặc áo vét trắng đang bận rộn với việc sắp đặt một bàn ăn đầy bánh sandwich và bình cà phê. Y thúc cùi chỏ vào Sonny Binkley đang đứng bên cạnh y và chỉ cho gã hầu bàn ăn bằng một cử động đầu dò hỏi.

- Đó là vợ của Cole, - Sonny khẽ giải thích. Tất cả những tối chủ nhật, anh ta tặng một bữa ăn nhẹ cho các tay chơi và các nữ diễn viên sân khấu, và chính vợ anh ta đích thân phụ trách. Mà ới rồi sao?

- Phải, - Cully trả lời, - tao sẽ ăn một chút.

Hai tay gieo kín đáo rời bàn xúc xắc và bắt đầu lững thững về phía bàn ăn. Nhiều tay chơi theo gót họ và nhịp độ cuộc chơi chịu ảnh hưởng. Kể truyền bá lối gieo xúc xắc theo kiểu Anh, Diacre Daniels, hót lên Cully và Sonny trong dòng người bên phải, qua mặt họ ở chỗ ngoặt và tới vị trí đầu tiên. Trước khi các tay chơi khác theo kịp, anh ta đã chắt một chồng bánh sandwich vào trong một đĩa giấy.

- Thế nào, bọn trẻ, được đấy chứ? - Anh ta vừa hỏi vừa nhai đầy miệng, trong lúc Cully và Sonny tự phục vụ.

- Không quá tệ, Diacre, không quá tệ, - Sonny trả lời. - Còn mà?

- Được lắm, mau lên. Chúa đã phán xét rất đúng khi làm phức tạp nhiệm vụ của tao, tối hôm nay. - Anh ta nhìn Cully. - Có phải cậu vẫn thường xuyên đọc Kinh Thánh, người anh em? - Anh ta nghiêm trang hỏi.

- Gần đây thì không, - Cully mỉm cười.

- Cậu đã được rửa tội?

Cully lắc đầu phủ nhận.

- Chưa.

Đưa mắt nhìn qua vai gã thuyết giáo, y chợt nhìn thấy vợ của George Cole. Cô đứng cách xa và nhìn y.

- Cậu có được rửa tội cũng đâu có sao, - gã thuyết giáo tuyên bố. Đó sẽ là một lợi điểm cho cậu, ngày cậu quyết định từ bỏ cuộc đời sa đọa này để trở thành tín đồ đạo Cơ đốc.

- Không chừng anh có lý, - Cully lơ đãng nhìn nhận.

Tới phiên y, y bắt đầu xem xét vợ của Cole bằng cách cô gắng tìm hiểu về mặt cô, tự hỏi cái nhìn của cô có thể ngụ ý gì, và tại sao nó được dành riêng cho y.

- Ngày nào Thánh Ý đẩy cậu vào con đường này, tôi có thể rửa tội cho cậu, - Diacre đề nghị. Khi nào cậu muốn, nơi nào cậu muốn. Chỉ cần ban phép lành một chút nước và đổ nước lên đầu cậu. Cậu sẽ được rửa sạch mọi tội lỗi ngay tức khắc. Linh hồn của cậu sẽ rất sạch để tiếp nhận Chúa.

- Tôi sẽ suy nghĩ kỹ, - Cully hứa.

Y tiếp tục nhìn thẳng vào mắt vợ của Cole. Nhưng một lát sau, y không thể nào chống đỡ cái nhìn này lâu hơn và phải đổi hướng nhìn của mình. Diacre vỗ nhẹ lên lưng y và bỏ đi trò chuyện với một đám con gái vừa đến. Cully liền quay về phía Sonny Binkley.

- Cô ta tên gì?

- Ai?

- Vợ của Cole.

- Ô... tao không biết tên thật của cô ta, nhưng bí danh của cô ta là Lorry Dane.

Họ tìm thấy hai chiếc ghế xếp còn trống và ngồi lên, đặt đĩa trên đầu gối và cốc cà phê xuống đất, bên cạnh họ.

Cully đưa mắt nhìn về phía Lorry Dane và nhận thấy cô không còn nhìn y nữa. Y lợi dụng điều đó để thông thả xem xét toàn bộ con người cô; không phải chỉ đôi mắt, như ban nãy. Cô có một tầm vóc dưới trung bình, một đôi vai rộng, hai cánh tay đầy đặn và một bộ ngực thấp, rất tròn, được làm nổi bật bởi một cái nịt vú gắn trang kim mà người ta phân biệt rất rõ bên dưới chiếc áo choàng hầu như trong suốt. Mái tóc cô buông lên vai như một dòng sơn màu đỏ tươi.

Nhưng chính cái miệng quyến rũ y hơn hết. Một cái miệng vừa rất xấu vừa hoàn toàn tuyệt vời. Và thêm vào đôi vai, hai cánh tay, cặp vú tròn trĩnh và tất cả những gì còn lại, chính cái miệng của Lorry Dane đã bắt thần khiến Cully mê mẩn.

Y đang ngấu ngiến nhìn người đàn bà trẻ, tâm trí ám ảnh bởi cái miệng vừa xấu vừa tuyệt vời, lúc cô quay đầu và bắt gặp cái nhìn của y. Phải mất một giây lát Cully mới đổi hướng mắt, và trong khoảnh khắc này, y cảm thấy đỏ mặt. Điền tiết, y thăm tự nguyện rửa.

Vẫn có thời gian thoáng thấy một nụ cười mình mẫn, tỉnh ngộ, và y đột nhiên cảm thấy rất trẻ, rất vụng về, tựa hồ y đã bị tóm quả tang đang dí mắt vào lỗ khóa phòng vệ sinh phụ nữ. Hết sức bất mãn với chính mình, y cứng người trước làn sóng những lời chê trách cay đắng đe dọa nhận chìm y và bất thành lĩnh đứng lên, đặt cái đĩa còn đầy thức ăn trên ghế.

- Tao trở lại chơi đây, - y thông báo.

Câu đó nói với Sonny Binkley, nhưng Cully thốt ra trong lúc y chăm chăm nhìn Lorry Dane, ước mong cô có thể đọc được môi y.

- Mày ăn chưa xong kia mà? - Sonny vừa hỏi vừa đứng lên theo.

Nhưng gã đã đặt câu hỏi quá trễ. Cully đang vừa đi về phía bàn xúc xắc vừa cởi nút túi áo sơ mi.

Sau khi cân nhắc kỹ Cully đến ngồi vào bên trái George Cole, người đang giữ xúc xắc, và y chờ đợi, bề ngoài tỏ ra bình tĩnh và thư giãn. Y chờ đợi những con xúc xắc phản bội người gieo, Cole phải chuyển tay và tới phiên y gieo. Y nhặt hai con xúc xắc lên bằng một bàn tay quả quyết.

- Tôi đặt ba trăm đô la, - y thông báo, mắt chăm chú nhìn Cole, người theo sau y.

Cole bao y và Cully gieo.

Mười một, thẳng trợn.

Y Tôi đặt sáu trăm, - y lại nói với Cole, và chỉ với Cole.

Gã mặt theo rút một cái ví từ túi trong và lấy ra một xấp giấy bạc mới tinh. Anh ta bao toàn bộ sáu trăm đô la.

Cully gieo xúc xắc.

Mười một, thẳng trợn.

- Tôi để lại tất cả, - y thông báo bằng một giọng lừng chừng.

Ngước mắt lên và chợt nhìn thấy Lorry Dane. Cô đang đứng phía sau những tay chơi và quan sát cuộc đấu. Nụ cười tỉnh ngộ kỳ lạ của cô vẫn luôn luôn phảng phất trên môi và Cully cảm thấy ruột thắt lại.

- Tôi để lại tất cả, - y nhắc lại.

Cole bao tám trăm đô la trong số đó, tất cả tiền còn lại của anh ta. Tay chơi kế tiếp bao một trăm đô la, người thứ hai một trăm, người thứ ba hai trăm. Cully đã được bao hết số tiền đặt.

Gieo.

Cặp năm.

Mười một điểm. Bốn tay chơi đã bao y khế buồng một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Xúc xắc được trả lại cho y. Cully vẫn còn gieo.

Cặp năm.

- Tôi đặt hai ngàn bốn trăm đô la, - y thông báo đúng ngay lúc hai con xúc xắc dừng lại, thậm chí trước khi các tay chơi tụ tập chung quanh bàn có thời gian để hiểu mười chấm nhỏ màu đen có ý nghĩa gì.

- Tôi phải đi lấy tiền trong tủ sắt, - Cole càu nhàu rời khỏi bàn.

Cully không lưu ý tới việc anh ta đi và nhìn tay chơi kế tiếp.

- Toàn bộ hay một phần, - y nói.

Việc bao bắt đầu. Một trăm đô la ở đây, hai trăm ở đó, năm chục, một trong những tay chơi đánh liều ba trăm. Tất cả mọi người cùng tham gia, cho đến tay chơi ngồi bên phải của Cully, người sẽ được chuyển tay sau y. Lần này, không ai cá. Tất cả các tay chơi đều chống lại y.

Một người nào đó trả lại hai con xúc xắc. Cully nhặt chúng lên và bắt đầu xoay, không hề nhìn mặt bàn đầy những tiền; mắt y không rời Lorry Dane. Y không đổi hướng một giây nào, ngay cả khi cánh tay y sà xuống và những con xúc xắc bay ra, ngay cả khi y nghe chúng va vào mố chặn, ở cuối bàn, ngay cả khi y hiểu rằng chúng đã đứng yên.

Lúc hai con xúc xắc dừng lại, không một tiếng động nào cất lên từ đám tay chơi. Mọi con mắt đều hướng về Cully, trong khi đôi mắt của Cully nhìn chòng chọc vào Lorry Dane. Y quan sát miệng cô, đôi mắt cô đang từ từ nhìn xuống về phía những con xúc xắc, và chỉ lúc y trông thấy môi cô hé mở và mắt cô tròn ra cuối cùng y mới dám nhìn kết quả cú gieo của y. Nhưng, vào lúc đó, vì nụ cười của Lorry Dane, vì sự im lặng của cô, y biết rằng mình vừa thắng. Dù sao y cũng nhìn.

Mười một.

- Tôi đặt bốn ngàn tám trăm đô la, - y thông báo.

Từng người một, từng hai người, từng ba người, tất cả các tay chơi đang qui tụ chung quanh

bàn quay nửa vòng và rút lui. Cuộc chơi tan rã. Họ nối đuôi nhau bỏ đi để lại Cully ở một cạnh bàn, Sonny Binkley và Lorry Dane ở cạnh bên kia. Sonny thực sự há hốc miệng vì khâm phục trong lúc xem xét Cully, sự táo bạo trầm tĩnh, cách y dẫn dắt cuộc chơi tới kết thúc bất ngờ này chỉ bằng tính gan dạ của y. Về phần Lorry Dane, cô nhìn vào mặt y một cách mạnh dạn, thẳng thắn, với một sự trân trọng loại trừ mọi sự nhập nhằng, một sự khinh suất mà những phụ nữ tự trọng phải dành riêng cho người đàn ông của đời họ.

Tất cả hai người, tay chơi si mê Kentucky đang sờ và cô vũ nữ thoát y rõ ràng đang bị mê hoặc, cùng nhìn Cully lựa chọn, sắp xếp và gấp một trăm bốn mươi mốt tờ giấy bạc mà y mới kiếm được. Y vừa phân chia chúng xong để cất vào nhiều túi khác nhau thì George Cole trở lại; anh ta cầm trong tay hai xấp giấy bạc dày cộm.

Cully đưa mắt nhìn Lorry Dane một lần cuối trước khi quay lưng với bàn và đi ra cửa, không nói một lời, không nhìn George Cole một cái. Sonny Binkley, vẫn còn bàng hoàng, đột nhiên bừng tỉnh và vội vàng bước theo y.

- Ở kia... bọn họ đâu cả rồi? - Cole gầm lên, dừng lại giữa phòng, uất lên vì phẫn nộ. - Còn cuộc chơi thì sao?

Lúc này, Cully đã qua khỏi cửa, nhưng Sonny theo sau y khá xa; gã vẫn còn ở trong tầm nghe giọng nói giận dữ của Cole và đã đủ tỉnh táo để trả lời câu hỏi của anh ta.

- Cuộc chơi đã tan rã, - gã Kentucky la lớn với vẻ kích động. - Chính Cully Tay Gieo đã làm tan rã.

Gã chạy sau Cully, trong bầu không khí im lặng, lời nói của gã dội lại trên những bức tường đã từng nghe những giọng nói của Sarah Bernhardt và Edwin Booth và giờ đây phải chịu đựng, cùng những điều sỉ nhục khác, tiếng lách cách của những con xúc xắc.

Sự chuyển đổi đã kết thúc.

Jack Cullen đã quá vắng. Cully Tay Gieo vừa ra đời.

Chương IX

Trong hai ngày và hai đêm tiếp theo, Cully hầu như liên tục nghĩ đến Lorry Dane. Y thao thức trong bóng tối khi đáng lẽ y phải ngủ và y nghĩ đến cô ta, mắt nhìn chòng chọc lên trần nhà tối tăm, phía trên giường y, nơi đó y trông thấy hiện ra hình ảnh của người đàn bà trẻ.

Ảo ảnh này không rời khỏi y lấy một giây lát trong đêm chủ nhật và nó vẫn còn đó sáng thứ hai lúc y đi thuê một chiếc tủ sắt để cất giữ một phần của số tiền bốn ngàn năm trăm đô la. Trong lúc tìm một ngân hàng, y đi qua trước câu lạc bộ Gem và dừng chân để xem những tấm ảnh khêu gợi trưng bày bên trong các tủ kính. Có nhiều tấm của Lorry Dane. Trong phần lớn những tấm này, cô ta gần như khỏa thân, chỉ mặc một xi líp và một nịt vú trong suốt; vài trang kim che kín núm vú. Trên những bản giấy láng đen trắng, thân hình cô ta có vẻ bóng loáng, rắn chắc và mũm mĩm. Các tư thế của cô ta hết sức quyến rũ, nhưng có một cái gì dối trá, giả tạo. Cô ta không có vẻ chân thật.

Con người của Lorry Dane trong những tấm ảnh không làm cho Cully hài lòng một chút nào trong lúc y tiếp tục đường đi của mình quá thất vọng vì những gì y vừa trông thấy.

Sau khi thuê được tủ sắt, Cully đi mua sắm. Đây là lần đầu tiên y mua một lúc cả một tủ quần áo và sự kiện này khiến y say sưa. Y đặt mua bốn bộ com lê, mười hai sơ mi, mười hai cà vạt, hai hộp đồ lót và hai chục đôi vớ. Y thanh toán tất cả bằng tiền mặt và trả thêm một số phụ trội để cho các bộ com lê được chỉnh sửa ngay trong ngày, bởi vì y nóng lòng dứt bỏ bộ y phục từ Evansville. Trong một tiệm giày bên cạnh cửa hàng quần áo, y mua bốn đôi giày với giá ba mươi lăm đô la mỗi đôi. Cuối cùng, trên đường trở về khách sạn chờ người ta giao những món hàng đã mua, một sự ham thích mãnh liệt, mà đồng quần áo đã không sao làm dịu xuống, thúc đẩy y bước vào một hiệu kim hoàn và mua một đồng hồ tay Omega hai trăm đô la.

Buổi chiều, mới toanh từ đầu tới chân, Cully đến Chez Madigan tìm chỉ thị và số tiền vốn của y cho buổi tối; y ước mong Ferguson gửi y vào một sòng bạc đứng đắn, chứ không phải một trong những sòng bố trí trong một kho tạm giữ hoặc một phòng chiếu phim, nơi đây người ta chơi ngay trên nền nhà, giữa một đám đông đầy mồ hôi sẽ khiến bộ com lê đẹp của y nhàu nhò...

Cully gõ cửa văn phòng và giọng nói của ông Edwards lớn tiếng bảo y vào.

Ferguson không có mặt ở đó.

- Tôi đến xem tôi phải làm việc ở đâu tối nay, - Cully nói với người đàn ông mù.

Cậu hãy ngồi xuống, bà ấy sẽ trở về ngay thôi.

Cully lấy chiếc ghế phía trước bàn viết, cái y vẫn quen ngồi. Thực ra, đó là chiếc ghế duy nhất trong phòng y đã từng sử dụng. Y hơi quay người để nhìn ông Edwards, để xem xét ông ta một cách chăm chú hơn mà mãi tới lúc này y vẫn chưa có dịp: đây là lần đầu tiên y ở cùng với ông Edwards không có mặt Ferguson. Y vừa lặng ngắm cặp kính đen với tính hiếu kỳ vừa tự hỏi hai con mắt chết được che giấu sau đó giống cái gì. Bên dưới lớp kính, người ta có thể nhận ra những lần thọc xấu xí thâm tím, nơi acid đã ăn mòn thịt.

- Tôi không thích người ta nhìn tôi, - ông Edwards đột ngột nói.

Miệng của Cully mở to vì sửng sốt và y cảm thấy đỏ mặt. Ông Edwards cười khẩy.

- Cậu đang nhìn tôi, phải không, Cullen?

- Tôi... rất có thể, vâng, - Cully đáp ứng. Xin ông thứ lỗi.

- Những người thấy được vẫn luôn luôn nhìn thẳng vào mặt những người mù, - ông Edwards tuyên bố. - Tất nhiên, họ có ưu thế. Họ biết rằng những người mù không thể nhìn lại như thế. Người ta có thể xem xét ngay mặt một người mù để thấy rõ anh ta ra sao, đó là điều không thể với một ai khác. Thiên hạ vẫn luôn luôn tìm cách làm những điều bình thường họ bị cấm đoán. Chẳng hạn, liếc nhìn ngực vợ của người bạn thân nhất. Người ta khát khao nhìn, nhưng người ta không muốn bắt cứ một ai có thể nhận thấy người ta nhìn.

Ông Edwards chợt mỉm cười.

- Người ta không thể tưởng tượng, - người đàn ông mù kết luận, - tất cả những gì một người thấy được sẽ làm trong một thế giới chỉ gồm có những người mù.

Cully không trả lời gì cả. Y không thích thú cuộc đối đầu với ông chồng của Ferguson. Y chỉ muốn tìm ra một cái cớ để bỏ đi, nhưng y biết rõ điều đó không thể. Vì vậy y đành ở lại, thỉnh thoảng mới đưa nhanh mắt nhìn người đàn ông mù, lưu ý không nhìn ông ta quá lâu.

- Tôi vừa nghe cậu đã đánh tan cuộc chơi của Gem tối hôm qua - ông Edwards đột nhiên nói.

- Vâng, - Cully trả lời với vẻ mãn nguyện hiển nhiên, - đúng thế.

- Dường như cậu đã vợ của họ gần năm ngàn đô la.

- Gần như vậy.

- Tốt, rất tốt, - ông Edwards tuyên bố. - Tôi rất thích trông thấy một người trẻ tuổi làm nên sự nghiệp.

Bị kích thích bởi thái độ thân thiện của người đàn ông mù, Cully cau mày. Y tự hỏi phải chăng ông Edwards đã uống rượu.

- Tôi còn nhớ ngày tôi đã đánh tan một cuộc chơi lớn đầu tiên của mình, - ông Edwards nói tiếp.
- Chắc hẳn lúc bấy giờ tôi trạc tuổi cậu, có lẽ lớn hơn một chút. Cảm xúc mạnh nhất của đời tôi. Đáng tiếc là cậu đã không biết tôi hồi ấy. Tôi đã có máu mê gieo xúc xắc theo kiểu Anh. Có nhiều ngày những con xúc xắc rầm rập vang lời tôi. Cậu đã có cái cảm tưởng cậu có thể ép buộc những con xúc xắc dẫn đến điểm cậu muốn, chỉ bằng cách tập trung ý chí chứ? Cậu đã cảm thấy như thế?

- Một đôi khi, - Cully trả lời. - Không thường xuyên.

Ông Edwards tựa lưng vào ghế và bật cười. Lần này, đó là một tiếng cười thích thú, chứ không phải tiếng rúc rích thô tục thường lệ.

- Ồ, tôi đã từng giỏi... Mẹ kiếp, tôi đã từng giỏi! - ông ta nói tiếp. - Ông bạn Hooker và tôi, chúng tôi đã từng là hai tay gieo xuất sắc của toàn miền Trung Tây. Chúng tôi làm việc đồng đội và không ai có thể đương đầu với chúng tôi. Lẽ ra chúng tôi đã có thể xây dựng cả một đế quốc với một cặp xúc xắc...

Người đàn ông mù bỗng im lặng và gương mặt tối sầm lại. Ông ta vừa nhớ tại sao ông ta đã không bao giờ xây dựng nên đế quốc này cùng với Hooker.

- Có phải tôi đã kể cho cậu nghe tôi đã mất đôi mắt như thế nào? - Ông Edwards hỏi bằng một giọng trầm đục.

Và trước khi Cully kịp trả lời, ông ta bắt đầu câu chuyện của mình:

- Một ngày đẹp trời, người ta đã trông thấy xuất hiện trong giới quen thuộc các sông bạc trắng thấn một thanh niên không một ai quen biết. Anh ta chắc hẳn nhỏ hơn tôi độ vài tuổi và có vẻ đứng đắn. Ngay từ đầu, anh ta đã gặp một vận hên không thể tưởng tượng nổi. Gã thanh niên thối tha này đã không ngừng thắng và không một ai làm gì y được. Thế là, anh ta được xem là tay gieo xúc xắc tài ba nhất mà trái đất đã mang lại, một tên phù thủy hoặc gì đó tôi không biết, và anh ta đã tin tưởng mình sắp làm đảo điên cả Chicago.

“Hooker và tôi, cùng tất cả những tay gieo khác, người ta chỉ biết chờ đợi cho chuyện đó qua đi. Lẽ tất nhiên, như những thủy thủ chờ đợi hồi kết thúc của một tai họa bất ngờ, người ta tự bảo rằng vận may của gã nhóc con này không thể kéo dài vĩnh viễn. Người ta vừa chờ đợi vừa tiếp tục chơi với anh ta, vỗ béo anh ta bằng tiền của chúng tôi, để cho anh ta ở lại; nhất định sẽ đến ngày anh ta bắt đầu thua. Việc đó đã kéo dài gần một tháng, và rồi cuối cùng vận may đã đổi chiều, đúng theo lẽ. Vào lúc bấy giờ, anh ta đã vơ vét những khách quen trong giới một số tiền khoảng chừng chín hoặc mười ngàn đô la vào thời đó, một số tiền lớn hơn rất nhiều so với ngày nay.”

“Vậy là, khi anh ta bắt đầu thua, tình hình giống hệt như khi thắng: anh ta không có cách nào ngăn chặn được nữa. Trong khoảng ba bốn chục cuộc chơi, anh ta đã nhả ra tất cả số tiền đã thắng, cộng với toàn bộ tiền riêng của mình. Và khi tôi nói tất cả, là có nghĩa tất cả.

“Chuyện đó đã xảy ra trong cuộc chơi cuối cùng của anh ta, buổi tối anh ta đưa ra tờ mười đô la cuối cùng và đã đánh mất nó. Tối hôm ấy, người ta gieo trong một nhà để xe. Ba hoặc bốn tay gieo, nửa tá thợ máy và một hai gã ở bên ngoài, một cuộc chơi nhỏ dễ chịu. Gã thanh niên đó cũng có mặt, với sự rủi ro thường lệ, và anh ta có tâm trạng tồi tệ bởi vì anh ta không còn thắng. Tất cả mọi người đều biết rằng anh ta đã kiệt sức, bởi vì anh ta cá mỗi lúc một kém mạnh và bao hết sức ít. Rốt cuộc y nắm xúc xắc một lần cuối và đặt tờ mười đô la cuối cùng của anh ta. Tôi là người theo sau anh ta, vì vậy tôi đã bao hết. Khi anh ta nhặt xúc xắc lên, anh ta căng thẳng như một sợi dây vĩ cầm. Tất cả xương cổ tay của anh ta dính chặt vào nhau, anh ta bồn chồn tựa hồ đây là cuộc chơi đầu tiên của mình, chứ không phải là cuối cùng.”

“Rồi, anh ta gieo và điều dị đoan xưa cũ khẳng định rằng ta càng mong muốn thắng thì lại càng mau thua, thể hiện thêm một lần nữa. Anh ta dẫn đến trường hợp thảm hại nhất của mọi trường hợp thua trọn: mất hẳn.”

“Anh ta vẫn còn giữ xúc xắc, đồng ý, nhưng khi người ta nhẵn túi thì điều đó chẳng có lợi cho ai. Anh ta đã thử vay mượn, nhưng phải là điên mới cho một tay chơi xúc xắc mượn tiền. Anh ta đã hỏi tôi có đồng ý bao chịu anh ta hay không và tôi đã từ chối. Lúc đó anh ta trở nên giận như điên và anh ta đã lên cơn kích động thần kinh thực sự. Anh ta bắt đầu hét lớn, mắng chửi mọi người, coi chúng tôi như những kẻ gian lận. Cuối cùng, anh ta nổi cáu đến mức anh ta đã nắm lấy một xô acid ắc quy và ném vào mặt chúng tôi.”

Ông Edwards tựa đầu vào lưng trường kỷ và hắt cằm lên. Dưới cặp kính đen, mặt ông ta tái xanh.

- Acid chỉ trúng một vài người. Người bên cạnh tôi có cổ bị phỏng nặng và hai ba người chỉ bị thùng quần áo. Nhưng tôi, tôi là người theo sau anh ta, tôi gần anh ta hơn cả. Tôi gần như lãnh trọn thứ khôn kiếp đó vào mắt. Nó đã ăn mòn cả hai con mắt tới tận xương, nó đã moi trống hốc mắt của tôi...

- Và tên đó, anh ta trở thành cái gì? - Cully hỏi.

- Anh ta đã chuồn hết tốc lực và biến mất ở góc đường đầu tiên.

- Người ta không bao giờ gặp lại anh ta nữa?

Ông Edwards lắc đầu.

- Tôi đã cho người tìm kiếm anh ta. Trong bảy năm. Anh ta tên là Pete Carbondale và anh ta có một trái tim nhỏ màu đỏ xăm ở phía trong cổ tay phải, với tên tắt của một cô gái bên trong.

Trong bảy năm, tôi đã trả tiền cho nhiều người để họ tìm lại anh ta cho tôi. Việc đó đã làm tôi mất hơn một trăm ngàn đô la, nhưng họ vẫn không tìm ra anh ta.

- Thật là tệ hại, - Cully khẽ bảo.

- Cái gì tệ hại? - ông Edwards hỏi sảng. - Việc họ đã không tìm ra anh ta?

- Đồng ý, kể cả việc đó, nhưng tôi nghĩ đến những gì đã xảy ra cho đôi mắt của ông.

Ông Edwards thốt ra một tiếng càu nhàu.

- Dĩ nhiên là tệ hại, - ông ta nói, trở lại với giọng the thé mà Cully đã quen nghe. - Thật là tệ hại, phải, nhưng cậu có mắt để trông thấy, như ông bạn Hooker, hay sao? Cậu có thể nhìn những gì cậu ăn, quần áo cậu mặc và các cô gái mà cậu hôn. Hãy nói với tôi chỉ một điều. Cậu đã từng thử lắng nghe truyền hình chưa? Chỉ lắng nghe thôi?

- Tôi không nghĩ, - Cully trả lời.

- Điều đó khiến tôi ngạc nhiên, - người đàn ông mù nói, - bởi vì không có gì ép buộc cậu làm điều đó. Trong lúc tôi không thể làm gì khác hơn. Và nếu tôi không thể làm gì khác hơn, đó là vì một tên lưu manh oắt con cùng một giuộc với cậu!

Cully đứng lên và bước về phía cửa.

- Tôi rất tiếc cho đôi mắt của ông, ông Edwards, - y nhẹ nhàng nói, - nhưng khi ông nói đó là lỗi của một tên lưu manh cùng một giuộc với tôi, ông đã lầm. Tôi không phải là một tên lưu manh và tôi sẽ không bao giờ tạt acid vào bất cứ một ai. - Y dừng lại một lát và bình tĩnh nói tiếp: - Tôi sẽ chờ Ferguson trở về ngoài quầy rượu.

Cully đi ra, đóng cửa lại phía sau y và đến ngồi ở quầy. Lần đầu tiên trong đời, y cảm thấy vừa giận vừa buồn, điều đó tạo ra một sự pha trộn lạ lùng. Chưa bao giờ, kể từ ngày đầu tiên y gieo một cặp xúc xắc, y không nhớ mình đã từng hối tiếc, thậm chí một cách mơ hồ, vì đã trở thành một tay gieo xúc xắc.

Chương X

Tối cuối tuần, Cully chỉ có một ám ảnh: y đi gặp lại Lorry Dane. Cuộc chơi hàng tuần của *Gem*, chỉ dành riêng cho những tay chuyên nghiệp sẽ diễn ra vào ngày hôm sau và cô sẽ có mặt ở đó. Nỗi khát khao thiêu đốt toàn bộ con người y, đến nỗi nếu người đàn bà trẻ đã ở trong tầm tay y vẫn không nguôi. Cully biết rõ như thế, phải chấm dứt bằng cách thỏa mãn nó.

Tối thứ bảy, y đi tìm Sony Binkley ở câu lạc bộ *Biloxi*. Ferguson đã giao cho cả hai người phạm vi hoạt động tại ba sông bạc trên đường Rush. Bà ta để cho họ tự do chọn lựa nơi nào họ thích nhất để hoạt động riêng lẻ và Cully định lướt qua một vòng với bạn. Y tìm thấy gã Kentucky ở bàn thường lệ, tận cuối phòng, gần bức. Ginger trên sân khấu, cô ta đang rống to bài về xưa cũ của Jonh Henry, *Người đặt đường sắt*.

- Chào anh bạn, khỏe chứ? - Sonny đón tiếp y. Trước khi Cully kịp trả lời, gã nhìn y từ đầu xuống tới chân và hỏi: - kìa, mày hãy nói mày đã mua bao nhiêu bộ com lê? Đây là bộ thứ ba mày mặc lần đầu kể từ đầu tuần.

- Tao đã mua bốn bộ, - Cully vừa trả lời vừa ngồi lên trên một cái ghế, - và tao nhất định mua thêm bốn bộ khác. Sau buổi tối ngày mai, lẽ tất nhiên.

- Tao ở bên cạnh mày một trăm phần trăm, anh bạn, - Sonny bông bột tuyên bố. - Tuy nhiên, nếu tao ở địa vị mày, tao sẽ không có ý định gây ra một tai họa vào tối mai. Sau vụ tuần qua, anh bạn George Code có khả năng bày ra nhiều thể lệ mới để hoan nghênh mày.

- Anh ta có quyền như thế sao? - Cully cau mày hỏi

Y đã không dự tính tình huống này.

- Đó là sông bạc của anh ta, anh ta có thể áp đặt các thể lệ của mình.

- Anh ta có thể làm những gì?

Gã Kentucky nhún vai:

- Chẳng hạn, ấn định một mức tối đa bảy mươi lăm đô la cho lần đặt tiền đầu tiên. Điều đó bắt buộc mày phải gieo hai lần mới tới số tiền đặt của mày chủ nhật vừa qua, làm giảm một cách thực sự những cơ may của mày.

- Tất nhiên là thế! - Cully thừa nhận với vẻ trầm ngâm y tựa lưng vào ghế và đưa mắt nhìn quanh quán rượu nhỏ theo truyền thống dân gian. - mày định đến đó vào giờ nào? - y vừa hỏi vừa nghĩ đến những sông bạc trên đường Rush.

- Tao có cảm tưởng giờ nào không quan trọng. Tao đang chờ Elmo. Đó là tay contrebasse của dàn nhạc. Tao đã đưa cây ghi ta để anh ta thay dây đàn, nhưng chúng ta có thể đi ngay bây giờ nếu mày muốn

- Không có gì gấp gáp. - Cully nói

Y xem chiếc đồng hồ Omega hai trăm đô la của mình và nhận thấy chỉ mới tám giờ quá vài phút.

- Không có gì gấp gáp, - y nhắc lại

- Sẽ không lâu đâu, - Sonny cam đoan, - anh ta thường đến đàn cho màn biểu diễn thứ hai, - Gã chỉ bực sân khấu bằng một cái hất cằm, - Và màn đầu tiên sắp sửa kết thúc.

Ginger đến gặp họ, chiếc áo hở vai của cô ta lăm lăm mồ hôi phía trên cái nịt vú rất khít mép.

- Chào Cully.

Cô ta mỉm cười với y một cách nhã nhặn, đặt một nụ hôn nhanh trên má Sonny và buông người lên một chiếc ghế mà vẫn không ngừng nói.

- Đường như anh đã trở thành một nhân vật quan trọng trong giới giao xúc xắc theo kiểu Anh?

- Vận may cho những kẻ mới vào nghề, - Cully mỉm cười, và Sonny suýt nghẹt thở với chai Coca Cola của mình.

- Thế thì, tao vô cùng hối tiếc vì không còn là một kẻ mới vào nghề nữa, - gã tuyên bố lúc gã đã nói lại được, rồi quay sang Ginger, - có phải đúng tối nay Elmo phải giao lại ghi ta cho anh ta không, em?

- Chính anh ấy đã nói như vậy.

Cô ta vươn cánh tay qua và chặn một hầu bàn vừa đi qua

- Anh hãy lấy cho tôi một Vodka-cam

- Một vẻ phật ý hiện ra trên khuôn mặt của Sonny

- Em không được bắt đầu quá chén sớm như thế, - gã bảo với một vẻ hờn dỗi

- Nếu em nghe lời anh, em sẽ không bao giờ bắt đầu quá chén, - Ginger vui vẻ đáp lại

- Khi anh đã kiếm được một số tiền lớn và chúng ta chuồn khỏi thành phố này, em sẽ bắt đầu chế độ ăn không uống đấy, - Sonny hống hách tuyên bố

- Tất nhiên là thế, anh yêu, tất nhiên là thế.

Cô ta vỗ nhẹ lên má Sonny và nháy mắt với Cully. Trước khi Sonny kịp mở miệng, Ginger chỉ cánh cửa bằng một cái hất cằm và nói:

Kìa cây ghi ta đến

Không quá sớm.

Sonny đứng lên và băng qua phòng theo đường chéo để chặn tay contrabass có tên Elmo đang cầm cây ghi ta của Sonny đi về phía lối vào hậu trường

- Chú ơi, - Ginger thốt lên sau khi Sonny đi, - mỗi lần anh ấy nhắc tới chuyện đó, anh ấy cứ như một bà vợ thực sự. Có nhiều lúc em gần như hối tiếc vì đã si mê anh ấy

- Cô đã tình một cách lạ lùng, phải không? - Cully nói

Đó là một nhận xét hơn một câu hỏi.

- Tôi rất lo sợ về điều đó, - Ginger thở dài., - Một bà vợ thực sự về một số mặt, và một cậu bé cao lớn với một cây chổi lông, nhưng về cây ghi ta, đó là một người đàn ông, anh hãy tin tôi, và một người đàn ông có tình cảm. Khi nào chúng tôi kết hôn, chúng tôi sẽ tạo ra một lứa ca sĩ dân ca nhỏ

- Tôi xin chúc cô mắn nguyện, - Cully mỉm cười

Ly Vodka mang đến và Ginger uống một hơi hết nửa ly

- Còn anh, Cullen, anh tìm được một cô bạn gái rồi chứ

- Chưa, - Cully vừa trả lời vừa nghĩ ngay đến Lorry Dane.

- Tuy nhiên đó không phải là thiếu. Một thanh niên đẹp trai như anh chắc phải dễ dàng tìm được người vừa ý. Nếu tôi không lỡ yêu Sonny, e rằng tôi cũng không khỏi xiêu lòng.

- Thật may mắn cho tôi, - Cully nói đùa.

Ginger uống thêm một hơi cạn ly và đứng lên với một vẻ cũng linh hoạt như khi cô ta ngồi xuống.

- Em phải đi đến cái góc nhỏ đó và màn biểu diễn sắp tới sẽ bắt đầu trong giây lát. Anh hãy ngồi đây và chờ Sonny, anh ấy sẽ trở lại ngay thôi. Đồng ý chứ?

- Tất nhiên là thế.

Cully nhìn cô ta vừa đi xa vừa lắc hông, cặp đùi và đôi hông của cô ta tung lên theo mỗi bước chân. “Con ngựa cái thiêng liêng đối với một con cò hương như Sonny”, y nghĩ trong lúc tự nghĩ một cách lơ đãng cô ta muốn nói gì khi gọi gã là : “cậu bé cao lớn với cây chổi lông”.

Đột nhiên, Cully cảm thấy một sự hiện diện bên cạnh y, và, ngược mắt lên, y trông thấy một người đàn bà trẻ có gương mặt quen thuộc một cách mơ hồ. Cô ta quan sát y một cách không giấu giếm và Cully cố gắng nhớ lại đã gặp cô ta ở đâu.

- Chỉ có một mình à? - Cô ta hỏi

- Cô hãy ngồi xuống, - Cully nói với cô ta.

Đó là một cô gái có gương mặt cởi mở, rất trẻ, nhưng lại có một đôi mắt quá già so với tuổi.

- Tôi đã gặp cô ở đâu đó phải không?

Cô gái gật đầu.

- Chez Madigan

- À, phải rồi...

Cully chợt nhớ ra. Đó là ngày Fred Madigan từ chối phục vụ y, ngày y đã đi mua một con dao có khắc chặn để hăm dọa gã phục vụ quầy to mập, và được anh ta để yên.

- Chính vì cô mà Mandigan đã đuổi gã đó đi, chứ gì? Gã mặc một cái áo veston ca rô?

- Đúng vậy, - cô ta nhìn nhận bằng một giọng nhẵn nhụi, rồi mỉm cười, - Anh đang chờ một ai đó?

- Một người bạn.

- Em có thể tìm cho anh một cô gái nếu anh muốn vui đùa một chút.

- Vui đùa theo loại nào? - Cully hỏi

Cô ta nhún vai

- Những gì anh muốn, anh có ý gì hay hơn không?

- Tôi nói đùa thôi mà, - Cully mỉm cười, - Anh bạn của tôi và tôi sắp đi chơi xúc xắc.

- Em biết nhiều trò chơi vui thú hơn những con xúc xắc.

- Điều đó, tôi không nghi ngờ.

- Thế thì, anh nói sao nào?

- Cô không hiểu đâu, Cully giải thích, - Anh bạn của tôi và tôi không đi chơi đùa mà chúng tôi đi làm việc. Chơi xúc xắc chính là nghề của chúng tôi. Chúng tôi là những kẻ chuyên nghiệp, những tay gieo như người ta nói.

- Đành vậy, - cô ta thở dài khá buồn rầu.

- Công việc tệ đến thế sao?

- Công việc của em luôn luôn tốt đẹp, - cô ta đáp lại, - Nhưng trong chừng mực có thể, em rất thích đích thân lựa chọn, anh hiểu chứ?

- Cô muốn nói gì vậy?

- Em muốn nói rằng với thời gian, cuối cùng người ta chán ngấy hai loại người.

- Cái gì?

- Hai loại người? loại thứ nhất đó chính là bọn học sinh trung học vựng về còn chưa biết hành động như thế nào, và loại thứ hai, đó chính là những gã to lớn bụng phệ bị vợ bỏ đói. Hai loại khách hàng với những đêm đẹp đáng thương hại. Chín mươi lăm phần trăm trong doanh số của bọn em.

Cully mỉm cười.

- Mấy giờ thì cuộc chơi xúc xắc của anh kết thúc? - cô gái hỏi

Y nhún vai:

- Khó nói lắm! Có nhiều cuộc chơi kéo dài đến suốt đêm, nhiều cuộc chơi khác chấm dứt vào khoảng mười hai giờ đêm một giờ sáng. Điều đó phụ thuộc vào số tiền có trong cuộc chơi.

Cô gái lại buông một tiếng thở dài.

- Thông thường em ở lại quán rượu góc đường cho đến lúc đóng cửa, vào lúc hai giờ sáng. Nơi đó, có tên là Cobra Lounge. Em ngủ ở phía trên. Em nói như thế trong trường hợp anh làm xong việc sớm, nếu anh đổi ý. Đồng ý chứ?

- Đồng ý, - Cully trả lời, - đã ghi nhớ

Cô ta đứng lên để đi lúc Ginger và Sonny cùng trở lại. Họ phải dang ra để cô ta đi qua, và Cully nhận thấy ánh mắt khinh miệt của Sonny Binkley ném cho cô ta

- Tao ngạc nhiên vì mầy trò chuyện với cô gái đó, - Sonny tuyên bố bằng một giọng lạnh lùng

Cully nhìn ngay vào mặt gã Kentucky.

- Tại sao? - y hỏi

- Bởi vì cô ta chỉ là một con điếm, chỉ vậy thôi.

Giọng nói có vẻ đạo đức của gã khiến Cully cảm thấy khó chịu.

- Còn chúng ta là gì, theo ý mầy? Các vị thiên thần trên thiên đàng à?

- Chúng ta là những tay chơi, - Sonny trả lời, - có một sự khác biệt rất lớn giữa một tay chơi và một con điếm.

- Khó tin lắm, - Cully cười khẩy.

Y bắt đầu hiểu điều Ginger muốn nói khi cô ta so sánh Sonny như một bà vợ

- Dù sao đi nữa, - Y nói tiếp, - cô ta chỉ ngồi một lát. Vì tao không có ý định giới thiệu cô ta với mẹ tao, hoặc đại loại như vậy, cho nên không cần phải bàn cãi. Nào, - y kết luận sau khi liếc chiếc Omega, - sắp chín giờ rồi chúng ta chuồn thôi.

Sonny hôn lên má Ginger và chào từ biệt, Hai tay gieo đi ra trong lúc Ginger trở lại sân khấu. Cây ghi ta tấu lên một nhịp điệu, tiếng gót giày ống cao bồi gõ mặt đất, và âm nhạc dân gian lại khởi động. Lúc Cully và Sonny tới cửa, Ginger đã rống lên câu chuyện buồn của một chiếc xe vận tải lớn lăn bánh trên đại lộ và của một người cha sẽ không bao giờ gặp lại những đứa con thân yêu của mình...

Chương XI

Rõ ràng Cully Tay Gieo không gây ấn tượng cho George Cole. Tối chủ nhật, trong cuộc chơi hàng tuần của Gem, gã mặt thẹo không ấn định một mức đặt tiền giới hạn nào. Ngược lại, anh ta tỏ ra không quên cách Cully đã đánh tan cuộc chơi tuần trước. Những nhận xét gay gắt của anh ta khởi sự ngay từ đầu buổi tối.

- Cậu đây rồi, chắc là đã bình tĩnh lại, - anh ta cười khẩy lúc Cully đặt tiền hai chục đô la, lần đầu tiên y làm cái. - Cậu đã làm gì với số tiền cậu đã thu gom chủ nhật vừa qua?

- Tôi đã tiêu hết rồi, - Cully trả lời.

Chung diện bánh bao từ đầu xuống chân, với chiếc Oméga chính xác ở cổ tay, y cảm thấy rất tự tin trong bộ com lê đẹp và y đã quyết định sẽ không nổi giận với George Cole. Y mỉm cười một cách nhã nhặn với gã mặt thẹo.

- Tôi đã tiêu hết rồi, - y nhắc lại, cho tới đô la cuối cùng.

- Vậy sao, - Cole gầm gừ. - Công tử Ploucville.

- Anh ta bao trọn hai chục đô la của Cully.

Ở đầu bàn đằng kia, Diacre Daniels, vẫn luôn luôn chơi chống lại người gieo, ngoại trừ khi chính anh ta làm cái, vừa đặt hai chục đô la chống lại Cully vừa ngước mắt lên trần nhà và cầu xin:

Lạy Chúa, xin Người rủ lòng gạt bỏ các trường hợp thắng trọn của bàn tay con chiên lạc đường này, để cho con có thể nắn số tiền mà anh ta đã kiếm được một cách bất chính và dẫn dắt anh ta vào ngôi nhà của Người và thờ phụng Người.

Sonny Binkley bắt cá độ của Diacre. Có mười hai tay chơi chung quanh bàn. Họ khe khẽ cá một cách kín đáo, không chú tâm đến những lời nguyện rửa của Diacre.

Cully gieo và đạt bốn nút. Loạt cá thứ hai bắt đầu ngay, và Cully lại gieo xúc xắc để ngang bằng điểm. Ở lần gieo thứ sáu, y đạt bảy nút và mất cái.

Xúc xắc chuyển qua tay chơi kế tiếp. Cuộc chơi tiếp tục.

Thỉnh thoảng, Cully lại đưa mắt nhìn lên đồng hồ tay ước mong hai cây kim quay nhanh hơn. Mới mười giờ rưỡi. Màn biểu diễn cuối cùng kết thúc vào lúc nửa đêm và còn phải chờ một lát nữa Lorry Dane mới xuất hiện với bữa ăn nhẹ. Cully nghĩ tới cái cách cô đã nhìn y chủ nhật trước, với đôi mắt như muốn xuyên qua người y để đọc những ý nghĩ của y, với cái miệng kỳ lạ xấu một cách tuyệt vời và một nụ cười cũng vừa xấu vừa tuyệt vời, tựa hồ cô đã đoán được rằng, trong bảy ngày sắp đến, y sẽ chỉ nghĩ tới cô...

- Chín nút, - người gieo tuyên bố, tìm cách ngang bằng điểm. - Phải có chín loại rượu vang để làm say sư kẻ đề tiện...

- Tôi chỉ mong bảy nút, - người theo sau anh ta tuyên bố.

Đó là một gã Do Thái tên Berstein, một người nhỏ bé trạc ngũ tuần tươi tắn, luôn luôn sẵn sàng để cười.

Người gieo ném xúc xắc và đặt bảy nút. Berstein đã đoán đúng. Anh ta thu tiền thắng về với một nụ cười mãn nguyện. Cully mỉm cười với anh ta và Berstein nháy mắt với y qua bàn.

- Tôi đặt năm chục đô la, - George Cole thông báo vào khoảng mười một giờ, lúc anh ta làm cái. - Hoạt động lên, các bạn, như thế này buồn ngủ quá.

Số tiền đặt của Cole được bao bởi người theo sau, một gã khổng lồ lầm lì tên Phipps không bao giờ mở miệng trong suốt cuộc chơi, ngoại trừ những lời thông báo.

- Hai chục đô la thua, - Diacre Daniels đề nghị.

Anh ta đặt tờ giấy bạc trên bàn và ngước mắt lên trời.

Cầu xin Chúa cho anh ta thua, để cho anh ta hiểu rằng anh ta không ở trong chính đạo.

- Thêm hai chục thua - Cully thông báo - đặt theo Diacre chống lại Cole.

Berstein bắt hai cá độ với nụ cười.

Cole gieo và đặt mười nút. Cá tay chơi cá tám ăn một cho Mười Lớn, hai con năm. Cully chỉ có một khả năng trên ba mươi sáu tổ hợp có thể có của hai con xúc xắc. Cole chỉ có một khả năng đặt Mười Lớn chống với sáu khả năng đặt điểm bảy thua và hai khả năng đặt điểm mười nhỏ, tức sáu và bốn. Cully không cá, những cá độ điểm cao không phải là sở trường của y.

Cole gieo để ngang bằng điểm. Ở lần gieo thứ tám, y đặt được Mười Lớn. Nụ cười dữ tợn của anh ta trở nên gằn như nhả nhện trong lúc anh ta bỏ túi số tiền vừa thắng.

Lúc mười một giờ rưỡi, Cully đã thua một trăm bốn chục đô la, và lúc nửa đêm thêm tám chục. Phía sau cánh cửa của phòng gửi áo, y chợt nghe tiếng trống đình tai đèm theo sự phô diễn của

một trong những cô vũ nữ thoát y, cô ta phải cởi bỏ y phục một cách có phương pháp trong chùm ánh sáng như dát bạc của một ngọn đèn chiếu, trước nhiều cặp mắt vô hình. Cully tự hỏi có phải đó là Lorry Dane. Trong chốc lát y cảm thấy bức tức. Gạt bỏ cảm nghĩ đó nhanh như khi nó xuất hiện, y cố gắng tập trung tư tưởng vào cuộc chơi. Nếu y không xua nhanh hình ảnh vợ của George Cole ra khỏi đầu, để chú tâm vào việc y đang làm, y thề quở mắng, cuối cùng y sẽ mất cả đồng tiền. "Thực ra, - y tự bảo, - đáng lẽ mình phải đi chơi một giờ với cô gái ở Biloxi, tối hôm qua. Tối thiểu mình có thể theo dõi cuộc chơi..."

- Nào, anh chàng vô địch, - George Cole nói với y bằng giọng khiêu khích thường lệ, - hãy quên những cánh đồng bắp của cậu một phút và chơi đi.

Cully bừng tỉnh khỏi cơn mơ mộng và nhận thấy y đang làm cái. Trong lúc y vẫn lơ suy nghĩ, hai con xúc xắc đã đi trọn một vòng quanh bàn và đã đến tay y mà y không hay.

- Thế nào, cậu bé nhà quê, ván này cậu mạo hiểm bao nhiêu? - George Cole hỏi với giọng châm chọc. Cậu định đặt hai đô la hay lên tới ba?

Nghe nhận xét ác ý của George Cole, Cully khẽ cắn môi. Y ném một ánh mắt hắc ám về phía gã mặt sẹo, rồi mỉm cười.

- Ba đô la, chàng trai đô thị, - y trả lời Cole. - Tôi không muốn trái lời anh.

Không chú ý đến đồng giấy bạc mười và hai chục đô la đặt trước mặt y, Cully lục lọi trong túi quần và lấy ra ba đồng một đô la rồi liệng tất cả lên bàn.

- Mẹ kiếp, - Cole lẩm bẩm.

Nhưng số tiền đặt này hoàn toàn hợp lệ, bởi vì người ta đã không ấn định một giới hạn nào, giới hạn dưới cũng như giới hạn trên, và Cole là người theo sau y, anh ta bắt buộc phải bao số tiền đó.

- Năm chục đô la thắng - Sonny Binkley thông báo và Cully đưa mắt nhìn gã qua phía trên bàn.

Với tư cách là người theo sau, Cole không được quyền cá theo hoặc chống lại người gieo với các tay chơi khác. Môi mím chặt, vết sẹo đỏ tía, anh ta cố chịu đựng nhìn những tờ giấy bạc chồng chất trên bàn trong lúc số tiền lỗ bạch sáu đô la đặt trước mặt có vẻ khinh thường anh ta.

- Nào, nào, - anh ta nóng nảy bảo. - nhanh lên một chút, mẹ kiếp, các anh lề mề như những mụ béo!

Cully gieo. Y đặt đôi mắt rắn. Thua trọn, Cole thốt ra một tiếng làu bàu.

- Cậu có dám liều một cú sáu đô la để gỡ lại số tiền đã thua? - Anh ta chế giễu hỏi.

- Được, - Cully trả lời không xúc động, - với bốn mươi bốn đô la nữa kèm theo.

Y rút năm tờ mười đô la khỏi xấp giấy bạc của y. Cole nhặt sáu đồng một đô la và thay thế bằng một tờ năm chục.

Cully gieo và đặt mười một nút, thắng trọn. Y thậm chí không mỉm cười trong lúc nhặt tiền của George Cole và giảm bớt tiền đặt còn mười đô la.

Mười hai giờ rưỡi Lorry Dane mới bước vào cùng với gã hầu bàn da đen và cái bàn lăn chất đầy sandwich và cà phê. Lúc đó, ngoài năm chục đô la đã thắng Cole, Cully còn có hơn ba trăm đô la.

Y ra dấu hiệu bằng đầu với Sonny và nhặt tiền lảng lên.

- Ta đi ăn, - y tuyên bố.

Nhiều tay chơi vừa rời khỏi bàn cùng một lúc với họ vừa vận động các cơ bắp trên vai, vặn hai cẳng tay một mỗi, hoặc kín đáo xoa bóp gáy hoặc thắt lưng đau đớn. Cully tụt lại phía sau và Sonny, thậm chí không để ý, điều chỉnh bước chân khiến họ đến sau cùng trước bàn ăn ứng biến. Cully qua phía sau Sonny, cách khá xa để là người cuối cùng đối diện với Lorry Dane, ở hai bên bình cà phê, nhưng không quá xa làm gã Kentucky dừng lại và chờ y.

Cully nhìn chằm chằm vào Lorry Dane với vẻ trâng tráo như cô đã quan sát y tuần trước. Lần này, y không quay đầu đi khi cô cố ý đắm chìm nhìn vào mắt y.

“Và mặc cho những kẻ có thể trông thấy hai người và hiểu được chuyện gì đang xảy ra, - Cully hăng hái tự bảo với một chút mãn nguyện, - mình sẽ ở lại đây suốt đêm nếu cần phải như thế, nhưng mình sẽ không nhìn xuống trước”

- Anh thật rất lịch sự, với bộ quần áo mới, - cuối cùng Lorry Dane vừa tuyên bố vừa quay đầu để nhìn toàn thể y phục của y.

Giọng nói của cô làm Cully giật mình. Y rất ngại phải giải thích tại sao, nhưng y trông chờ một giọng nói thấp và khàn, rung lên vì dục vọng bị đè nén. Thay vì vậy y nghe một âm sắc rất uyển chuyển, rất đều đặn, nghe rất thú vị. Những ý niệm dâm ô do Lorry Dane khêu gợi tan biến ngay và y trông thấy cô trong một ngày hoàn toàn khác.

- Tôi đặc biệt thích đôi giày của anh , - cô khẽ nói. - Anh đừng hỏi tôi tại sao, nhưng tôi luôn luôn nhìn cách một người đàn ông mang giày. Tôi rất thích loại giày đế đôi, tôi thấy nó có vẻ nam tính.

Cô có một giọng nói rất dịu dàng, rất êm ái. Bay bổng là hình ảnh khoái lạc mà Cully đã hình thành về cô sau lần đầu tiên hai người gặp nhau. Bay bổng là kỷ niệm về vẻ mặt chán chường duyên dáng yếu điệu của cô. Bay bổng là những ảo ảnh khiêu dâm gây ra bởi cái miệng xấu một cách tuyệt vời của cô. Cái miệng vẫn luôn luôn xấu một cách tuyệt vời, nhưng cô không còn có ý nghĩa như trước và ấn tượng mà cô tạo ra nơi Cully đã biến đổi hẳn. Đột ngột và đồng thời lầy lội, tàn nhẫn và tế nhị, tình yêu chi phối Cully trong mấy phút y đi qua trước bàn ăn.

- Nhưng tôi không thể nói chiếc cà vạt của anh làm tôi phấn khởi, - Lorry Dane nói tiếp. - Tôi nghĩ một đường sọc kín đáo hơn sẽ thích hợp nhất.

- Tôi không rành trong vấn đề ăn mặc, - Cully nói, và y cảm thấy vẻ vụng về trong giọng của anh hơn là nghe thấy. - Tôi đã cố gắng phối hợp các màu sắc...

- Ồ, nhưng mọi thứ rất phù hợp với nhau, - cô phản đối ngay, - anh rất lịch sự. Tôi chỉ tự bảo một nét khác... - Cô dừng lại một lát để nhìn kỹ y, với một ngón tay nòn nà đáng yêu có móng màu hồng đặt một cách trầm tư trên gò má. - Có một cửa hàng trên đại lộ Michigan chuyên may đo sơ mi và cà vạt...

- Cô sẽ đến đó với tôi chứ? - Cully chột hỏi. - Để giúp tôi lựa chọn những gì thích hợp hơn hết.

Lorry Dane nhìn y chăm chăm với một vẻ sỗ sàng mà y chưa từng thấy trong ánh mắt của phụ nữ. Kể cả trong ánh mắt của cô gái điểm mà y đã muốn vợ lấy khi y chờ đợi Sonny Binkley tại Biloxi. Cô nhìn y tựa hồ họ chỉ một mình và trần trỗng dưới một mảng trời xanh, trên đỉnh một ngọn núi cao.

- Đồng ý, với điều kiện anh làm cho tôi một việc, - cô ung dung trả lời.

- Sao? - Cully hỏi lại mà không lưu ý rằng giọng nói của y và vẻ linh hoạt của câu hỏi chứng tỏ y sẵn sàng làm bất cứ gì.

- Anh hãy đánh tan cuộc chơi thêm một lần nữa.

Tôi phải đánh tan...

Y bối rối cau mày.

- Phải, anh hãy đánh tan cuộc chơi, hãy đánh tan nó, hãy bẻ gãy nó... - Cô đã quay mắt về phía George Cole, chồng cô. - Anh hãy làm cho anh ta bại trận, như tuần vừa qua.

Ánh lửa đang thiêu đốt đôi mắt của người đàn bà trẻ chột lan sang cơ thể của Cully, và y cảm thấy một khối lớn hình thành trong dạ dày. Hai chân y nóng bỏng và yếu xìu, ngực nóng bỏng và bị siết chặt, cổ họng nóng bỏng và khô khốc.

- Được rồi.

Y đặt đĩa sandwich và cốc cà phê lên bàn ăn và trở lại bàn xúc xắc.

- Mày không ăn à? - Sonny Binkley hỏi y lúc y đi qua trước mặt gã.

- Không, tao đã đổi ý.

- Nữa sao? - Gã Kentucky hỏi với vẻ sửng sốt.

Miệng gã há hốc, mắt gã tròn tròn, rồi gã lấy lại tinh thần và hồi hả thanh toán đĩa thức ăn.

- Này, Cully, chờ tao với, - gã vừa nói bằng một giọng rung lên vừa chạy theo phía sau bạn.

Cully lấy lại chỗ ngồi bên trái của George Cole. Y lấy ra tất cả số tiền cất trong túi áo sơ mi, đếm nhanh và đặt trước mặt y, thành một chồng nhỏ rất ngay ngắn. Khi tới phiên y gieo, y nhặt hai con xúc xắc lên, đẩy chồng giấy bạc ra trước và quay về phía George Cole. Thản nhiên, thoải mái, đôi mắt đờ đẫn và cơ thể nói lỏng, y thông báo:

- Tôi đặt sáu trăm hai chục đô la.

Đúng mười tám phút sau, Cully đã đánh tan cuộc chơi của Gem và bỏ túi bảy ngàn đô la.

Chương XII

Sáng thứ hai, Cully chờ Lorry Dane tại góc đại lộ Wabash, cách đại lộ Michigan một trăm mét.

Y đã đến nơi hẹn sớm hai mươi phút và đứng trước một tòa nhà thương mại, dưới bóng mát của đoạn tàu điện ngầm chạy trên không. Tâm trạng không thoải mái, lo âu vì ý nghĩ lần đầu tiên đối diện với cô, y e ngại quan sát hình ảnh phản chiếu của y trong những cánh cửa kính của tòa nhà để tin chắc rằng không có gì bất ổn, rằng cổ áo của y không bị lật ngược, rằng y không bị sổ tóc. Y đau đớn nhận thấy chiếc cà vạt của mình có vẻ tầm thường.

Cully đã rất mệt mỏi trong buổi tối hôm qua. Nếu y hoàn toàn thư giãn khi trở lại chỗ ngồi trước bàn xúc xắc, sau cuộc trò chuyện với Lorry Dane, thì quyết tâm không gì lay chuyển của y về việc đánh tan cuộc chơi một lần nữa đã khiến y mỗi lúc một thêm bức bối và, sau lần gieo vừa qua, y đã cảm thấy tất cả những cơ bắp của y cứng đờ. Nếu cuộc chơi chậm lại, hoặc nếu y phải gieo thêm mấy lần nữa mới đánh tan được cuộc chơi, vận may của y sẽ đổi chiều và y sẽ bắt đầu thua, y chắc chắn như thế. Sự cứng đờ gây nên tác dụng này, nó sẽ làm cho ta gieo ra những cú thua trọn giống như sự thoải mái dẫn tới những cú thắng trọn. May mắn thay, nhịp độ đã không chậm lại. Những tay chơi khác đều là những kẻ chuyên nghiệp, có thể ước lượng một cách chính xác những khả năng Cully đánh tan cuộc chơi hai chủ nhật liên tiếp. Không một giây phút nào họ nghi ngờ tính chắc chắn của phép tính xác suất và họ đã không do dự bao những số tiền đặt của Cully. Vì vậy, nhịp điệu cuộc chơi đã không sút giảm, cũng không gia tăng, và nhịp độ ổn định đó đã giúp Cully khai thác sự may mắn và mang lại chiến thắng lớn thứ hai của y.

Sau khi George Cole bỏ đi với bộ mặt tái mét vì phần nộ, lúc Sonny Binkley hầu như ngã vật xuống trên chiếc ghế gần nhất với một ngàn đô la gã vừa thắng. Còn Diacre Daniels đã yêu cầu đăng Toàn Năng giải thích cho anh ta tại sao Người đã bỏ rơi anh ta, trong khi những tay chơi còn lại, Berstein, Phipps và những người khác, đã lắc đầu với vẻ hoài nghi và ngăm ngúa với một nỗi sợ hãi đầy kính nể tay gieo trẻ đã hai lần, trước sự hiện diện của họ, khiến cho họ phải từ bỏ niềm tin chung của họ vào toán học và làm sai lệch môn xác suất thiêng liêng để đánh một đòn mạnh phá tan một cuộc chơi của những tay chuyên nghiệp. Sau một lời ủy thác thì thăm ngắn ngủi của Lorry Dane, ấn định giờ và nơi hẹn của họ, Cully đã chạy bộ, cùng với Sonny Binkley, mấy trăm mét trên đường State. Y đã chào tạm biệt gã Kentucky còn đang choáng váng và leo cầu thang của khách sạn, về phòng mình, tại đây y cởi quần áo và trần truồng chui vào giường để phát giác ngay rằng sự căng thẳng tích tụ trong cuộc chơi đã lan khắp cơ thể y và y không sao thư giãn hoặc ngủ được.

Trong bóng tối của căn phòng ngọt ngào, đột nhiên tất cả cùng trở lại với y: Chicago, Lorry Dane, chiếc Oméga xinh đẹp, những bộ com lê mới, tủ sắt ở ngân hàng, hai cuộc chơi mà y đã

đánh tan và cuỗm mười hai ngàn đô la. Lạy Chúa, phải chăng tất cả số tiền này thực sự là của y? Toàn bộ? Mười hai ngàn đô la? Mười hai ngàn đô la! Lạy Chúa!

Nhưng cuối cùng y cũng đã ngủ thiếp đi vào khoảng giữa bốn và năm giờ sáng, trong lòng vẫn luôn luôn bức bối, đầu óc ù ù với nhiều tư tưởng rời rạc, ám ảnh, và y đã thức dậy lúc chín giờ, miệng lúng búng và đầu năng chịch, có đầy đủ thời gian để chuẩn bị và ăn sáng trước khi gặp lại Lorry Dane lúc mười một giờ.

Y đến sớm hai mươi phút so với giờ hẹn và đứng trên lề đường. Y cảm thấy sự mỗi một gia tăng một cách đau đớn từng phút một. Y nhiệt tình ước mong người đàn bà trẻ đến đúng hẹn và nhẹ nhõm nhận thấy cô không phải như thế: cô cũng đến sớm, năm phút. Lúc y trông thấy cô, cô chỉ cách y một mét.

- Xin chào, người hùng, - cô vừa nói vừa luồn cánh tay cô dưới cánh tay y. - Cho phép tôi được bám vào cánh tay tuyệt vời này gieo xúc xắc một cách tài tình. Không chừng tôi sẽ thu về một chút may mắn của nó?

Và cô kéo y đi trong lúc y vẫn không mở miệng.

- Tôi đoán rằng anh đã nhận thấy, tôi đã kết hôn với người đàn ông khó chịu nhất Chicago, - cô nói tiếp trước khi Cully có thể chen vào một lời. - Kể ra, anh ấy chưa bao giờ khó chịu một cách đặc biệt như thế, - cô nói thêm.

- Chính cô đã yêu cầu tôi đánh tan cuộc chơi tối hôm qua, - Cully nhắc nhở cô.

- Tôi biết. - Cô đưa mắt nhìn y với vẻ kỳ dị. - Dường như tôi đã không nói rằng tối hôm tiếc vì chồng tôi khó chịu.

Cully lắc đầu.

- Không, cô đã không nói với tôi như thế.

Họ đi dọc theo đại lộ Wabash, đến giao lộ và cô bắt buộc y quẹo vào đại lộ Michigan. Đây là một khu của Chicago mà Cully còn chưa biết, một đường phố rộng lớn, thanh lịch, một bên là những cành lá sum sê được bảo quản cẩn thận của công viên Grant và bên kia là một dãy liên tục các đại lý lữ hành, các nhà trưng bày mỹ thuật và các cửa hàng sang trọng. Chính một trong những cửa hàng này là nơi Lorry Dane dẫn y tới.

- Tôi không thấy cà vạt, - Cully quan sát khi họ bước vào.

- Tất nhiên là không, - Lorry Dane vừa trả lời vừa chỉ cho y một lô vải phía sau quầy. Ở đây, chúng ta chỉ chọn vải. Cà vạt sẽ được may riêng cho anh.

- Ồ...

Cully đứng yên, nghĩ rằng lúc này, im lặng là sách lược hay hơn cả.

Một người bán hàng đến để phục vụ họ. Lorry liền chỉ những mẫu vải cô muốn xem xét, vừa áp vào dưới cằm của Cully để xem thử màu sắc có phù hợp với nước da của y hay không vừa nghiêng đầu qua một bên vai để đánh giá theo kiểu thành thạo mỗi họa tiết.

- Phải, tôi nghĩ cái này sẽ phù hợp với anh, - cô bảo, (Hoặc là:) Không, không phải cái này, quá loè loẹt đối với anh. (Hoặc là:) Màu xám có vẻ thích hợp với anh hơn hết cùng với màu xanh lam, nhưng tốt hơn nên tránh màu đỏ.

Thoạt tiên hết sức ngỡ ngàng ngịu, Cully dần dần quen với tình thế khi nhận thấy, trong cửa hàng không một ai để ý tới y. Thậm chí y thích những sự chăm chú như của một người mẹ của Lorry Dane.

Họ trải qua gần một tiếng đồng hồ trong cửa hàng. Lúc Lorry kết thúc, người bán hàng đã nắm được một danh sách mười mẫu vải để may cà vạt cho ông Jack Cullen.

- Ông trả tiền bây giờ, hay lúc giao hàng, thưa ông? - Người bán hàng hỏi.

- Sao?Ồ, bây giờ. Tôi trả ngay.

Cully rút một xấp giấy bạc ra khỏi túi và cố gắng che giấu nỗi kinh ngạc của mình khi trông thấy bản kê tiền phải trả là một trăm tám mươi đô la, cộng thêm thuế.

- Anh thật vui, - Lorry Dane nói với y khi họ trở ra lề đường. - Tôi dám cá đây là lần đầu tiên một phụ nữ chọn cà vạt cho anh.

- Đúng vậy, - Cully nhìn nhận.

Y cảm thấy vai của người đàn bà trẻ chạm nhẹ vào vai y lúc cô nắm lại cánh tay y.

- Một thanh niên đẹp trai như anh? Tôi rất ngạc nhiên vì chưa có một con ranh nào chớp lấy anh từ lâu. Anh trốn ở đâu vậy?

Cully nhún vai.

- Mỗi nơi một chút, - y trả lời một cách vô thưởng vô phạt.

- Tất nhiên là thế... - Một nụ cười đồng ý vén đôi môi xấu một cách tuyệt vời. - Ở Indiana, trong đám những người khác, về phía Evansville. Nào, đến đây, anh bạn, tôi còn rảnh năm tiếng đồng hồ nữa trước buổi biểu diễn chiều. Tôi sẽ cho anh một nhận xét về cách người ta sống trong những thành phố lớn. Để bắt đầu, anh phải mời tôi ăn một bữa trưa thật ngon với tiền anh đã xoáy của chồng tôi tối hôm qua...

Họ đi đến Blackhawk, nơi đây Lorry Dane thích thú vì vẻ sững sờ như bị thôi miên của Cully trong lúc quan sát gã hầu bàn điều chế cho họ một đĩa xà lách ướp lạnh bằng cách lấy nhiều thành phần trên một cái xe nhỏ mà anh ta đẩy sát vào bàn. Ý thức được sự bối rối của y dưới cái nhìn soi mói của gã hầu bàn, cô thì thầm vào tai y cách điều chế và đặt món ăn. Cully, hết sức khó chịu, liền chấp hành

- Tôi không hiểu tại sao cô tự rước vào mình tất cả chuyện rắc rối này, - y cầu nhàu sau khi gã hầu bàn bỏ đi. - Đáng lẽ cô phải dự kiến những gì sẽ xảy ra. Chưa bao giờ có ai bảo tôi phải xử sự như thế nào trong một nơi như thế này.

- Đúng là dường như anh đang nắm một cặp xúc xắc trong tay. Dường như chính anh là người giỏi nhất, xuất sắc hơn tất cả. Đó là điều một số tay gieo nói về anh, anh biết chứ?

- Không, tôi không biết.

Cully ngắm nghía tấm khăn bàn trắng tinh, bộ đồ ăn bằng bạc sáng chói, những chiếc ly thủy tinh thon cao và đôi bàn tay trắng xinh đẹp của Lorry Dane đặt một cách hồ hững giữa tất cả cảnh lộng lẫy này. Lần đầu tiên y nhận thấy cô không mang nhăn cười.

- Còn chồng cô, anh ấy nghĩ sao? - Y hỏi. - Anh ấy cũng nghĩ rằng tôi là người tài giỏi nhất thế giới?

Lorry Dane phì cười.

- Không. Khi anh ấy nói tới anh, anh ấy tự cho anh là tên nhà quê đều giả. Nhưng anh ấy vẫn luôn luôn có thành kiến đối với những người làm việc gì hay hơn anh ấy.

- Tại sao cô đã muốn tôi đánh tan cuộc chơi của anh ấy thêm một lần nữa?

- Nhất thiết tôi phải có một lý do hay sao? - Cô làm duyên hỏi lại.

- Phải, - Cully đáp bằng một giọng lừng chùng. - Tôi muốn biết. Tại sao?

- Đây là một điều bí mật, - cô đùa bỡn, - một điều bí mật đen tối. Trong những thành phố lớn, những người đàn bà luôn luôn có nhiều điều bí mật đen tối.

Cully nắm lấy bàn tay của cô và siết mạnh, gần như làm cho cô đau.

- Thôi đừng đùa nữa, - y bình tĩnh nói, mắt nhìn chăm chăm vào người đàn bà trẻ, miệng siết lại, không nao núng, y có vẻ vô cùng nghiêm túc. - Tôi muốn biết. Ngay bây giờ.

Khuôn mặt của Lorry Dane mất hẳn vẻ láu lỉnh và chột trở nên khó chịu, dửng dưng, hầu như cũng trịnh trọng chẳng khác gì Cully. Bàn tay của cô co quắp lại dưới các ngón tay của gã thanh niên và cái miệng xấu một cách tuyệt vời vẫn xấu, nhưng không còn tuyệt vời nữa.

- Bởi vì tôi ghét anh ta, tên đầu giả đó, - cô lạnh lùng trả lời. - Bởi vì tôi căm thù anh ta trong mọi thớ thịt của con người tôi. Bởi vì tôi muốn trông thấy anh ta đau khổ, tôi muốn trông thấy anh ta thua, tôi muốn rằng điều đó làm anh ta đau đớn. Như vậy đã đủ cho anh chưa?

- Cô đã sử dụng một mình tôi? Để làm cho anh ta đau khổ?

- Phải.

Đó là một tiếng sủa hơn là một tiếng nói.

Bất thành linh, Cully buông bàn tay của người đàn bà trẻ và nhìn vào mắt cô. Với một cái bấu môi hờn dỗi, cô xoa bóp lưng bàn tay ở chỗ những ngón tay của Cully tiếp giáp.

- Anh đã làm cho tôi đau.

- Tôi hy vọng cô vui lòng miễn thứ cho tôi, - y nói rất dịu dàng, nhưng giọng mâu thuẫn với ý nghĩa của lời nói.

- Tôi đoán rằng bây giờ lòng tự ái của anh bị tổn thương, - Lorry nói bằng một giọng chuyển sang vị chua. - Quý ông đã phật ý và tự bảo mình đã bị cô gái thành phố lầm tưởng là một kẻ ngu xuẩn.

- Không. - Cully từ từ lắc đầu. - Những lần đầu tiên tôi hành động, quả thực tôi tự xem mình là một kẻ ngu xuẩn. Nhưng kể từ đó, tôi đã hiểu ra rằng điều này vẫn thường xảy ra với tất cả mọi người khi tự khẳng định mình và không có lý do để phải phật ý. Nếu tôi ngu ngốc, thì tất cả mọi người cũng vậy.

- Nhưng, ơ kìa, tôi gặp phải một triết gia, - cô chế giễu.

- Này, chúng ta hãy bỏ qua đi? - Cully đề nghị.

- Rất đúng, tại sao không? Hãy dừng lại tại đây, như thế sẽ tốt hơn nhiều.

Cô lấy túi xách và đứng lên

- Cô không muốn ăn trưa hay sao?

- Không, cảm ơn, tôi không còn đói nữa.

Cully đặt một tờ giấy bạc mười đô la lên bàn và đi theo người đàn bà trẻ. Lần này, cô không nắm cánh tay của y. Làm ra vẻ trịnh trọng, không cảm thấy thoải mái, họ bước bên cạnh nhau giữa đám đông của buổi giữa trưa làm tắc nghẽn đại lộ Wabash và không trao đổi một lời trước khi tới lối ra vào dành riêng cho các nghệ sĩ của *Gem*.

- Tạm biệt - Lorry Dane vừa nói vừa bước lên các bậc thềm.

- Tạm biệt - Cully đáp lại.

Nhưng cô đã biến mất sau cánh cửa nặng nhanh đến mức y không thể biết chắc cô có nghe hay không.

- Con điếm - y vừa lẩm bẩm qua kẽ răng vừa trở lui đường State.

Y bỏ đi với một bước chân tức giận, hai vai khom lại, hai nắm tay đút trong túi quần, băng qua dưới cầu cạn của tàu điện ngầm chạy trên không, dọc theo đường phố và đến *Chez Madigan*. Đẩy cánh cửa quán rượu, y thăm nguyền rủa rằng nếu con heo mập Madigan đó nói với y chỉ một tiếng lịch lạc, y sẽ chụp cái chai đầu tiên trong tầm tay và đập vỡ nó ra trên đầu anh ta.

- Tôi phục vụ gì cho anh? - Madigan hỏi bằng một giọng hoàn toàn lừng chừng lúc Cully ngồi ở quầy.

Cully nhìn gã phục vụ quầy bằng một con mắt đa nghi.

- Có gì ăn không?

Đó gần như là một sự thách thức. Madigan, không xúc động, đi về phía một tủ kính đun nóng và mở cửa tủ.

- Thịt bò rán, xúc xích, bánh mì nướng kẹp giăm bông pho mát, - y thông báo với vẻ lạnh nhạt.

- Thịt bò rán. Và một Coca-Cola.

Madigan dọn ra cho y trong im lặng, không quá nhanh cũng không quá chậm, với cử động cần thiết tối thiểu.

- Mùi tạt, - Cully nói.

Madigan đưa cho y.

- Muối.

Madigan đặt trước mặt y.

- Đủ chưa? - anh ta hỏi Cully.

- Đủ.

- Sáu mươi lăm xu.

Cully thanh toán bằng tiền lẻ và Madigan xa ra, bỏ y một mình.

Cully ăn một cách chậm chạp. Y nhận thấy sandwich trong món thịt bò rán khá nóng, nhưng lát lẽo, Coca-Cola ướp rất lạnh, đã khát, nhưng không thật ngon. Y nghĩ tới bữa ăn họ đã đặt, Lorry Dane và y, nhưng họ đã không cần đến, và y lơ đãng tự hỏi nó có mùi vị ra sao. “Đáng lẽ mình chỉ nên để lại năm đô la, như thế cũng đủ lắm rồi, - y tự bảo. - Mình cần phải lưu ý hơn, về vấn đề tiền bạc. Không có lý do nào mình lại hủy hoại mười hai ngàn đô la đã dành dụm được bằng cách ném tiền qua cửa sổ. Vả lại, mình sẽ không đặt chân tới Gem nữa. Không có chuyện cho họ một khả năng lấy lại tiền. Họ đã trông thấy mình quá đủ, họ sẽ không còn gặp lại mình nữa.” Lòng mảy mĩu lại, Cully hồi tưởng hai cuộc chơi mà y đã đánh tan. Thời gian sẽ trôi qua như nước chảy qua dưới cầu trước khi lũ tồi tệ đó ngồi tham dự một cuộc trình diễn khác thuộc loại này.

Y ăn xong miếng sandwich, đốt một điếu thuốc lá, và những ý nghĩ của y lại vờ vẩn trở về với Lorry Dane một lần nữa. Họ đã đứng hết sức gần nhau, trong cửa hàng cà vạt, đến mức y có thể trông thấy rõ từng lỗ chân lông của da cô, lông tơ óng vàng của môi trên cô, đường viền thanh nhả của cái miệng xấu một cách tuyệt vời của cô...

Ở quá lâu trong quán rượu nhỏ kín mít, Cully bỗng cảm thấy ngột ngạt, cổ áo của y như siết chặt y, sơ mi của y dính vào nách. Y quyết định đi ra.

Ra ngoài đường phố, y bước về phía tàu điện ngầm chạy trên không. Y không bao giờ muốn nhìn nhận, nhưng y biết rõ mình đi đâu. Không vội vã, cũng không lững thững, y bước một cách bình thường, chắc chắn còn thừa thời gian tới đích. Màn trình diễn thoát y của Gem còn nửa giờ nữa mới bắt đầu.

Không có nhiều người trong căn phòng tối và Cully có cả một hàng ghế bành để ngồi một mình. Y chỉ để ý xem màn cuối cùng của cuốn phim vừa kết thúc trên màn ảnh. Với ý nghĩ tham dự một tiết mục thoát y của Lorry Dane, y vô cùng nóng lòng.

Cô biểu diễn ở cuối chương trình, ngay trước ngôi sao của câu lạc bộ, theo tờ quảng cáo mà người ta thay thế mười lăm ngày một lần. Sân khấu đắm trong một bầu không khí màu hoa cà lúc Lorry Dane bước lên, mặc cái áo dài màu trắng bó sát người rất có thể - và đã - được cởi ra chỉ bằng một cử động duyên dáng của bàn tay mang găng. Giữa chiếc áo dài và làn da, cô mang một quần lót nhỏ sột soạt, đôi vớ lên rất cao trên đùi cô và một cái nịt vú có dải đeo gắn trang kim, tất cả bằng vải lưới màu đen có mắt lớn. Mái tóc dài màu đỏ của cô vén lên, tạo thành một giàn tóc xoắn trên đỉnh đầu. Chúng xõa lên vai ngay lúc cái quần lót nhỏ được cởi ra và cái nịt vú được rút ra một cách từ từ, một cách khéo gợi, đầu tiên để lộ một cái vú rồi cái kia.

Miệng khô khốc, Cully ngấu ngiến bằng mắt từng cử động gợi nhớ của người đàn bà trẻ, và nỗi khát khao của y chìm đắm trong da thịt lông lách của cô lúc cô đứng thẳng trong chùm ánh sáng

màu xanh nhạt của một ngọn đèn chiếu càng làm nổi bật màu đỏ tươi của mái tóc, làm sáng chói những trang kim trên cái xỉ lép và hai ngôi sao bạc che kín núm vú của cô.

Sau khi tiết mục đã kết thúc và Lorry Dane biến mất, Cully nhận thấy, trong ánh sáng yếu ớt của căn phòng, y đang siết chặt hai nắm tay mạnh đến nỗi móng tay cào nát lòng bàn tay của y. Cổ họng y trơ ra, nóng bỏng, khô như bụi nhùi, và toàn thân y co quắp lại tới mức đau đớn.

Y đứng lên, rời khỏi sân khấu và bước xuống đường State; y có một ý nghĩ dứt khoát. Một cách có phương pháp, y vào xem qua từng quán rượu y đi ngang phía trước. Mãi tới quán thứ mười bốn y mới nhắm được cô gái điểm y tìm.

Chương XIII

Lúc Cully thức dậy, cô gái đã mặc quần áo. Ngồi ở một cái bàn nhỏ, trước khung cửa sổ độc nhất của nơi y trú ngụ, cô ta đang uống cà phê.

Y ngồi trên giường và vừa nhìn vừa nghĩ cô ta có vẻ trẻ hơn và ít mệt mỏi hơn lúc y trông thấy lần đầu tiên ở quán rượu của Madigan. Và sạch sẽ hơn, tươi tắn hơn, ít giả tạo hơn lần gặp gỡ thứ hai, khi họ trò chuyện ở câu lạc bộ Biloxi. Sáng hôm nay - giả thử chưa tới mười hai giờ trưa - cô ta có một vẻ hơi bánh bao và tắm rửa sạch, với một cái áo ngắn tay trắng tinh và một chiếc váy đen hết sức đơn giản.

- Xin chào, - cô ta nói khi trông thấy y trở dậy. - Nếu anh đói, đã có cà phê và bánh mì.

- Anh đói lắm đây, - Cully trả lời.

Y đứng lên, mặc quần lót và quần dài, ngồi trước bàn và nhai ngấu nghiến một miếng bánh mì mới toanh, vẫn còn nóng vì vừa lấy khỏi lò bánh.

- Em đã đi ra ngoài rồi sao? - Cully hỏi, hơi ngạc nhiên

- Vâng.

- Sớm như vậy?

- Vâng.

- Thật buồn cười, anh cứ tưởng...

Cully ngừng lại nửa chừng. Cô gái nhìn anh với vẻ hiếu kỳ.

- Anh cứ tưởng cái gì?

Cully đỏ mặt trong lúc cô ta nói tiếp:

- À... Anh cứ tưởng bọn điếm vẫn ngủ suốt ngày, chứ gì?

- Anh không muốn làm em phật ý, - Cully ngượng nghịu lắm bầm.

- Em lấy làm tiếc đã làm anh thất vọng, - cô ta vui vẻ nói, - nhưng em luôn luôn dậy sớm. Nay, - cô ta nhắc bình cà phê lên, nói thêm, - anh đưa tách cho em.

- Em tên gì? - Cully hỏi. - Anh thậm chí không biết tên em.

- Agnès, nhưng mọi người gọi em là Aggie.

- Còn anh là Jack Cullen.

Y ăn xong miếng bánh mì, và cô ta đặt một miếng khác trước mặt y mà không hỏi y có muốn ăn thêm hay không. Y lại bắt đầu nhai ngay.

- Anh tới Chicago chưa lâu lắm, phải không?

Cô ta nghiêng mình về phía trước, cùi chỏ trên bàn, bàn tay dưới cằm.

- Không lâu lắm.

- Có đúng là anh kiếm sống bằng cách chơi xúc xắc?

- Đúng vậy.

- Như thế chắc hẳn rất lý thú.

- Kha khá, theo một nghĩa nào đó.

- Nếu em muốn, em đã có thể đi Las Vegas, cách đây ba tháng. Một anh chàng tìm ba hoặc bốn cô gái trong khu này để đưa về nơi đó và anh ta đã đề nghị em đi.

- Tại sao em đã không nhận lời?

- Ồ, bởi vì em không có cảm tình với anh chàng đó. Đáng lẽ em nên buột lòng... thôi, anh hiểu ý em mà. Và quả thật em không có cảm tình với anh ta.

Cully gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng y vẫn giữ im lặng. Y không hiểu rằng một cô gái điếm vẫn có thể cảm thấy thích hoặc không thích một gã đàn ông, trong lúc cô ta trải qua cuộc đời bằng cách hiến thân cho mọi mẫu người. Và rồi y chợt hiểu rằng cô ta hoàn toàn có quyền cảm thấy thích thú hoặc bực mình. Công việc của cô là một nghề nghiệp, cũng như gieo xúc xắc theo kiểu Anh là một nghề nghiệp đối với y, và Chúa mới biết có nhiều cuộc chơi đã làm y bực mình, vì một lý do này hay một lý do khác, và y đã nhẹ nhõm khi rời khỏi. Nghề nghiệp của cô gái làng chơi, y kết luận, nhất định không khác bao nhiêu so với tất cả các hoạt động khác mà con người tiến hành với nhiều hay ít sở thích.

- Em làm gì trong ngày? - Cully hỏi.

- Xem này... - cô ta thống kê những trò giải trí của mình trên đầu ngón tay, - Em đi đọc sách báo ở Thư viện; em viếng thăm các nhà bảo tàng; em dạo chơi thật lâu trong công viên; một đôi khi, em đi tắm, nhưng không thường lắm, bởi vì ở bãi biển, có quá nhiều bọn dê xồm chuyên ngắm nhìn con gái.

- Em có vẻ biết cách chú tâm đến những trò giải trí, - Cully nhận xét.

Aggie mỉm cười.

- Anh ngạc nhiên vì em đã không trải qua nửa ngày trong bộ đồ ngủ, lang thang giữa bốn bức tường trong lúc chờ đợi mặt trời lặn?

Cully đỏ mặt lần thứ hai.

- Không, - y nói dối, - anh không bao giờ nghĩ như vậy.

- Em vẫn luôn luôn hình dung những tay chơi chuyên nghiệp như những con người vô cùng điềm tĩnh. Những kẻ thông thạo, hăm tài đã thấy tất cả, nghe tất cả, những kẻ phóng túng không bao giờ ngạc nhiên trước bất cứ chuyện gì. Em cũng vậy, em ngạc nhiên.

- Chà, - Cully bảo. - Đúng là mỗi ngày ta lại học thêm được nhiều điều, phải không?

- Người ta nói thế, - cô ta nhìn nhận.

Y uống cạn tách cà phê và đến ngồi ở mép giường dê mang giày. Sau khi mặc quần áo, y rút ví ra.

- Anh nợ em bao nhiêu?

- Cho cả một đêm, giá thường lệ là năm chục đô la, nhưng nếu như thế là quá đắt đối với anh, anh cứ cho em bao nhiêu cũng được. Và để cho suy nghĩ của anh khỏi bị xáo trộn, anh có thể đặt món quà nhỏ trên tủ com mốt, như trong những cuốn sách.

- Rất tốt, - Cully nói với một vẻ kiêu cách.

Y đặt một tờ giấy bạc năm chục đô la ở nơi được chỉ định và mở cửa.

- Jack...

Y quay người lại.

- Gì nữa?

- Anh hãy ghé thăm em, vào một buổi chiều. Ta sẽ đi dạo một vòng trong công viên.

Cully mỉm cười.

- Đồng ý.

Lúc Cully bước vào văn phòng buổi chiều hôm ấy, nhiều nếp nhăn vì phật ý hiện ra trên trán của Ferguson.

- Anh đã ở đâu tối hôm qua? - Bà ta tấn công không lời mở đầu.

- Tôi cảm thấy không được khỏe, - Cully trả lời. - Tôi không thích chơi.

- Trong trường hợp anh không biết, tôi báo cho anh có nhiều điện thoại ở Chicago, - bà ta thốt ra bằng một giọng như quất vào mặt y. Nếu tôi không yêu cầu anh quá đáng, tôi muốn anh báo cho tôi hay về sức khỏe của anh bởi điều này chắc chắn làm đảo lộn chương trình buổi tối của tôi. Tôi nói như vậy anh đã hiểu rõ chưa?

- Rất rõ, - Cully nhún nhường trả lời. - Nếu chuyện đó xảy ra, tôi sẽ điện thoại. Xin lỗi bà.

Ferguson lục lọi trong đám giấy tờ bừa bộn nằm ngổn ngang trên mặt bàn và lấy ra một tờ giấy.

Cuộc thi đấu giết giải vô địch quyền Anh hạng trung sẽ tổ chức tại sân vận động vào tuần sau. Võ sĩ có đẳng cấp tập luyện tại Câu lạc bộ Điền kinh Belleville, ở South Side. Mọi buổi chiều, những vận động viên trong khu vực đến tham dự cuộc luyện tập. Thông thường, họ ăn trưa tại nhà hàng của câu lạc bộ, rồi họ trở lên thảo luận về trận đấu ở nhà tập thể dục. - Ferguson dừng lại một lát và nheo mắt quan sát Cully, rồi nói tiếp. - Niềm tin cá nhân của anh không ngăn cấm anh chơi với những người da đen chứ?

- Không, khi họ có tiền trong túi, - Cully nghiêm túc trả lời.

- Hay lắm. Anh sẽ làm việc trong câu lạc bộ này kể từ tối nay cho tới hôm trước trận đấu. Khi tới đó, anh hãy đi gặp Adelaide, đây là viên quản lý; anh ta sẽ cấp cho anh một thẻ hội viên. Anh ta sẽ lấy mười phần trăm để cho anh bước vào, nhưng anh sẽ được che chở trong trường hợp một trong những vận động viên lấy làm lạ vì anh cứ thắng đều đặn mỗi đêm. Không hỏi thêm gì chứ?

- Không, việc đó tôi thấy có vẻ khá đơn giản, - Cully trả lời.

Ferguson mở ngăn kéo đựng tiền và đếm cho anh năm trăm đô la bằng giấy bạc năm, mười và hai chục đô la

- Bà có muốn tôi cũng đến đó vào tối chủ nhật? - Cully vừa hỏi vừa nghĩ tới cuộc chơi của Gem.

- Anh cứ làm tùy theo ý anh, - Ferguson trả lời y. - Tôi không bao giờ bắt buộc các chàng trai của tôi chơi trong một sòng bạc bình thường vào ngày cuộc chơi được dành riêng cho những tay chuyên nghiệp. Và tôi sẽ không yêu cầu việc đó với anh, nhất là với anh, bởi vì anh hiện đang trải qua một vận may. Tôi đã nghe nói rằng anh lại vừa đánh tan một cuộc chơi, tối hôm qua. Anh đã lấy của họ khoảng bảy ngàn đô la?

- Khoảng đó. Bà hãy cho tôi biết, có chuyện gì đã xảy ra với cô vợ của George Cole, người có biệt danh là Lorry Dane?

- Về phương diện nào? - Ferguson thận trọng hỏi. - Anh quan tâm đến cô ta về chuyện gì. Tôi hy vọng anh đã không mưu đồ gì với cô ta đấy chứ?

- Không, tất nhiên là không, - Cully hồ hững trả lời. - Không có vấn đề gì. Tôi chỉ tò mò thôi. Cô ta có vẻ bằng lòng khi Cole cạn túi. Tôi thấy điều này thật kỳ cục vì một cô vợ lại thích thú trông thấy chồng mình thua bạc.

- Phải nói rằng đây là một cặp vợ chồng kỳ cục, - Ferguson trầm ngâm khẽ nói. - Và Cole nguy hiểm hơn một con rắn chuông, anh nhớ tuyệt nhiên đừng làm lẫn đây. Tôi không muốn anh có việc gì cần giải quyết với những con người như thế, ngoại trừ việc chơi xúc xắc, hiểu chưa?

- Tất nhiên là thế, - Cully chấp thuận. - Hoàn toàn đồng ý.

- Làm méch lòng Ferguson có ích gì? Dù sao đi nữa, y sẽ tự ý hành động, và lại y quen một người khác không chừng sẽ có thể cho y hay tất cả những gì y muốn biết về Lorry Dane.

Cully trở qua khách sạn trước khi đi tới South Side.

- Harold, hãy lên phòng tôi khi anh đã xong công việc, - y nói với gã đàn ông nhỏ bé ngồi phía sau quầy. - Tôi sẽ cho anh bài học đầu tiên về gieo xúc xắc theo kiểu Anh.

Từ tám ngày nay, Harold cứ quấy rối y để cho y dạy cho anh ta lối gieo xúc xắc theo kiểu chuyên nghiệp. Harold đã chán ngấy làm nhân viên của khách sạn, anh ta muốn trở thành một tay gieo.

Anh ta đến phòng của Cully mấy phút sau đó.

- Tôi đã yêu cầu Davis thay thế tôi để cho chúng ta có thêm một chút thời gian, - y giải thích.

- Không cần như vậy, - Cully nói với anh ta. - Bài học đầu tiên chủ yếu là cho anh một loạt con số để học thuộc lòng.

Cully lấy một tờ giấy và đi tìm chiếc va ly trong tủ treo áo để viết lên trên.

- Tối nay, tôi sẽ chỉ cho anh bản liệt kê những tổ hợp và dạy anh cách tính điểm theo hoặc

chống của mỗi một tổ hợp này. Vì người ta chơi với hai con xúc xắc, mỗi lần gieo cho ra một tổ hợp gồm hai con số. Muốn trở nên một tay chơi giỏi, anh cần phải biết những điểm của mỗi một tổ hợp này chính xác như tên của chính anh vậy.

Khởi sự từ trên cùng tờ giấy, Cully viết một loạt chữ số tạo thành một hình thoi hoàn toàn đều cạnh. Có một tổ hợp trên dòng đầu tiên, số 6-6, hai tổ hợp trên dòng thứ hai, ba tổ hợp trên dòng thứ ba, và cứ như thế cho tới dòng chính giữa gồm có sáu tổ hợp, 6-1, 5-2, 4-3, 3-4, 2-5 và 1-6, rồi hình thang dần dần thắt lại cho tới dòng thứ mười một và cuối cùng chỉ gồm có một tổ hợp, số 1-1.

Những con số này trình bày ba mươi sáu tổ hợp có thể thực hiện được với một cặp xúc xắc đúng tiêu chuẩn.

- Bây giờ, - Cully nói, - anh hãy nhìn thật kỹ những con số này. Khởi sự bằng những tổ hợp có tổng số là bảy. Đó là những tổ hợp chiếm dòng chính giữa. Có tất cả sáu tổ hợp Anh có thể có số 4 trên con xúc xắc thứ nhất và số 3 trên con xúc xắc kia, hoặc 3 trên con thứ nhất và 4 trên con kia. Như thế tạo ra hai tổ hợp riêng biệt. Trong một trường hợp cũng như trong trường hợp khác, luôn luôn có một số 4 và một số 3, nhưng vì hai con số này nằm trên mỗi con xúc xắc, chúng có thể cho ra theo hai cách khác nhau. Anh có hiểu điều đó không?

- Vâng, - Harold nói, - dường như hiểu.

- Tốt. Nhận xét tương tự đối với 6-1 và 5-2. Vậy là có sáu cách cho ra một số 7. Sáu cách khác nhau trong một tổng số ba mươi sáu tổ hợp có thể xảy ra, hiểu chứ? Khi anh gieo hai con xúc xắc, vậy là anh có sáu khả năng cho ra một số 7 chống với ba mươi khả năng cho ra một điểm khác. Người ta nói rằng điểm 7 là ba mươi chống sáu thua, tương đương với năm chống một.

“Bây giờ tôi sẽ cho anh một thí dụ về cách sử dụng điểm này trong một cuộc chơi gieo xúc xắc theo kiểu Anh là lối chơi trái ngược với craps, trong đó mọi tay chơi đều được xem ngang bằng. Anh biết rằng nếu người gieo cho ra một số 7 hoặc một số 11 ở lần gieo đầu tiên, đó là một điểm thắng trọn và anh ta đã thắng. Chúng ta vừa trông thấy rằng có sáu trên ba mươi sáu khả năng cho ra một số 7. Còn có hai trên ba mươi sáu khả năng cho ra một số 11. Nói cách khác, có hai mươi tám khả năng để không cho ra một số 7 hoặc một số 11 ở lần gieo đầu tiên, và tám khả năng cho ra một thắng trọn. Anh cần phải làm gì, theo ý anh?

- Bắt cá? - Harold trả lời bằng một giọng do dự.

- Chính xác. Bắt cá càng nhanh càng tốt, bởi vì anh có hai mươi tám khả năng thắng cá, trong lúc đối thủ của anh chỉ có tám khả năng.

- Chà, thật có ích khi biết rõ các điểm, phải không, Cully?

- Và làm sao mà có ích, - Cully tuyên bố một cách trịnh trọng. Đó là nhờ các điểm này mà một tay gieo gần như luôn luôn thắng, trong lúc một tay chơi tin tưởng vào trực giác của mình thua tất cả những gì anh ta muốn. - Y đưa tờ giấy cho Harold. - Anh hãy nghiên cứu những tổ hợp này

và học thuộc lòng tất cả. Khi anh đã có cảm tưởng biết chúng trên đầu ngón tay, tôi sẽ chất vấn anh.

- Đồng ý, Cully, - gã đàn ông nhỏ bé nói với một vẻ rất phấn khích.

Anh ta cẩn thận gấp tờ giấy và đút nó vào túi. Cully cất chiếc va ly khỏi đầu gối y và đặt xuống đất. Y ngã người trên giường, tựa lên một cùi chõ, và mỉm cười với Harold.

- Hai tháng sau anh cũng sẽ giỏi như tôi, giỏi như Sonny Binkley, George Cole và bất kỳ tay gieo nào. - Cully bật ngón tay. - Tôi chợt nhớ ra một chuyện. Cole và vợ anh ta ở ngay khách sạn này, phải không?

- Phải, tất nhiên là thế, họ có một căn hộ hai phòng ở tầng hai.

Cully đứng lên và choàng một cánh tay quanh vai của Harold.

- Anh biết đấy, Harold, - y nói với anh ta bằng một giọng bí mật, - trong một cuộc chơi xúc xắc, người ta luôn luôn quan tâm tới việc tìm hiểu càng nhiều càng tốt về những tay chơi khác. Hãy lấy *Gem* làm thí dụ. Chính Cole là người đã tổ chức sòng bạc này và tôi đã hai lần đánh tan chuộc chơi của anh ta. Cả hai lần, tôi đã có cảm tưởng rằng điều đó làm cho vợ anh ta thích thú, rằng cô ta hài lòng vì chồng cô ta sạch túi. Anh có thể giải thích chuyện này chứ?

Tất nhiên tôi có thể giải thích chuyện này. Rất nhiều người hay biết, chỉ có điều không một ai nói ra, bởi vì tất cả mọi người đều sợ Cole. Gã đó đúng là một thứ thổ tả. Nhất là, anh nhớ đừng gây chuyện với anh ta.

- Tôi không hề có ý định, - Cully cam đoan. - Chuyện này chỉ giữa anh và tôi thôi. Có điều gì mà không ai nói tới?

- Anh sẽ không nói với ai rằng chính tôi đã kể cho anh nghe chứ?

- Lời thề danh dự, Harold. Đó là vấn đề gì vậy?

- Thôi được... - Harold theo bản năng hạ thấp giọng... cô ta khẳng định rằng anh ta đã giết chết đứa con của cô ta.

- Giết chết đứa con của cô ta? - Cully cau mày. - Đứa bé nào?

- Đứa con mà cô ta sắp có. Chuyện này bắt nguồn từ hai năm nay. Cô ta đã có mang. Họ đã sống ở đây, cùng căn hộ với bây giờ. Cô vợ của Cole xấu xí một cách kỳ cục, hết sức táo bạo khắp mọi nơi, cánh tay, cẳng chân, tất cả. Một trong những bà bồi phòng đã nói rằng đó là vì cô ta có quá nhiều nước, hoặc đại loại như thế.

- Cô ta đã sinh ra đứa con? - Cully hỏi, đã thử nhưng không thành công trong việc hình dung Lorry Dane bị biến dạng khi có mang.

- Phải, cô ta đã sinh ra nó... nhưng đã chết. Nó bị siết cổ trong lúc ra đời. Anh nên hiểu, cô ta đã ở đây chỉ một mình khi công việc đã bắt đầu. Cô ta béo phì, nên không thể tự di chuyển chỉ một mình. Cô ta đã thử, nhưng cô ta đã ngã và không thể đứng lên lại được. Lúc bấy giờ cô ta đã kêu gọi, nhưng không một ai nghe thấy. Rốt cuộc cô ta đã bất tỉnh và đứa con đã bị siết cổ bởi sợi dây... không biết tên là gì nhỉ?

- Tôi biết điều anh nói, - Cully nhỏ giọng bảo, miệng y khô khốc đến mức y khó nuốt cả nước bọt. - Còn Cole, anh ta đã ở đâu, vào lúc đó?

- Đang chơi ở đâu tôi không biết.

- Chơi xúc xắc?

- Tất nhiên là thế, anh ta không bao giờ chơi thứ nào khác. Đó là một gã mê như điên trò chơi xúc xắc theo kiểu Anh.

“Phải, - Cully nghĩ, - anh ta phải điên mới bỏ vợ chỉ một mình trong tình trạng cô ta đã gặp phải..” Điều đó giải thích Lorry hết sức căm ghét Cole, tại sao cô ta thích trông thấy chồng thua. Điều đó cũng giải thích phản ứng của cô ta ngày hôm trước, tại nhà hàng. Đây là tại sao cô ta đã không thú nhận với Cully lý do khiến cho cô ta đã lợi dụng y. Cô ta không muốn nhắc tới đứa con đã bị siết cổ trong lúc ra khỏi bụng mình.

- Tốt, thôi được, tôi về phòng để bắt đầu học những con số này, - Harold nói.

- Đúng vậy, Harold. Cully lơ đãng đồng ý

- Tôi học rất nhanh, anh sẽ thấy.

- Tôi tin chắc mà.

Cully mở cửa và gã đàn ông nhỏ bé đi ra. Sau khi còn lại một mình, Cully tựa lưng vào vách và nuốt một cách khó khăn trong lúc nghĩ tới Lorry Dane nằm trên mặt đất, trướng bụng, sưng phồng, không thể cử động, chỉ có một mình, và đứa con sắp sinh...

“Cô bé tội nghiệp”, - y nghĩ, và, lần đầu tiên kể từ rất lâu, y chợt cảm thấy buồn.

Tội nghiệp cho cô bé...

Chương XIV

Cully, không vội vã, đến nhà tập thể dục của Câu lạc bộ Điền kinh Belleville lúc chín giờ.

Cuộc chơi đã bắt đầu. Ba gã da đen và hai gã da trắng đang chơi không ồn ào trên một bàn đã được dọn hết các dụng cụ, và được đẩy sát vào một trong những võ đài tập đấu quyền Anh. Sàn gỗ của võ đài dùng làm vật chặn những con xúc xắc. Còn có một tá đàn ông trong gian phòng lớn, một số đang lững thững chung quanh máy bán Coca-Cola, một số khác, ngồi trong góc dành riêng cho khán giả, đang ước tính thời vận tương ứng với những con ngựa sẽ tham dự trong các cuộc chạy đua ngày hôm sau, một số khác nữa đang nhỏ giọng trò chuyện chính giữa phòng tập.

Trong góc võ đài, một người đàn ông đang theo dõi cuộc chơi với một vẻ chăm chú hết sức say mê. Đó là một người mập lùn, có đôi chân quá ngắn so với cơ thể của ông ta. Mái tóc ông ta, trước kia chắc hẳn màu vàng hoe, đã ngả sang màu muối tiêu, và những ánh phản chiếu hầu như kim loại lung linh trên đó. Đứng thẳng người, bàn tay phải đặt một cách nhẹ uể oải trên một trong những sợi dây của võ đài, trông ông ta giống một bức ảnh thời trang, với bộ com lê rõ ràng đã được may đo và chiếc sơ mi lụa có mũi cổ áo kéo dài và cổ tay cài nút theo kiểu thể thao. Cully nhận thấy một vẻ mơ hồ giống với Hooker và bỗng nhiên hiểu, theo cách ông ta theo dõi cuộc chơi, rằng đó rất có thể là một tay gieo.

Cully đánh một vòng nhà tập thể dục khổng lồ, rồi từ từ quay lại về phía người đàn ông cô độc.

- Cuộc chơi hấp dẫn đấy chứ? - y nhã nhặn hỏi.

Người đàn ông ném một ánh mắt quét Cully từ đầu tới chân, rồi ông ta nhún vai.

- Không tệ. Những số tiền đặt ít khi quá năm hoặc mười đô la. - Ông ta nhìn Cully chăm chú hơn.

- Có phải chúng ta đã từng gặp nhau?

- Đó đúng là câu hỏi tôi đang tự đặt ra, - Cully nói dối để duy trì cuộc trò chuyện, - nhưng tôi không sao nhớ ra ở đâu.

- Tay gieo? - người đàn ông hỏi.

Cully thận trọng nhìn quanh ông ta.

- Phải. Ông cũng vậy?

- Thỉnh thoảng tôi mới chơi. Anh có giọng nói miền Nam, anh ở đâu?

- Evansville.

- Anh ở Chicago lâu rồi?

- Không, vừa mới một tháng.

- Đây là lần đầu tiên anh đến nơi này? Tôi muốn nói đến Chicago.

Carpenter châm một điếu thuốc lá

- Anh định định cư tại đây, hay chỉ tạt qua?

Cully nhún vai.

- Trên nguyên tắc, tôi ở đây trong một thời gian nào đó. Tôi vừa thành công trong một vài vụ. Tôi sẽ ở lại ít ra cho tới lúc những con xúc xắc giết chết. Còn anh?

- Tôi đã đến đây chỉ vì trận đấu quyền Anh, - Carpenter trả lời. - Sau đó, tôi trở lại Bờ biển.

- Hai tay chơi mới đến và gia nhập với năm gã vây quanh bàn xúc xắc ửng biển. Nhịp độ của cuộc chơi gia tăng, tựa hồ người thấy mùi tiền mới.

- Tốt, thôi được, tôi nghĩ tôi sắp nhập cuộc, - Cully vừa thông báo vừa cởi nút túi áo sơ mi.

- Ý kiến hay đấy, - Carpenter nhìn nhận. - Này, nếu cả hai chúng ta vẫn còn có mặt ở cuối cuộc chơi, tôi sẽ mời anh một ly. Tôi đã ghé vào Chelsea, ở phía dưới đường phố một chút. Quán rượu khá tiện cảm.

- Cám ơn, - Cully nói, - có lẽ tôi sẽ nhận được lời mời.

Mỗi người liền đi về phía một cạnh bàn và chiếm chỗ mà những tay chơi khác tự động nhích ra cho họ.

Lúc mười một giờ, sau khi chơi hai tiếng đồng hồ, Cully quyết định nghỉ vài phút. Y gấp tập giấy bạc của mình, đã dày thêm một trăm bốn mươi lăm đô la kể từ đầu buổi tối, và vừa rời khỏi bàn vừa đút tiền vào túi áo sơ mi. Y không giải thích một lời nào với các tay chơi khác và không một ai hỏi y có ý định trở lại hay không. Ở trò gieo xúc xắc theo kiểu Anh, trong các cuộc chơi công khai, mỗi tay chơi, bất kể thắng hay thua, được tự do rút lui theo ý mình, như Cully vừa làm, mà không cần báo trước, giải thích hoặc chào từ biệt.

Cully đi xuyên qua nhà tập thể đục rộng mênh mông từ đầu đến cuối, bị thu hút bởi một máy bán Coca-Cola màu đỏ son với các bộ phận bằng crôm sáng chói giữa khung cảnh chỉ toàn màu xám xịt chung quanh. Cái chai y vừa lấy ra khỏi máy được ướp lạnh. Chắt soda làm mát miệng y, và cái chai làm mát bàn tay vừa gieo những con xúc xắc trong hai tiếng đồng hồ. Cully mang chai Coca-Cola đến tận một trong những chiếc ghế dài dành cho khán giả và ngồi tựa mình vào lưng ghế bằng gỗ để cho đôi vai mệt mỏi được nghỉ ngơi. Từ chỗ ngồi của mình, y nhìn thấy, ở đầu kia của gian phòng, lưng của những tay chơi xúc xắc và y đoán ra, theo các cử động chậm hoặc nhanh của họ, khi họ bao hoặc cá, và, theo sự bất động đột ngột làm tất cả nhóm người như hóa đá, khi người gieo chuẩn bị ném hai con xúc xắc.

- Người đàn ông cô độc - Phil Carpenter - vẫn còn chơi. Nhìn ông ta, Cully tự bảo rằng, sau hai chục năm nữa, có lẽ y sẽ trở nên ngang hàng với Carpenter: một tay gieo độc lập, tự do chọn sòng bạc ông thích, và y nghĩ với sự thoải mái rằng điều đó sẽ rất dễ chịu.

Chính trong lúc Cully nghỉ ngơi quan sát Phil Carpenter thì George Cole bước vào. Cully chột cứng người lại khi nhìn thấy tay chơi si mê mặt thọc, nhưng phải chăng y chỉ ngạc nhiên vì sự xuất hiện bất ngờ này, hay vì đây là lần đầu tiên y gặp lại anh ta kể từ khi y hay biết lý do thực sự của mối hận thù đối với y mà Lorry đang mang trong lòng? Chắc y sẽ không biết rõ. Điều chắc chắn duy nhất, đó là y đã phản ứng theo bản năng đúng lúc đôi mắt của y đặt lên Cole.

Cole đi thẳng về phía bàn xúc xắc và ngay lập tức lấy chỗ trong đám tay chơi, thậm chí không nhìn cuộc chơi trong vài phút, như bất cứ một tay chơi khá vẫn mình nào vẫn thường làm. “Một gã mê như điên trò chơi xúc xắc theo kiểu Anh”, Harold, gã trực ban ngày của khách sạn, đã nói. Đúng là anh ta như thế, - Cully nghĩ, - một gã mê như điên trò chơi xúc xắc theo kiểu Anh. Khá điên để bỏ cô vợ gần đến ngày sinh chỉ một mình trong lúc anh ta đã làm việc đó...

Ngay lúc này, Cully chột nhận được, trong suốt như thủy tinh, bản điện tín gửi cho tiệm thức của y: Lorry Dane ở một mình tối nay.

Những cơ bắp co quắp của y bỗng giãn ra một cách bất thần như thể người ta vừa ngắt một điện cực cắm vào thịt y. Cole đang ở đây, rõ ràng đang bắt đầu chơi. Lorry đang ở Gem. Ngay lúc này, chắc hẳn cô đang chuẩn bị cho màn biểu diễn cuối cùng của buổi tối. Sau đó một chút, cô sẽ rời khỏi nhà hát, một mình...

Chương XV

Cully chờ Lorry trong bóng tối của lối ra vào chật hẹp dành cho các nghệ sĩ của Gem. Tựa lưng vào tường xi măng lạnh ngắt của tòa nhà, một đầu gối gấp lại, bàn chân áp sát lên mặt tường, đầu cúi xuống, y nhìn mà không trông thấy nền đất đã trở thành màu đen ô ứ.

Bốn lần, cánh cửa ken két mở ra; phần bên dưới của tấm kim loại cọ trên bậc thềm bê tông. Bốn lần, Cully ngược mắt lên với hy vọng, với lo âu, nhưng đó không phải là Lorry và y lại buồn tẻ ngắm những viên đá lát đường, trong lúc cánh cửa kim loại khủnh khiếp cọ trên thềm theo chiều ngược lại và đóng lại khua vang một cách âm ỉ, và người vừa ra khỏi - một trong những cô gái, có lẽ thuộc phần đầu của chương trình biểu diễn - hối hả bước dọc theo lối đi với tiếng gót giày nhọn lóc cóc.

Bầu không khí trong đường hầm này quá ngột ngạt. Không khí nhớp nháp, ẩm thấp, đặc quánh lại tới mức không thể thở nổi. Từ đáy của những chỗ sâu tối thui, bên kia nơi Cully đang đứng, bốc lên mùi hôi nồng nặc của nước tiểu. Trong một lúc, y cô nén mím chặt môi và chỉ thở bằng mũi, nhưng như vậy quá mau mệt và cuối cùng y vừa đốt một điếu thuốc lá vừa nuốt khói liên tục với hy vọng khói thuốc sẽ át mùi hôi thối, cũng như tất cả vô số chương khí chắc hẳn đang lọt vào trong hai lá phổi của y mỗi lần thở vào.

Cully đang nghĩ đến những con vi trùng - bệnh lao phổi, bệnh hoa liễu, những mầm mống của mọi thứ bệnh có thể tưởng tượng được - lúc Lorry bước qua cánh cửa ken két, và xuống các bậc thềm. Cô chỉ có một mình, như Cully đã ít nhiều dự đoán.

Lorry...

Mặc dù y đã gọi cô với giọng khá thấp, cô vẫn giật mình và thụt lùi lại theo bản năng; nét mặt cô nhăn nhó. Cully liền tiến ra ngoài ánh sáng để cho cô thấy cô đang gặp ai.

- Anh muốn gì tôi?

Giọng nói không thân thiện, cũng không khó chịu, nhưng lừng chừn, dừng dưng.

- Nói với cô rằng tôi rất lấy làm tiếc về chuyện đã xảy ra trong nhà hàng. Tôi đã không biết.

- Anh đã không biết chuyện gì?

Giọng nói đã mất vẻ dừng dưng để trở nên tò mò, gần như ngờ vực.

- Chuyện đã xảy đến với đứa con của cô...

Câu nói bị đứt đoạn bởi một tiếng kêu lớn đầy phẫn nộ của Lorry, và bàn tay cô vọt ra như lưới của một con rắn, tát mạnh vào giữa mặt Cully.

- Đồ đểu!

Cô đánh một lần nữa với cùng một bàn tay và lòng bàn tay của cô tạo ra một tiếng đục lúc giáng lên thái dương của Cully.

- Tôi cấm anh nhắc tới đứa con của tôi, đồ tồi!

Những ngón tay của Lorry lướt qua miệng của Cully làm rách ngay môi y. Cô tiếp tục đánh, nện, như điên cuồng; chẳng bao lâu một bên mặt của Cully trở nên đỏ bầm và nóng bỏng, và một cơ bị chấn thương bắt đầu đập dữ dội trong cổ y. Cơn trút giận hung bạo này giáng lên y như một trận cuồng phong khiến y tối cả mặt. Dĩ nhiên, y đã có thể dễ dàng làm bất động những bàn tay đang miệt mài đánh y, nhưng y không hề có ý muốn. Người đàn bà nhợt nhạt, không còn huyết sắc đang đứng trước mặt y đã đạt tới một cực điểm của sự đau khổ khiến y không thể quyết định lấy đi của cô sự khuây khỏa cô đang tìm.

Tận cùng của cơn lốc hung dữ này, y trông thấy bàn tay của Lorry đưa lên để đánh một cú nữa. Y cứng người lại, quay đầu đi và hơi nhắm mắt, và y chờ đợi một cách kiên cường sự va chạm, như một người đau khổ từ lâu, chờ đợi nỗi thống khổ quen thuộc. Một lát sau, khi không có gì xảy ra, Cully cảm thấy một mối lo sợ kỳ lạ. Y liền mở mắt ra và nhìn Lorry Dane. Bàn tay vẫn còn đưa lên, nhưng, nhưng phía sau bàn tay này, khuôn mặt tái xanh, im lìm, nhìn trừng y một cách quái dị trong cảnh mờ tối của lối đi. Cully hiểu ngay rằng cơn kích động đã qua.

Một tiếng thở dài nghe như một tiếng nức nở thốt lên từ nơi sâu thẳm nhất của lồng ngực cô và y dang hai cánh tay ra. Lorry Dane thu mình vào đó tựa hồ đây là điều tự nhiên nhất trên đời.

- Tôi xin cô tha lỗi, - Cully vẫn có thời gian thì thăm trước khi môi họ dính chặt nhau.

Một cơn mưa phùn nhỏ bắt đầu rơi trong lúc họ đi dọc theo đoạn tối của đường State về hướng khách sạn. Cully đã choàng cánh tay y quanh vai Lorry, và cô tựa đầu vào y, gò má áp mạnh mặt vải của chiếc veston, tựa hồ cô hết sức cần một chút hơi ấm của con người.

Hai lần liên tiếp, trong lúc họ vẫn đi trên đường phố vắng vẻ, người đàn bà trẻ dừng chân, sát người hơn vào Cully và đưa môi cho y để y hôn cô. Qua hai lần, Cully có thể nhận thấy vẻ êm dịu của cái miệng xấu một cách tuyệt vời mà y đã mơ ước biết bao, lúc ngủ cũng như lúc thức, cái miệng kỳ diệu, ám ảnh đã giày vò, mê hoặc, day dứt, quấy rối y và giờ đây tự hiến dâng cho y. Họ dính chặt vào nhau và lưới họ xoắn vào nhau cho đến ngạt thở.

Lorry tựa má vào chiếc veston của Cully, và họ lại đi trong cơn mưa phùn, trong cơn mưa bụi mát mẻ như cơn chồn khuôn mặt nóng bỏng của họ, thấm ướt mái tóc và làm toát ra mùi cơ thể của họ. Dần dần, trong lúc họ tiến bước như hai hồn ma lặng lẽ trên lề đường lấp loáng, tấm biển hiệu sáng của khách sạn *Globe* lộ ra khỏi màn sương mù như một vầng hào quang. Họ dừng lại.

- Phòng anh số mấy? - Lorry thăm thỉ bằng một giọng khàn, cố làm cho nhỏ lại.

- 516

- Để em về nhà trước. Anh hãy đánh một vòng quanh khu nhà, rồi mới lên phòng anh và đi ngủ. Nhớ đừng khóa cửa.

- Anh sẽ sốt ruột lắm đấy.

- Em luôn luôn nhể nhại mờ hôi khi ra khỏi sân khấu, em cần phải tắm một cái.

Cully đi sâu vào bóng tối của một cái cổng và kéo người đàn bà trẻ vào sát y. Y nắm cổ cô giữa hai bàn tay và cúi xuống trên cô để hôn cô. Chiếc áo vét của Lorry rẽ ra, cô cầm hai bàn tay của Cully và kéo vào tận đôi vú của cô vểnh lên dưới lớp lụa của chiếc sơ mi. Cully lần mò cởi nút và di chuyển môi trên gáy và cổ của người đàn bà trẻ.

- Anh không muốn em tắm đâu, - y thì thào. - Anh muốn em như em lúc này, với tất cả mùi vị của em.

- Vâng... - cô thở hổn hển.

- Nhanh lên...

- Vâng...

Cô khép cái áo vét của bộ tailleur trên chiếc sơ mi đã mở toạc ra và nhanh chóng bỏ đi. Cully, miệng khô khốc, bị nung nấu vì dục vọng, nhìn cô tiến tới dưới ánh sáng của tấm biển hiệu và bước vào trong khách sạn mà không ngoảnh nhìn lui.

Harold, gã phục vụ ban ngày, đang ngồi trong tiền sảnh lúc Cully bước vào mười phút sau đó. Cully giả vờ không trông thấy anh ta và đi thẳng về phía thang máy, nhưng Harold nhận ra y và vội vàng đến gặp y.

- Tối nay anh về sớm quá, - Harold mỉm cười.

- Phải, hơi sớm, - Cully lẩm bẩm.

Y ấn nút gọi nhận thấy buồng thang máy đang ở tầng hai, nơi chắc hẳn Lorry đã bỏ lại.

- Có lẽ anh có thời gian hỏi tôi nhiều câu hóc búa về những con số mà anh đã cho tôi học? - Harold gợi ý. - Tôi đã học đi học lại suốt buổi tối.

- Tối nay không được, Harold, - Cully trả lời một cách lơ đãng.

Y ấn nút thêm một lần nữa, mặc dù y chắc chắn, theo đèn báo, buồng thang máy đã chạy xuống.

- Nhưng tôi đã thuộc, tôi xin thề với anh, - Harold cố nài. - Tôi có trí nhớ rất tốt.

- Nghe đây, Harold. Tối nay tôi không thiết việc đó, đồng ý chứ? Chúng ta sẽ xem việc đó ngày mai hoặc ngày mốt. Anh cứ tiếp tục làm việc đi.

Cửa thang máy mở ra và Cully bước vào. Y ấn nút của tầng năm và cánh cửa tự động đóng lại. Harold đứng yên giữa tiền sảnh, vẻ mặt đau khổ và bối rối.

Trong phòng mình, Cully khép cửa nhưng không khoá và bật ngọn đèn ở đầu giường. Vừa lấy đồ trong các túi ra để trên tủ com mốt y vừa nhớ lại mình đã thắng một trăm bốn mươi lăm đô la ở Câu lạc bộ Điền kinh Belleville và y nghĩ là tốt hơn nên thêm vào đó hai trăm đô ta tiền túi của y để làm hài lòng Ferguson, bởi vì bà ta trả một số hoa hồng bổ sung cho gã quản lý câu lạc bộ. Với những gì y đã để riêng ra ở ngân hàng, Cully có thể cho phép việc đó, nhưng thậm chí y sẽ sẵn lòng cho số tiền này nếu đó là hai trăm đô la cuối cùng của y. Và cho dù hai trăm đô la cuối cùng mà y sẽ không bao giờ kiếm được.

Y cởi y phục, treo bộ com lê vào trong tủ và nhét đồ lót trong một ngăn kéo, để cho căn phòng không có vẻ mất trật tự. Y tắt đèn và luồn vào dưới khăn trải giường. Rồi y lại trỗi dậy, tựa vai vào các thanh kim loại của chiếc giường, và đốt một điếu thuốc lá. Cơ thể y phập phồng vì dục vọng; trong bóng tối, y vừa hút thuốc vừa chờ đợi Lorry đến gặp lại y.

Cánh cửa mở ra không tiếng động, đóng lại không tiếng động. Lorry đã ở đó.

- Buồng tắm ở đâu? - Cô khẽ hỏi.

- Ở bên trái. Cứ đi dọc theo tường, em sẽ tìm thấy. Một miếng ván sàn kêu cọt kẹt dưới chân cô, một tiếng sột soạt của vải kèm bước đi của cô. Rồi ngọn đèn buồng tắm bật sáng, làm nổi bật trong bóng tối một hình chữ nhật màu vàng và chiếu một ánh sáng mờ mờ trong phòng.

Từ giường, Cully ngấm ngấm người đàn bà trẻ. Mặc một chiếc áo khoác cài nút lên tận cằm, cô nổi bật chính giữa hình chữ nhật ánh sáng như một bức tranh trong một cái khung; mặt cô sắp bóng, đầu các ngón tay đặt nhẹ lên khung cửa như để giữ thăng bằng.

- Anh có thấy em không? - Cô hỏi.

- Có...

- Tốt, thế thì...

Một bàn tay của cô đưa lên với vẻ duyên dáng tới nút trên cùng của chiếc áo khoác và cởi ra, rồi xuống những nút kế tiếp, và chiếc áo mở ra. Cô cởi bỏ nó bằng một cử động vai và chiếc áo khoác tuột theo hai cánh tay của cô cho tới nền nhà.

Đôi môi khô của Cully mở to trước cảnh tượng đang phô bày cho y. Cặp vớ dài bằng mạng lưới màu đen bao bọc hai chân của Lorry Dane lên tới một phần ba phía trên của đùi và một cái nịt vú ni lông trắng được thu nhỏ hết mức đỡ đôi vú căng phồng có núm tồ màu đỏ tươi. Đó là tất cả những gì cô đang mang trên người.

- Anh có thấy em không? - Cô hỏi một lần thứ hai.

- Tất nhiên là anh thấy em...

Cô ra khỏi hình chữ nhật màu vàng và tiến tới gần giường trong cảnh mờ tối. Cô nắm bàn tay của Cully và đưa nó qua lại trên khắp thân hình cô, cho phép nó thăm dò những nơi sâu kín mà cô biết y đã ước mơ. Cully rên rỉ một cách êm ái, một cách đau đớn, và Lorry buông bàn tay của y ra.

- Anh muốn gì?

- Em, - y thì ào, - em, em, em...

Cái miệng xấu một cách tuyệt vời hé nở một trong những nụ cười mơ hồ của cô và Lorry đưa hai cánh tay lên phía trên đầu. Trong một lát, cô giữ bất động; cô khống chế Cully như một bức tượng, rồi cô lao lên mình y, như một con diêm.

Chương XVI

Ngày hôm sau, vào khoảng giữa trưa, Cully mới đi dùng điểm tâm trong một quán ăn rẻ tiền ở đường State. Sonny Binkley và Ginger đang ngồi gần tủ kính dính đầy cốc rượu và y đến gặp họ.

- Chào, anh bạn, có khoẻ không? - Sonny vừa tiếp đón y vừa thu dọn hộp đàn ghi ta khỏi chiếc ghế thứ ba để cho Cully có thể ngồi xuống.

- Rất tốt, anh bạn, - Cully trả lời. - Chào, người đẹp, - y nói với Ginger.

- Chào, nhà vô địch, - cô ta khẽ đáp.

Một cô hầu bàn có mái tóc cứng đờ tới gần và Cully gọi món trứng giảm bông.

- Tối nay mày gieo ở đâu? - Sonny hỏi.

- Ở Câu lạc bộ Điền kinh Belleville. Trong vùng South Side.

- Tao biết, - Sonny thừa nhận - - Đó là một nơi có nhiều dân da đen.

- Một lần, Ferguson đã muốn cử Sonny đến đó, - Ginger giải thích. - Một võ sĩ quyền Anh da đen đã đi qua Chicago và chuyện đó làm náo động cả lên. Nhưng Sonny đã từ chối.

- Tao không gieo xúc xắc với bất cứ ai, - Sonny tuyên bố một cách tin tưởng. - Tao không lấy tiền của bọn da đen.

- Nó cũng tiêu như của bao người khác, - Cully cãi lại với một cái nhún vai.

- Vấn đề không phải ở đó, - Sonny khẳng định. - Ở chỗ bọn tao, tại Kentucky...

- Tao biết, tao biết, - Cully ngắt lời, - ở chỗ bọn tao cũng vậy. Nhưng ở đây thì khác hẳn. Hơn nữa, tối hôm qua tao đã phát giác rằng có thể nói họ rất kém trong trò gieo xúc xắc theo kiểu Anh. - Y nhún vai một lần nữa. - Đó là tiền dễ kiếm và đó là tất cả những gì tao quan tâm.

- Tối hôm qua anh đã thắng bao nhiêu? - Ginger hỏi.

- Khoảng ba trăm năm chục tờ, - Cully vừa trả lời vừa quay mắt đi.

Y chợt nhớ lại mình không được quên thêm hai trăm đô la vào số tiền y đã thắng được trước khi trình diện Ferguson. Y có một ý nghĩ thêm thường đối với Lorry Dane và cảm thấy một xúc động thoáng qua đốt cháy ruột gan y khi hồi tưởng lại đêm qua. Lorry đã cho y tất cả những gì y đang chờ đợi ở cô và hơn thế, còn hơn thế rất nhiều...

Cô hầu bàn mang lại bữa điểm tâm và y bắt đầu ăn. Sonny Binkley có vẻ lúng túng lo âu, và Cully phỏng đoán rằng chắc hẳn là do cuộc bàn cãi về Câu lạc bộ Điền kinh Belleville. "Thà mình giải hòa với anh ta, - Cully tự bảo, - nếu không anh ta sẽ giận dữ suốt cả ngày."

- Còn cây đàn ghi ta, anh bạn, vẫn chơi tốt đấy chứ? - y vừa hỏi vừa nhai nhồm nhoàm

- Không tệ, - Sonny lẩm bẩm, vẫn không mỉm cười.

Có phải Sonny đã nói với anh rằng anh ấy đang soạn một bài ca về những tay gieo? - Ginger vui vẻ hỏi.

- Đúng vậy sao, Sonny? - Cully nhếch mày kêu lên; y thành thực quan tâm, và đẩy nhẹ cánh tay của Sonny. - Không đùa, nghiêm túc đấy chứ? Quả thực mày đang viết một bài ca về những tay gieo?

- Tao đang nghĩ tới, - Sonny nhìn nhận với một vẻ cau có.

- Không đúng! - Ginger nổi giận. - Hơn một tháng nay ngày nào anh ấy cũng làm việc đó kia mà. Đã xong được hai đoạn.

- Ê, này! - Cully nói. - Thế thì tuyệt quá, anh bạn.

- Chúng tôi sắp ôn tập ở câu lạc bộ ngay lập tức, - Ginger thông báo. - Nếu anh quan tâm, anh có thể đi theo chúng tôi.

Gã cò hương Kentucky vẫn luôn luôn rầu rĩ.

- Không nên, - Cully nói. - Sonny chắc không thích ôn tập trước những người lạ.

Sonny Binkley nhún vai.

- Việc đó không quấy rầy tao đâu, - gã công nhận. - Vả lại, mày không đúng là một người lạ, cho dù mày có vài ý nghĩ kỳ cục.

- Ờ kìa, anh yêu, - Ginger vừa nói vừa vỗ nhẹ lên cánh tay của người tình, - đó không phải là một lý do, bởi vì anh ấy không nghĩ như anh, để cho những ý nghĩ của anh ấy kỳ cục hơn những ý nghĩ của anh. - Cô ta quay về phía Cully. - Cứ đến đấy đi, nhà vô địch, việc đó sẽ rất giạt gân.

Cả ba người ra khỏi quán ăn và đi dọc theo đường State tràn ngập ánh nắng; họ cùng đến

Biloxi. Cái hộp đêm nhỏ, có vẻ còn chật hẹp hơn khi trống trải, vắng tanh, ngoại trừ hai gã say rượu đang quá chén ở quầy. Ngồi trên một chiếc ghế đầu bên cạnh kết tiền, một viên quản lý có cái gáy đỏ như máu đang đọc một cuốn truyện miền Viễn Tây loại bỏ túi.

Ginger dẫn hai người đàn ông tới cuối phòng và họ ngồi bên cạnh cái bục đầy bụi của dàn nhạc.

- Em có bài nhạc của anh chứ? - Sonny vừa hỏi vừa mở hộp đàn ghi ta.

- Đây này, anh yêu.

Ginger mở túi và lấy ra nhiều tờ giấy có đường kẻ. Tờ trên cùng bao phủ bởi một nét chữ trẻ con, bằng bút chì.

- Anh có thể đi kiểm bìa cho chúng tôi, Cully? - Ginger gợi ý. Chúng ta sẽ chỉ còn mở tai ra để nghe thiên tài.

Cully liền đi về phía quầy.

- Đừng lấy bìa cho tao! - Sonny gọi y; Cully nghe gã mắng mỏ Ginger. - Em không được uống bìa sớm như vậy.

Cully mua hai cốc lưng bìa bốc và trở lại góc của họ. Sonny đã lật chiếc ghế của gã vào sát tường và bắt đầu gảy cây đàn ghi ta màu đen sáng chói.

- Hãy đàn hai đoạn đã soạn xong, anh yêu, - Ginger nói với gã, để cho Cully nghe.

Sonny đồng ý và tấu một hợp âm điệu blues. Đầu ngón tay của gã chạy một cách nhẹ nhàng trên những dây đàn và gã bắt đầu hát bằng một giọng nghiêm trang, gần như buồn rầu:

“Ngày xưa có một gã nghèo

Không có lấy một xu trong túi,

một xu trong túi.

“Một hôm y lần bước

Về phía một sông bạc hết sức tồi tệ,

hết sức tồi tệ.

“Y học gieo những con xúc xắc,

Những khối nhỏ mê hoặc!

Mắt nhắm lại để tập trung nhiều hơn, Cully chờ nghe đoạn thứ hai.

- Nào, tiếp tục đi, - y nói với Sonny.

Không nghe thấy gì, cuối cùng Cully mở mắt ra. Sonny Binkley đang nhìn thẳng sau lưng Cully. Cully cau mày và xoay người trên ghế để xem chuyện gì đã làm gián đoạn bài ca của Sonny.

Đằng sau y, bất động và im lặng, cô gái đêm Aggie đang đứng.

- Chào, Aggie, - Cully mỉm cười nói với cô ta.

- Chào, Jack. Em không muốn làm gián đoạn các anh...

- Tao đã tưởng mày không quen biết cô ta? - Sonny càu nhàu.

Cặp lông mày của Cully vẫn còn cau lại.

- Sao?

Buổi tối tao đã nhìn thấy mày ngồi với cô gái này, mày đã nói với tao rằng mày mày không quen biết cô ta.

- Tao không nhớ tao đã nói những gì về chuyện này, - Cully đáp lại bằng một giọng đột nhiên trở nên lạnh lùng.

- Xin lỗi anh, Jack, - Aggie nói. - Em không hề muốn là mục tiêu của một cuộc tranh cãi. Em đi đây.

- Hãy đứng đó, - Cully nhìn vào mắt Sonny. - Mày có tiếp tục chơi hay không?

- Không, - Sonny trả lời bằng giọng ngoan cố.

- Tại sao? - Cully nghiêng răng.

- Tại vì...

- Tại vì cái gì?

Sonny không trả lời.

- Tại vì cái gì? - Cully nhắc lại. - Nào, nói đi!

- Tại vì tao không thích chơi trước mặt một con đĩm, thế thôi!

Sonny đã thốt ra lời nói đó với vẻ mãnh liệt chẳng khác một người thuyết giáo lưu động nói về Phán quyết Cuối cùng.

- Hay lắm, - Cully nghiêng răng. - Hay lắm!

Y quét mặt bàn bằng lưng bàn tay và cốc bia còn một nửa của y bay về hướng bức; y tưới chất nước đầy bọt lên Sonny và cây đàn ghi ta của gã. Sonny thối lui trước cuộc tấn công bất thần này; mắt toé lên vẻ tức giận.

- Giữa hai chúng ta, thế là hết, anh chàng cao bồi! - Cully gằn giọng. - Mà có ý định làm to chuyện phái không?

Nét mặt co giật vì phẫn nộ, Sonny chùi bia đang nhỏ giọt khỏi má gã.

- Tất cả những gì tao yêu cầu, đó là được khuất mắt mày, - gã nhỏ giọng nói. - Quá vui sướng vì không phải giao du với một tên hết sức yêu mến bọn mọi và bọn...

- Đồ tồi, - Cully gầm lên. - Mày còn gọi cô ta là con điếm một lần nữa, chỉ một lần nữa thôi, tao sẽ đập nát cây đàn ghi ta dơ dáy đó lên đầu mày!

Sonny Binkley không trả lời, và một sự im lặng chết chóc bao trùm bãi chiến trường. Hai gã say rượu quan sát cảnh tượng với một vẻ hiếu kỳ mơ hồ, và viên quản lý, cầm một cây dùi cui trong tay, đã ra khỏi quầy, sẵn sàng can thiệp nếu những kẻ đối kháng bắt đầu phá hủy vật dụng.

Sự im lặng tuyệt đối đến mức người ta có thể nghe tiếng những chiếc xe hơi chạy qua ngoài đường phố. Cuối cùng Cully quả quyết quay lưng với Sonny và y đi ra mang theo Aggie.

Chương XVII

Vì còn sớm và trời nắng, Cully và Aggie đi về phía công viên Grant và hồ nước. Cảnh tượng vừa diễn ra ở câu lạc bộ đã làm cho họ khó chịu, và trong một lúc khá lâu, cả hai người cùng giữ im lặng. Sau khi băng qua đại lộ Michigan, họ bước vào dưới bóng mát của công viên, nơi đây họ bắt đầu tản bộ như hai người xa lạ. Thế nhưng, một mối liên hệ vô hình bắt buộc họ theo cùng một lối đi, vẫn ở bên cạnh nhau.

Cully giấu giếm tức giận với mình hơn là với Sonny Binkley, sự cố chấp, đầu óc hẹp hòi và danh dự đặt sai chỗ của gã, vì y đã khá ngu ngốc mới kết giao bạn bè với gã Kentucky. Aggie hối tiếc đã là nguyên nhân không chủ ý cho mối bất hòa của họ và thầm trách mình đã không ngờ rằng Jack lại tự quyết định gặp lại cô, đã chạy theo y như một nữ sinh trung học.

Cully tự hỏi tại sao cô lại im lặng, kín đáo, dè dặt đến thế, và y tự trả lời đó có lẽ là vì bữa điểm tâm. Cùng đối diện ăn điểm tâm sau khi đã trải qua suốt đêm với nhau, ngồi cùng một bàn, trước mặt nhau, trò chuyện, nói điều này điều nọ, dần dần hiểu biết nhau... như thế có lẽ giải thích được sự biến đổi này. Y đã từng nghe nói rằng các cô gái thật kỳ cục, về phương diện này. Một đôi khi chỉ cần một mảnh khốe hết sức đơn giản cũng đủ đánh thức nữ tính của họ. Ngay cả đối với một cô gái điểm, y phỏng đoán.

- Jack, - Aggie đột nhiên buột miệng tựa hồ một sự thôi thúc cấp thiết bắt cô phải nói, - em rất lấy làm tiếc. Em không muốn là nguyên nhân của một cuộc cãi cọ giữa bạn anh và anh...

- Ta đừng nhắc tới chuyện đó nữa, - Cully ngắt lời bằng một giọng cũng rung cảm như Aggie. - Gã đó chỉ là một tên xoàng, đáng lẽ anh không nên giao du với gã.

- Có thể là như thế, nhưng anh bắt buộc phải làm việc chung với anh ta...

- Không, bây giờ thì không cần nữa. Lúc đầu thì đúng thế. Cả hai bọn anh đều làm việc cho cùng một ông chủ, nhưng giờ đây anh chơi một mình. - Y chợt quay sang cô, hỏi. - À, em làm cái quái gì ở Biloxi vào giờ này?

- Em đi tìm anh.

Cô cắn môi tựa hồ cô vừa tiết lộ một điều bí mật mà cô không có ý định nói ra.

- Tại sao?

Aggie nhún vai.

- Anh đã nói rằng có thể anh sẽ đến đi dạo với em trong công viên.

Cully dùng chân và nhìn Aggie với vẻ hiếu kỳ, rồi y mỉm cười và đưa mắt nhìn một vòng những cây cối chung quanh họ.

- Thế thì đúng y như việc ta đang làm, phải không?

- Phải. - Aggie mỉm cười một cách vui vẻ; cô nắm lấy bàn tay của y và dẫn y về phía hồ: - Hãy đến đây, em biết một chỗ có một ông già với một chiếc xe bán bắp rang.

Họ tìm thấy ông già với chiếc xe bán bắp rang, mua hai gói lớn và đi trên con đê bằng bê tông trơn trượt; họ nhai bắp rang như hai đứa trẻ.

Họ ngồi ở bờ đê, chân dùng đưa, sát bên cạnh nhau, nhưng không đụng vào nhau, và cùng nhìn cơn gió nhẹ đùa trên mặt hồ. Một vài cánh bướm thấp thoáng ngoài xa, phía bên kia đê chần sợt, và, thỉnh thoảng, một con chim mỏng biển cô đơn bay vút qua như khiêu khích cả trái đất lẫn bầu trời.

Cully quan sát cô bạn đồng hành mỗi khi có dịp mà cô không nhận thấy. Cái vẻ bình dị trong trắng và rất sạch sẽ của cô giữa ban ngày, nét tươi tắn và sự đứng đắn trong cách ăn mặc của cô tiếp tục quyến rũ y. Y phải không ngừng nhắc nhở rằng đây chỉ là một cô gái điếm.

- Em quê ở đâu, Aggie? - Cuối cùng y hỏi, không thể chế ngự được sự hiếu kỳ của phái nam đang cảm thấy cần phải thăm dò quá khứ của cô gái.

- Ngay tại đây, - cô trả lời. - Tại Chicago. Tại sao?

- Anh hỏi cho biết, thế thôi. - Y nhìn xuống mặt hồ, hỏi tiếp. - Em không có gia đình hay sao?

- Không, ba mẹ em đã chết. Em sống trong viện mồ từ năm mười tuổi.

Cully nhìn vào mắt cô.

- Làm sao em lại ở đường State?

- Em đã làm việc trong một cửa hàng tạp hóa, - cô nhỏ giọng đáp, cẩn thận chọn từng lời nói. - Em đã đi chơi với một anh bạn trai. Anh ấy đã muốn cưới em, nhưng gia đình anh ấy không đồng ý. Anh ấy là dân Do Thái, và ba mẹ anh ấy mong muốn anh ấy cưới một cô gái Do Thái ngoan đạo, xuất thân từ một gia đình Do Thái ngoan đạo. Thế là anh ấy đã bỏ nhà. Anh ấy thuê một căn phòng và em đã đến sống với anh ấy. Anh ấy bắt em bỏ mọi công việc. Anh ấy cứ không ngừng nói bọn em sẽ kết hôn. Anh ấy đã tìm được việc làm trong một cửa tiệm nhỏ, gần quảng

tàu điện ngầm chạy trên không. Y hệt như bọn em đã kết hôn, ngoại trừ không phải như thế. Anh hiểu chứ, Jack?

- Tất nhiên, - Cully vừa nhìn nhận vừa nhắm mắt hồ.

- Chung quy, bọn em đã không bao giờ kết hôn. - Cô gượng mỉm cười. - Một ngày đẹp trời, anh ấy đã bỏ việc, anh ấy đã trở về sắp xếp va li trong lúc em đang xem chiếu bóng, và xin chào. Em đã đến tìm anh ấy ở cửa tiệm, ông chủ của anh ấy bảo em anh ấy đã không còn làm việc ở đó nữa. Và đó là sự thật.

Aggie bắt chéo hai bàn tay trên đùi và nhìn chúng chằm chằm.

- Và thế đấy, - cô kết luận, - bằng cách nào em đã trở thành một con điểm ở đường State.

- Nhưng, đâu có gì bắt buộc em phải như vậy? - Cully dịu dàng hỏi. - Em không thể quay trở lại cửa hàng tạp hóa, hay là tìm một việc làm khác?

Aggie nhìn chòng chọc vào mặt y tựa hồ cô đang tự hỏi cô có thể đi tới đâu, những lời tâm sự nào y có thể nghe. Cô thở dài, rõ ràng cam chịu một công việc khó nhọc.

- Em đang có mang, - cô giải thích. - Em đã không tìm được việc làm.

- Em đã làm những gì?

- Trong một tháng, mọi buổi chiều, em đã trải qua một giờ với ông chủ gian hàng bán bia, nhờ đó ông ta đã tìm cho em một bác sĩ để phá thai. - Cô nói bằng một giọng lừng chừng, đơn điệu; cô ngước mắt lên và nhìn Cully. - Anh có muốn biết thêm nữa? Em có thể kể cho anh nghe em đã tồn tại như thế nào trong lúc em lại bắt đầu hoạt động...

- Thôi! - Cully xẵng giọng ngắt lời. - Không cần phải mô tả.

- Em chỉ cố gắng thành thực với anh, Jack. Anh đã đặt cho em một câu hỏi.

- Thế thì, anh hối tiếc. Việc đó không liên quan tới anh.

Aggie xoay sang hướng khác, mặt xanh như tàu lá. Cully thầm nguyện rửa, hai bàn tay co quắp lại trên bờ đê, đôi mắt nhìn đăm đăm lên chân trời.

Sau đó, họ giữ im lặng một hồi lâu. Cảm giác khó chịu khiến họ xa cách áp đặt họ một sự gò ép mới, một gánh nặng mới vừa tăng thêm những mối ưu tư của họ. Cully cố thoát ra bằng cách nghĩ đến Lorry Dane, đến đêm hôm trước, mà cô đã thực sự để lại cho y bao nhiêu xốn xang vì lạc thú.

Và bất thần, y cảm thấy y cần người đàn bà này, y cần phải có cô, không phải chỉ cho một đêm, mà cho mãi mãi. Lần đầu tiên trong đời, y cảm thấy một sự thiếu thốn, một nhu cầu.

“Mình sẽ ra đi, - y quyết định. - Và mình sẽ mang theo Lorry. Lorry... - Y thầm mỉm cười... - và mười hai ngàn đô la trong tủ sắt ở ngân hàng.”

Cully đứng lên và xem chiếc Oméga của y.

- Anh sắp phải đi, - y tuyên bố một cách hết sức tự nhiên. - Anh đưa em về nhé?

Aggie lắc đầu, không nhìn y.

- Em nghĩ em sẽ ở lại đây thêm một lát nữa, - cô khẽ bảo bằng một giọng gần như không nghe được.

Cully cắn môi. Y cảm thấy buồn tiếc vì phải bỏ rơi Aggie như thế này, nhưng y không thể làm gì khác hơn, y cần phải gặp Lorry, y cần phải tìm ra một giải pháp cho các vấn đề cá nhân của mình. Y rất quý mến Aggie và y hiểu rằng cô đã trở nên như hiện nay, nhưng y không thấy làm sao y có thể cứu giúp cô được. Sẽ không tử tế nếu đề nghị làm bạn với cô trong lúc sẽ có ngày cô cần tới y. Theo lợi ích riêng của y, thà cô không quá gần bó với y. Như vậy tốt hơn cho cô... và đơn giản hơn cho y.

- Em chắc chắn không cần gì cả? - y hỏi.

Y cảm thấy ân hận

- Không, cảm ơn anh.

Một sự im lặng kế tiếp, chỉ bị quấy động bởi tiếng vỗ đỉnh tai của cơn sóng va vào những cây cột của con đê. Cully thối lui một bước.

- Em hãy nghe anh nói, anh bắt buộc phải đi, nhưng ta sẽ gặp lại, đồng ý chứ?

Lần này, cô không trả lời và y nhân cơ hội đó xoay người và nhanh chân bước đi.

Màn biểu diễn đầu tiên của buổi chiều còn chưa khởi sự lúc Cully bước qua lối ra vào dành cho các nghệ sĩ của Gem và đi về phía phòng gửi áo rộng lớn dùng làm phòng chơi xúc xắc mỗi tối chủ nhật. Y có cảm tưởng kỳ cục khi trở lại trong căn phòng này mà không có những tay chơi khác, trông thấy cái bàn bọc nỉ xanh bị đẩy một cách cẩu thả vào trong một góc, như một món đồ vô dụng, cái bàn này, tối chủ nhật, nắm độc quyền mọi ánh mắt.

Có hai vũ nữ thoát y trong phòng gửi áo lúc Cully bước vào đó. Đứng trước tấm gương lớn gắn trên tường, họ đang sẫm soi trong nhiều chiếc áo dài khác nhau, để lựa chọn cái nào công chúng buổi chiều thích xem họ cởi ra. Lúc Cully bước vào, họ nhìn y với vẻ hiếu kỳ, nhưng không nói

với y lời nào. Y không quan tâm tới họ và đi đến ngồi ở cuối phòng, trên cái bàn gieo xúc xắc bị bỏ rơi. Y đốt một điếu thuốc lá và chờ đợi.

Một vũ nữ thoát y thứ ba đến, rồi một người thứ tư, và cuối cùng là Lorry. Trông thấy Cully ngồi trên bàn, cô dừng lại trên ngưỡng cửa. Cái miệng xấu một cách tuyệt vời của cô mở ra vì ngạc nhiên, và đôi mắt cô gần như tròn xoe. Những cô gái khác quan sát cô, quan sát Cully, và trao đổi nhau một ánh mắt hiểu biết. Lorry lấy lại bình tĩnh một cách nhanh chóng, xem thường các cô vũ nữ một cách cũng kiêu ngạo không kém Cully, và tiến thẳng về phía y; cô quên rằng chiếc áo khoác bằng vải bông của cô hầu như trong suốt và cô tựa hồ không mặc gì bên dưới.

- Anh làm gì ở đây? - cô khẽ nói bằng một giọng lo lắng. Lẽ ra anh không nên đến.

- Anh phải nói với em, - Cully trả lời. - Anh có chuyện này cần hỏi em.

- Lẽ ra anh không nên đến đây.

- Điều đó, em đã nói. Em hãy nghe anh, Lorry... có phải em sẽ bỏ Cole để đi theo anh?

- Cái gì?

Cô đã hơi lên giọng trong lúc đề nghị khó tin này xuyên thẳng vào đầu óc cô. Các cô gái gần nhất quay người lại.

- Anh điên à? - cô hỏi, cố nén giọng nhỏ lại.

- Không, - Cully sa sầm nét mặt, - anh hoàn toàn tỉnh táo. - Y nắm lấy bàn tay cô, nói tiếp. - Em hãy nghe anh, Lorry, anh yêu em, anh đã yêu em ngay từ giây phút đầu tiên...

Lorry giật mạnh bàn tay, nhưng Cully vẫn nói.

- Anh muốn rời khỏi Chicago, bỏ rơi con đường dơ dáy này, đưa em ra khỏi cái quán rượu này.

- Cully, - cô khẽ nói bằng một giọng cấp thiết, - anh không biết những gì anh đang nói...

- Anh biết rất rõ mà, - y vẫn khẳng khái. - Nay em, anh đang có mười hai ngàn đô la tiết kiệm ở ngân hàng.

- Thôi đi, Cully! - Cô rít lên. - Hãy nghe em nói! Anh muốn cả hai ta cùng chết hay sao?

- Cái gì? Em nói lằng nhằng gì vậy? Hãy nghe anh, Lorry.

- Chính anh phải nghe em! Anh nói cứ như một cậu bé. Nếu em ra đi với anh, George sẽ tìm thấy lại chúng ta và anh ta sẽ giết cả hai.

- Thật nực cười, Lorry...

- Không!

Người đàn bà trẻ đưa mắt nhìn lên phía sau cô. Những vũ nữ bỏ đi, hẳn là tưởng rằng vợ của George Cole và anh bạn nhỏ của cô có quyền cãi nhau trong chỗ riêng tư. Lorry có vẻ nhẹ nhõm thấy họ đã đi. Gương mặt của cô thư giãn lại, nhưng đôi mắt của cô vẫn đầy khiếp sợ.

- Phải tin em, Cully. George là một con người nguy hiểm. Nếu anh ta chỉ hay biết những lời chúng ta vừa nói như thế này, anh ta sẽ giết chúng ta ngay lập tức.

- Anh không tin đâu, Lorry. Thiên hạ không giết người một cách dễ dàng như vậy...

- Lạy Chúa! Xin hãy nghe em, - cô tức giận kêu lên - Nơi đây không phải là Indiana. George không phải là một nông dân. Anh ta đã bị bắt hai lần vì giết người. Cả hai lần, người ta đã phải thả anh ta ra bởi vì anh ta có một bằng chứng ngoại phạm, nhưng đó là một bằng chứng nguy tạo, cả hai lần. Em biết những gì em nói, Cully, em đã tham dự vào. Bây giờ, anh phải tin em!

- Em muốn nói rằng Cole đã từng giết chết hai người? Cully hỏi với vẻ hoài nghi.

- Hai theo em biết.

Cully đứng thẳng người lại. Mặt y vẫn còn biểu lộ vẻ hoài nghi, nhưng đầu óc y đã tin chắc. Ferguson đã cảnh giác y: Cole còn nguy hiểm hơn một con rắn chuông, bà ta đã báo cho y biết. Và Harold, gã trực ngày của khách sạn, đã nói gần như vậy: Gã đó đúng là một thứ thổ tả; nhất là, anh nhớ đừng gây chuyện với anh ta. Và bây giờ y lại nghe nhắc lại những lời tương tự, nhưng lần này, không còn là những lời vu vơ, một giả định đơn giản. Lần này là sự thật một trăm phần trăm.

- Chúa ơi, - y nói bằng một giọng căng thẳng, - làm sao em có thể sống với gã như thế, một gã đã từng giết nhiều người, đã giết một đứa bé, đã suýt giết cả em...

- Hãy cuốn xéo đi, Cully! - Cô gầm lên. - Hãy cuốn xéo đi và đừng bao giờ đặt chân trở lại đây!

Lorry Dane quay gót và ra khỏi phòng để Cully ở lại một mình. Một mình hơn bao giờ cả.

Chương XVIII

Cully trở ra khỏi Gem theo lối ra vào của nghệ sĩ và bước dọc theo đoạn đường chật hẹp mà không nhận thấy. Trong lúc đổ ra đường State, theo bản năng y quẹo về phía Chez Madigan: tiềm thức của y có thói quen đưa y mỗi buổi chiều tới quán rượu nhận tiền lảng cho buổi tối.

Y bước một cách cứng đờ, như một người máy, như một con quỷ nhập tràng, bàng hoàng vì cú sốc ba hiệp do những sự kiện trong ngày.

- Một... hai... ba. Sonny Binkley, Aggie, Lorry. Trái... phải... trái...

Ở Chez Madigan, y băng qua phòng mà không nhận thấy mình đã bước vào bên trong, không nhận thấy cả Madigari đang đứng sau quầy. Y vào thẳng văn phòng của Ferguson, với một bộ mặt trơ như gỗ.

- Chuyện gì xảy ra với anh vậy? - Bà hoàng môn gieo xúc xắc theo kiểu Anh hỏi y với giọng thô bạo như thường lệ.

- Nhức đầu, - Cully trả lời từ tận cùng của hư vô.

- Anh có muốn aspirine? - Ferguson đề nghị do nhiệt tình trắc ẩn của phụ nữ.

- Không, cảm ơn, tôi sẽ về nằm nghỉ một chút.

- Tùy ý anh, - Ferguson nói, trở lại với giọng cộc cằn thường lệ. - Tối hôm qua tình hình thế nào?

- Hôm qua? Ồ, tôi đã thắng... bà xem đây, ba trăm năm chục đô la. Phải, đúng thế, ba trăm năm chục đô la chẵn.

Y lấy tập giấy bạc khỏi túi áo sơ mi và tách ra ba trăm năm chục đô la. Ferguson sắp xếp những tờ giấy bạc vào trong ngăn kéo và ghi chép vào sổ Cully đã được bảy chục đô la tối thứ ba.

- Tốt, anh vẫn luôn luôn có số tiền lảng năm trăm đô la, phải không? Và anh trở lại Belleville tối nay, đồng ý chứ?

- Đồng ý.

Cully cất tiền và đi ra.

Về đến khách sạn, người y đầm đìa mồ hôi. Cổ áo y ẩm ướt, hai nách y xấp xỉ và lạnh ngắt. Y đi thẳng về phía thang máy. Harold, gã trực ngày, phóng ra khỏi quầy để chặn y lại.

- Xin chào, Cully, - gã lùn nói.

Cully không đổi hướng mắt, không trả lời.

- Tôi xin lỗi về chuyện tối hôm qua, tôi đã không muốn quấy rầy anh, - Harold nói tiếp. - Nhưng tôi đã nóng lòng cho anh xem tôi đã học thuộc bảng điểm. Tôi xin thề, Cully, tôi biết rõ trên đầu ngón tay.

Cully nhìn anh ta, nhưng vẫn tiếp tục im lặng. Y đã ấn nút gọi và buồng thang máy đang chạy xuống. Harold nháy mắt hai ba lần và nhíu mày, chưng hửng.

- Ờ... anh có tin rằng anh sẽ có thời gian chất vấn tôi tối nay, trước khi đi? - anh ta hỏi một cách rụt rè.

- Hãy để cho tôi yên, có được không? - Cully càu nhàu.

- Có chuyện gì vậy, Cully? Tôi đã làm điều gì khiến anh bực mình hay sao?

Cully bực dọc lắc đầu.

- Tất cả những gì tôi yêu cầu anh là hãy để cho tôi yên tĩnh. Anh cứ liên tục bám theo tôi như một con ruồi trên một hủ mật.

Một vẻ nhăn nhó đau đớn làm co quắp bộ mặt nhỏ bé mệt mỏi của Harold.

- Nhưng, Cully, tôi đã tưởng chúng ta là bạn...

- Nay, anh hãy quên tôi một chút đi, được chứ? - Cully nói xẵng, một cách tàn nhẫn. - Từ hôm qua, tôi không thể đi một bước mà anh không theo sát tôi như một cái bóng. Anh hãy cố hiểu tôi có việc khác cần phải làm thay vì lo chuyện của anh. Và bây giờ, hãy cút xéo!

Gã lùn từ từ rút lui.

- Tất nhiên là thế... tất nhiên là thế... - Nỗi buồn rầu nhường chỗ cho cơn tức giận. - Tôi rất tiếc đã quấy rầy anh đến thế. Từ nay về sau, tôi sẽ cố gắng không ở trên đường đi của anh...

Cully quay lưng với anh ta và bước vào thang máy, ấn mạnh nút thứ năm bằng cả lòng bàn tay. Nhưng, trước khi cánh cửa kịp đóng lại, y hung dữ đẩy nó trở lui, chạy ra khỏi thang máy, qua mặt Harold vẫn còn đang sững sờ và nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Sự dờ dẩn của y đã biến mất, tiêu tan bởi những men acid mà những tư tưởng của y tiết ra. Đồ

dơ dáy! Lời nguyện rửa đó gửi cho Chicago, cho đường State, cho Sonny Binkley, Lorry, Ferguson, George Cole, tất cả mọi thứ. Ngay cả Hooker, là người y chưa bao giờ có ý nghĩ nguyện rửa, bởi vì y gần gũi Hooker hơn bất cứ ai trên đời. Nhưng chính Hooker là người đã gửi y tới đây, đồ đểu!

Đôi mắt điên dại, hai thái dương giật mạnh, Cully cuồng nhiệt tìm kiếm một cách thoát khỏi tất cả. Khuôn mặt tất cả kẻ thù của y từ từ quay tròn trước mắt y, che khuất ánh mặt trời. “Mình phải thoát khỏi chúng, - y tự bảo. - Mình phải ẩn nấp trong một thời gian ở một nơi chúng sẽ không thể gặp được mình...”

“Aggie, - y nghĩ, - mình sẽ đến nhà Aggie. Ở nhà cô, mình không sợ gì cả...”

Mặc dù y chỉ đến đó một lần, y không có chút khó khăn khi tìm lại nơi cô đang sống. Trên thềm nghỉ cuối cùng của cầu thang hẹp mở ra bên cạnh quán rượu cuối cùng của đường phố, cô ở phòng mặt tiền. Y đẩy cánh cửa mà không gõ và bước vào.

Aggie, trong bộ áo liền quần, đang ngồi trước cái bàn, gần cửa sổ; cô đang cầm bằng cả hai bàn tay một tách cà phê đã cạn. Cô quay về phía y một đôi mắt vô hồn.

- Hãy đi đi, Cully, - cô nói bằng một giọng đục. - Em đang chờ một người khách ở quán rượu sắp lên đây trong chốc lát.

Cully nhăn mặt, lời nói đó làm y đau nhói như bị dao đâm phải.

- Aggie, hãy nghe anh...

- Em đã nói anh hãy đi đi. - Giọng nói của cô trở nên cứng rắn.

- Aggie, anh cần nói chuyện với một người...

- Thế thì, không phải em, - cô sáng giọng. - Bây giờ không còn nữa. Hãy đi đi, Jack, anh hãy để cho tôi yên.

- Aggie, anh xin em...

- Cuốn xéo đi! Em không còn muốn trông thấy anh nữa, cuốn xéo đi!

Cully tái mặt và vội vàng ra khỏi phòng.

Tôi hôm ấy, lúc mười giờ, Cully cảm thấy trống rỗng, nhơ nhớt, nhưng y vẫn đến nhiệm sở, tại Câu lạc bộ Điền kinh Belleville ở South Side, với một cặp xúc xắc trong tay.

- Tôi đặt ba chục đô la, - y thông báo.

Y vừa gấp đôi số tiền đặt ban đầu mười lăm đô la. Người theo sau bao một nửa của ba chục đô la, người kế tiếp bao số còn lại. Cully lắc mạnh hai con xúc xắc trong lúc các cuộc cá độ bắt đầu. Khi tất cả những số tiền đặt đã nằm trên bàn, Cully tăng tốc độ lắc, căng tay y vẽ một đường vòng cung không chệ vào đâu được, và hai con xúc xắc bay bổng lên. Chúng nảy lên bờ chặn và dừng lại: 4 và 3, bảy nút.

- Hai chục đô la, - Cully vừa thông báo vừa rút lại bốn chục đô la trong số tiền đặt.

Lần này, người theo sau bao mười đô la và hai tay chơi kế tiếp bao mỗi người năm đô la.

- Một trăm đô la thắng, - một giọng nói ở bên kia bàn đề nghị.

Cully ngược mắt lên và nhận ra Phil Carpenter, người đàn ông cô đơn Bờ biển phía Tây, mặc một bộ com lê may đo mới và một chiếc sơ mi lụa có đầu cổ áo dài và cổ tay vừa khít. Carpenter nháy mắt với y.

- Chào anh bạn trẻ, - ông ta nói một cách nhã nhặn, - anh hãy cho chúng tôi ký thác, và tôi sẽ đãi anh một chiều hết sức.

Cully gật đầu đồng ý, không mỉm cười. 4 và 3, bảy nút, một lần nữa.

Cully rút lại ba chục đô la, chỉ để lại mười đô la tiền đặt cho lần gieo thứ tư. Buổi tối tốt đẹp. Từ tám giờ tối y đã thắng hơn bốn trăm đô la. Ngoại trừ y, còn có chín tay chơi khác chung quanh bàn và Cully ước tính tổng số tiền lảng khoảng chừng hai ngàn năm trăm đô la. Giả sử năm trăm trong số đô la đó thuộc về Carpenter, số còn lại là hai ngàn. Nếu những số tiền đặt giữ cùng nhịp độ, Cully tin chắc sẽ chiếm hữu một nửa số tiền đó. Triển vọng này cải thiện tâm trạng bực bội của y.

Y chờ đợi các cuộc cá độ chấm dứt để gieo xúc xắc. Mười một điểm. Ba cách ngang bằng điểm, sáu cách thua khi gieo được bảy nút. Hai chống một "thua". Cully ngược mắt và trông thấy Phil Carpenter đối phe.

- Hai mươi lăm đô la thua, - Carpenter thông báo.

Hai tay chơi da đen bao cá, một người bao mười lăm đô la, người kia bao mười. Cully bắt gặp ánh mắt của Carpenter và cố nén một nụ cười.

Người ta trả lại hai con xúc xắc cho y và y gieo để ngang bằng điểm mười. Tới lần gieo thứ năm, y đạt bảy nút và mất cái.

Cully gấp những tờ giấy bạc tiền lảng của y và đút vào túi sơ mi. Y vừa rời khỏi bàn vừa chùi tay trên chiếc khăn tay của y và chậm chậm đi về phía lối ra. Phil Carpenter đuổi kịp y.

- Công việc thế nào, Indiana?

- Không tệ, - Cully trả lời. Nhưng những cú thắng trọn của tôi mang lại cho tôi ít hơn ông.

Carpenter bật cười.

- Anh đừng than phiền, dù sao anh đã thắng một châu báu tốt.

- Tôi trao đổi với ông bằng một châu báu cà phê với bánh ngọt, trả bằng tiền mặt, - Cully đề nghị. - Tôi không muốn ông định chuồn đi mà không thanh toán nợ nần.

- Đồng ý, - Carpenter thừa nhận.

Họ cùng xuống tầng trệt và tìm thấy một quầy rượu. Cully gọi một bánh ngọt có kem lạnh và cà phê, Carpenter chỉ uống cà phê.

- Ở Bờ biển phía Tây, tình hình khó khăn lắm phải không? - Cully hỏi.

- Tại sao? - Carpenter mỉm cười. - Anh đang nghĩ tới chuyện dọn nhà đấy à? Đã mệt mỏi vì Chicago rồi sao? Anh đã ở đó bao lâu?

- Hơn một tháng một chút và tôi đã chán ngấy cái thành phố dơ dáy này.

Cully chợt để ý bàn tay của Carpenter lúc ông ta xoay tách cà phê. Từ cổ tay áo sơ mi cài nút chặt lộ ra một trái tim nhỏ màu đỏ, xăm từ bên trong cánh tay. Cully cau mày. Điều đó khiến y nhớ tới một chuyện.

- Vì anh đã hỏi ý kiến tôi, - Carpenter nói, - tôi thấy môi trường ở Bờ biển phía Tây chắc sẽ làm cho anh hài lòng. Ở đó, phần đông các tay chơi thuộc loại say mê chứ không phải chuyên nghiệp. Họ chơi trò đua ngựa, cá độ lớn các trận đấu bóng đá, theo dõi các cuộc đua chó săn ở Mexico v.v...

- Có nhiều tay gieo không? - Cully lơ đãng hỏi.

- Kiểu xăm này...

Một vài người. Ít hơn nhiều so với ở đây, ở Miami, hoặc ở St. Louis. - Carpenter mỉm cười. - Nói chung những người được đào tạo trong vùng Trung-Tây không thích lao động cho lắm trong một môi trường mà những người kiếm được tiền thường đi nướng sạch ở trường đua ngựa. Tôi có cảm tưởng rằng người ta trở nên ty tiện, cứ miệt mài gieo xúc xắc trong các nhà để xe hoặc các phòng vệ sinh.

- Rất có thể.

Cully mỉm cười, nhưng y phải cố gắng, bởi vì đột nhiên dạ dày của y thắt lại và vùng thắt lưng ướt đầm mồ hôi.

“Các nhà để xe và các phòng vệ sinh “, Carpenter đã nói. Gieo xúc xắc trong các nhà để xe...

Những lời của ông Edwards chợt bật ra khỏi tiềm thức của y:

“Anh ta đã nắm lấy một xô acid ắc quy và ném vào mặt chúng tôi tôi là người theo sau anh ta, tôi gần anh ta hơn cả. Tôi gần như lãnh trọn thứ khốn kiếp đó vào mắt. Nó đã ăn mòn cả hai con mắt tới tận xương, nó đã moi trống hốc mắt của tôi.”

- Bánh ngọt ngon chứ? - Carpenter hỏi.

- Tuyệt, - Cully trả lời.

Y lấy một miếng bánh ngọt khác và ráng nhai.

“Anh ta tên là Pete Carbondale, ông Edwards đã nói, và anh ta có một trái tim nhỏ màu đỏ xăm ở phía trong cổ tay phải.”

Pete Carbondale. Phil Carpenter.

Một trái tim nhỏ màu đỏ xăm ở phía trong cổ tay phải.

Cully ăn xong chiếc bánh ngọt và uống cạn tách cà phê.

- Sẵn sàng trở lại công việc chứ? - y vui vẻ hỏi.

- Phải thế thôi, - Carpenter trả lời. - Không phải tôi cứ ngồi đây mà vẫn kiếm được thu nhập.

Carpenter thanh toán hóa đơn và họ trở lên nhà tập thể dục. Các tay chơi khác nhường chỗ cho họ, mỗi người ở một cạnh bàn, và họ lại bắt đầu chơi.

Cully bao các cá độ một cách máy móc, hầu như khinh suất. Y phải tự chủ để không bị thôi miên bởi Phil Carpenter và hình xăm tổ giắc. “Nhất định đó là ông ta, - y thầm nhắc lại như một kinh cầu nguyện. - Chắc chắn đó là ông ta.”

Lúc y làm cái, y đặt hai chục đô la và đặt mười một nút, thắng trọn. Y để bốn chục đô la trên bàn. Tư tưởng của y bị giằng co giữa cuộc chơi và người đàn ông đã làm mù mắt ông Edwards. Thậm chí y không nhận thấy mình đã đặt bốn lần thắng trọn liên tục và số tiền đặt ban đầu của y chỉ có hai chục đô la đã lên tới ba trăm hai chục đô la. Ngược mắt lên, y nhận thấy Carpenter đang quan sát y với vẻ hiếu kỳ. Không một tay chơi biết điều nào lại để toàn bộ số tiền thắng đặt tiếp trong lần gieo thứ ba, huống chi là lần thứ tư. Carpenter biết điều đó, và Cully biết ông ta biết.

- Như thế đủ rồi, - Cully lớn tiếng tuyên bố với các tay chơi khác.

Y rút lại ba trăm đô la và gieo với hai chục đô la còn lại. Lần này, y đặt chín nút, không thể ngang bằng điểm và mất cái. Y mỉm cười với Carpenter và nhún vai như muốn nói: Tôi không biết điều gì đã làm tôi mất hồn, tôi đã đăng trí, và Carpenter mỉm cười đáp lại y với vẻ độ lượng.

“Mình đã suýt hành động ngốc nghếch, - Cully nghĩ. -Mình phải hết sức chú ý, nếu không ông ta sẽ nhận thấy, ông ta sẽ không mất thời gian lâu để đoán ra lý do.” Trong phần còn lại của buổi tối, Cully cố gắng dành mọi chú tâm và cuộc chơi. Tâm trí y thoải mái, sáng suốt và linh hoạt bắt đầu quay tròn cũng như một động cơ đã được rà máy cẩn thận sau lần thay nhót đầu tiên.

Lúc một giờ sáng, khi cuộc chơi kết thúc, Cully đã thắng một ngàn một trăm đô la.

- Tối nay, anh đã chống chọi như một con sư tử, - Carpenter nhận định trong lúc họ cùng xuống cầu thang.

- Phải, tôi đã xoay xở không tệ lắm, - Cully thừa nhận.

Y quyết định không nhắc nhở gì tới lúc y đã sơ suất để lại số tiền đặt của mình bốn lần liên tiếp, như một kẻ mới vào nghề.

- Anh hãy đi theo tôi tới khách sạn của tôi, - Carpenter đề nghị, - tôi sẽ đãi anh một ly.

- Đồng ý, - Cully cố ý nói bằng một giọng cười mở. - Nhưng chỉ một ly thôi, - y vừa nói thêm vừa nhìn chiếc Oméga của mình, - tôi có một cuộc hẹn lúc hai giờ.

- Với một phụ nữ?

- Phải, - Cully nói dối.

Carpenter mỉm cười. Họ theo con đường phố tới khách sạn Chelsea, nơi Carpenter trọ, và băng qua tiền sảnh để đến quầy rượu.

- Tôi cá rằng ông sẽ trở về Bờ biển ngay sau trận đấu? - Cully nói lúc họ đã ngồi xuống một cách thoải mái

- Nhặt nhanh một vài tin tức về ông Carpenter cũng không sao, với điều kiện tiến hành việc đó một cách kín đáo.

- Có lẽ thế, - Carpenter thừa nhận.

- Ông đi bằng máy bay?

- Tất nhiên, đó là phương tiện vận chuyển duy nhất hiện nay. Chỉ cần mất bốn tiếng đồng hồ là tới đó, anh biết chứ? Tôi khiếp sợ tàu hỏa. Nhưng, nếu tôi đánh bài thay vì gieo xúc xắc, tôi sẽ sống suốt đời ở đó. Những toa tàu loại sang đầy bọn nước ngoài.

- Tôi rất muốn tin điều đó, - Cully nói. - Ông ở về phía nào của California?
- Tôi loanh quanh mọi nơi, - Carpenter trả lời nước đôi. - Frisco, Los Angeles, San Diego...
- Trời luôn luôn đẹp, phải không?
- Hầu như luôn luôn.

Họ trò chuyện hết vấn đề này sang vấn đề khác trong một lúc mà Carpenter không hề hé môi một chi tiết nào tiết lộ cuộc đời quá khứ cũng như hiện tại của ông ta. Cuối cùng, Cully xem đồng hồ một lần nữa và tuyên bố y phải đi.

- Ta sẽ gặp nhau tối mai chứ? - Carpenter hỏi.

Cully lắc đầu.

- Tối thứ hai. Tối chủ nhật, tôi bận việc.

- Lại một phụ nữ?

- Đại loại như vậy, - Cully mỉm cười. - Thôi nào, cảm ơn về ly rượu và chúc ngủ ngon.

Y ra khỏi khách sạn và vừa đi ngược lên đường phố vừa tìm một chiếc taxi. Như vậy là, - y nghĩ với vẻ dửng dưng, - đây đúng là người đã biến ông Edwards thành một kẻ mù lòa. Và ông ta đã trở lại Chicago...

“Mày chỉ còn quyết định những gì mày sắp làm”, - y kết luận một cách trịnh trọng.

Chương XIX

Cully ngủ một giấc không yên cho tới mười hai giờ trưa. Những đám mù che mờ đầu óc y tan biến dưới vòi tắm và y nhớ lại buổi tối hôm trước, cuộc chơi ở Belleville và phát giác của y về vấn đề Phil Carpenter. Lòng mảy mĩu lại, y suy nghĩ chuyện đó dưới những tia nước dội mát chảy rờn rờn từ tóc lên mặt.

Phản ứng của ông Edwards sẽ như thế nào nếu ông ta biết rằng kẻ đã lấy mất đôi mắt của ông ta đang trở lại Chicago? Cully nghĩ tới một trăm ngàn đô la mà ông Edwards nói đã tiêu dùng vào việc thuê những tay lão luyện tìm kiếm Carbondale trong bảy năm. Nghĩ đến đó, y nghiêng rằng. Một trăm ngàn đô la! Mẹ kiếp, nếu y có được một số tiền như thế.

Y nghĩ tới Lorry và vòi nước đối với y bỗng dường như nóng hơn. Vào lúc này, người đàn bà trẻ chắc hẳn đang ở tại khách sạn, chỉ cách y mấy mét. Có lẽ cô vừa thức dậy, cũng như y, có lẽ cô đang tắm. Y chợt cảm thấy hun đốt bởi ham muốn xác thịt. Rõ ràng là ý nghĩ về Lorry lại bắt đầu ám ảnh y. Chính lúc đó y nhớ lại rằng cuộc tiếp xúc cuối cùng của họ đã kết thúc bằng một sự thất bại hoàn toàn.

- Hãy cuốn xéo đi, Cully! - Cô đã nói vào mặt y khi y đi tìm gặp lại cô ở hậu trường của Gem. Hãy cuốn xéo đi và đừng bao giờ đặt chân trở lại đây!

Y lắc đầu, cảm thấy nản lòng. Chúa ơi, mọi việc đều sai lệch! Y giận dữ mở lớn vòi nước lạnh.

Sau khi chà xát người thật mạnh bằng một cái khăn tắm, chải tóc và cạo râu, Cully mặc quần áo lót sạch, mang tất màu hạt dẻ sẫm và mặc một chiếc sơ mi tuyết xo trắng. Y lấy ra khỏi tủ treo một trong những bộ com lê mới, một bộ màu xám than mà Lorry đã tuyên bố rất thích, mang đôi giày màu đen có đế đôi và mũi kiểu dân chơi golf, và một trong những cà vạt Lorry đã giúp y lựa chọn. Y mang chiếc Oméga vào cổ tay, rút một xấp giấy bạc - chừng sáu trăm đô la - vào túi áo sơ mi, lấy chìa khóa và rời khỏi phòng.

Lúc ngang qua tiền sảnh, y nhận thấy Harold, ngồi sau quầy. Gã lùn ngược mắt lên và cúi xuống ngay, hoặc vì e dè, hoặc vì tức giận; Cully không thể biết rõ được. "Chỉ cần anh ta để cho mình yên một lần, - y nghĩ, - thay vì không ngừng bám sát mình mỗi khi mình đi qua cái tiền sảnh kỳ quái này... Mình đã chỉ dẫn cho anh ta tất cả những gì mình biết về môn gieo xúc xắc theo kiểu Anh. Kể ra, những điều đó cũng không giúp gì nhiều cho anh ta. Rất có thể làm việc cả trăm năm y vẫn sẽ không bao giờ trở thành tay gieo." Có nhiều người suy nghĩ nhanh, nhiều người khác không như vậy. Harold thuộc loại thứ hai, chỉ có thế.

Cully bước qua không nói một tiếng và ra ngoài. Trời nắng chói chang, mặt trời trên đỉnh đầu trút những tia sáng lên đường State như một con quỷ hơn hớn đang làm cho không khí tràn ngập một hơi nóng ngột ngạt.

Khi đi qua một sạp báo, Cully nhận thấy các tờ nhật báo dày một cách khác thường và trang đầu được trang trí bằng nhiều hình vẽ đầy màu sắc, và y chợt hiểu hôm nay là chủ nhật. Tối nay sẽ có một cuộc chơi ở *Gem* và Lorry sẽ có mặt tại đó. Và y nhớ lại y đã thề sẽ không đặt chân tới *Gem* nữa. “Luôn luôn có chuyện rắc rối, - y tức giận nghĩ, - không còn gì đơn giản nữa.”

Y vừa mua tờ *Sun-Times* vừa lắc đầu và đi ngược lên đường State cho tới cửa tiệm tạp hóa có nhà hàng đầu tiên, ngay đối diện với *Gem*. Lúc đó là một giờ rưỡi và không có nhiều người. Cully leo lên trên một chiếc ghế đẩu ở cuối quầy, gọi thức ăn và mở tờ nhật báo ra. Khi gã hầu bàn mang tới cho y bữa điểm tâm, y đã có đủ thì giờ để hiểu rằng y hoàn toàn không thể tập trung tư tưởng vào những tin tức trong ngày. Trước hết, y không sao chuyển hướng tư tưởng khỏi Lorry, cũng như khỏi Phil Carpenter; y đặt tờ báo qua một bên và cố gắng để tâm vào bữa ăn.

Hết sức trung thực, y lý luận. Ông Edwards có quyền biết kẻ đã làm cho ông mù loa đang trở về Chicago. Ông Edwards đã trải qua gần nửa đời người trong bóng tối vì Carbondale. Ông ta có quyền bắt kẻ thù đền tội nếu có cơ hội. Và Cully có quyền báo tin cho ông, nếu y cho rằng đó là nhiệm vụ của y. Y không có ân nghĩa gì đối với Carpenter-Carbondale, y chỉ vừa mới quen biết ông ta. Hơn nữa, hành vi của Carbondale là không thể tha thứ. Chẳng những vì ông Edwards đã mất thị giác, mà nhất là vì việc đó đã xảy ra trong một cuộc chơi gieo xúc xắc. Một trong những quy tắc cơ bản của môn gieo xúc xắc theo kiểu Anh là một tay chơi không bao giờ được mất bình tĩnh và nổi giận đến mức gây ra một trận xô xát.

“Như vậy, không có vấn đề, - Cully kết luận. - Sự hiện diện của Phil Carpenter phải được tiết lộ với người có thẩm quyền... vì tiếng tăm tốt đẹp của môn gieo xúc xắc theo kiểu Anh.”

Tự hỏi ông Edwards sẽ quyết định như thế nào khi hay tin. Y vừa thăm hình dung người đàn ông mù vừa nuốt một miếng thức ăn. “Không cần phải tìm kiếm đâu xa, - y tự bảo, - mọi chuyện đã rành rành trước mắt. Người đàn ông mù sẽ sắp đặt cái chết của Carpenter, chắc chắn như hai với hai là bốn.” Và kết quả sẽ như thế nào? Nếu điều đó có thể trả lại thị giác cho ông Edwards, Cully sẽ không do dự một giây tiết lộ cho ông ta Carpenter là ai và đang ở đâu. Nhưng ông Edwards sẽ không rút ra được lợi ích gì. Ông ta vẫn sẽ còn mù sau cái chết của Carpenter.

“Ở địa vị mình, Hooker sẽ hành động như thế nào? - Cully tự hỏi. - Hooker... ông ta sẽ báo tin cho Ferguson.”

Đó chính là việc y phải làm. Không nói gì với ông Edwards, mà báo cho Ferguson biết. Ferguson sẽ tìm cách xử trí cần thiết, một cách nhanh chóng, một cách có hiệu quả, mà không gây hậu quả đáng tiếc có thể làm hại cho môn gieo xúc xắc theo kiểu Anh và cho tất cả những người đang sống nhờ nó.

Lẽ tất nhiên, đó là giải pháp giải pháp duy nhất. Báo tin cho Ferguson.

Lúc Cully đến Gem vào chín giờ tối, cuộc chơi của những tay chuyên nghiệp đã tới hồi sôi nổi trong hậu trường. Có tới mười hai tay chơi vây quanh cái bàn bọc nỉ xanh. Diacre Daniels có mặt ở đó, mặc toàn đồ đen như thường lệ, cũng như Bernstein, tươi cười và công hiệu, còn Phipps, thô kệch và trầm mặc. George Cole cũng ở trong số đó và gương mặt theo của anh ta có vẻ ít quàu quàu hơn ngày thường. Cully nghĩ chắc hẳn anh ta đang thắng. Kẻ vắng mặt duy nhất là Sonny Binkley, và Cully đoán gã còn đang ở Biloxi, gảy đàn ghi ta với ban nhạc cao bồi.

Lúc Cully tiến tới gần bàn, người ta dành cho y một chỗ, đối diện với Cole. Y lách mình vào đó với vẻ thoải mái cũng như người lao động tìm thấy lại chiếc ghế bành ưa thích khi trở về nhà buổi tối.

Bàn tay phải của Cully, bàn tay gieo xúc xắc, đi tìm xấp giấy bạc sáu trăm đô la trong túi áo sơ mi. Y giở ra, Vuốt thẳng bằng lưng bàn tay, đè bẹp các góc cong lên với ngón tay cái, để cho những tờ giấy bạc tạo thành một chồng nhỏ rất ngay ngắn, vuông vức, sẵn sàng sử dụng. Y bắt đầu chơi.

Người gieo đặt năm nút. Trong ba mươi sáu tổ hợp có thể xảy ra, bốn khả năng đặt năm nút (4-1, 3-2, 2-3 và 1-4). Như vậy người gieo có bốn khả năng trong ba mươi sáu tổ hợp; có sáu khả năng mà tổng số là bảy nút và thua cuộc. Hai mươi sáu tổ hợp khác không cần quan tâm trong trường hợp này. Bốn tổ hợp cho năm nút thắng, sáu tổ hợp cho bảy nút thua, tổng cộng có mười tổ hợp để quyết định số phận của ván này. Bốn khả năng thắng chống sáu khả năng thua. Trong một cuộc chơi của những kẻ chuyên nghiệp mà các tay chơi bằng lòng với điểm thực, điều đó thể hiện bằng cách cá hai chống ba “thắng”, hoặc ba chống hai “thua”. Cully chọn giải pháp ít mạo hiểm nhất và đặt tiền ba chống hai trên bảy nút chống năm nút, với hy vọng thu về một trăm đô la bằng cách bao với sáu chục đô la một cá độ bốn chục đô la “thắng”. Điều đó xảy ra lúc người gieo đặt 4-3 ở lần gieo thứ sáu.

Những con xúc xắc chuyển tay.

Người gieo mới có tám khả năng trên ba mươi sáu thắng ở lần gieo đầu tiên khi đặt một cú thắng trọn. Đối với những người cá độ, điểm thắng trọn là bảy chống hai “thua”. Nếu người gieo không thắng, anh ta có một khả năng trên sáu thua ở lần gieo đầu tiên khi đặt một cú thua trọn. Nếu anh ta vẫn còn chưa thua, lúc đó anh ta sẽ đạt một điểm. Và, kể từ lúc này, logic siêu nghiệm của toán học thuần túy sẽ thay đổi điểm mỗi lần hai con xúc xắc dừng lại mà không đạt cùng điểm hoặc bảy nút thua. Phải là một thiên tài đặc biệt có thể phối hợp bộ óc của những con người quây quần quanh bàn này để mỗi lần gieo tính ra con số xác suất chính xác ra điểm đó hoặc bảy nút.

Người gieo ném xúc xắc và đạt chín nút. Những xác suất được tính toán, các cuộc cá độ tiến hành, hai con xúc xắc được trả về cho người gieo và cuộc chơi tiếp tục.

Giữa chín giờ và mười giờ, Cully thắng một trăm sáu chục đô la.

Giữa mười giờ và mười một giờ, y thua hai trăm hai chục.

Lúc mười một giờ rưỡi, y đã thu hồi được tám chục đô la, như vậy là còn thắng hai chục đô la. Trong vòng mười lăm phút kế tiếp, y nghĩ quá nhiều tới Lorry và thua một trăm đô la. Năm phút sau, vẫn cứ nghĩ tới cô, y đã thua thêm năm chục nữa. Lúc mười hai giờ kém năm, cuối cùng khi cô xuất hiện để giám sát việc xếp đặt bàn ăn, Cully còn thua thêm sáu chục đô la và tổng số tiền y đã thua lên tới một trăm chín chục đô la.

Cully cố kềm chế không động đậy và tiếp tục chơi không nhìn Lorry, trong lúc sáu tay chơi bỏ đi giải khát. Y làm cái, rút bớt tiền đặt còn một trăm hai chục đô la, rồi, trông thấy nhiều tay chơi đã ăn uống xong, và bàn ăn hiện trống vắng, y liền nhặt tiền lảng và rời khỏi sòng bạc.

Y đi tìm một cái đĩa và một cái cốc giấy ở đầu bàn ăn và tiến tới nơi Lorry đang đứng. Y bắt đầu làm một chiếc sandwich. Lorry nhìn y một giây và vừa quay mắt đi vừa mân mê một cách bồn chồn một cái nút của chiếc áo choàng trong suốt.

- Chào, Lorry, - Cully khẽ nói.

- Chào.

Cô lén lút gặp ánh mắt y và hồi hã phân phát thực phẩm. Cully chần chờ một phút để nhìn thân hình nầy nở nầy; lớp vải mỏng như mạng nhện của chiếc áo choàng không che giấu bao nhiêu, nhưng y chợt cảm thấy một nỗi tức giận dâng lên trong đầu y khi y nhận thấy hai tay chơi khác đang bắt chước y.

- Em không thể mặc một chút gì trước khi đến đây sao? - Y càu nhàu hỏi.

Lorry ngược mắt lên và nhận thấy hai gã đàn ông đang nhìn cô một cách thèm thuồng.

- Đừng nên ty tiện. Hãy thú nhận cảnh tượng này không làm cho anh bức mình như vậy?

- Điều khiến anh bức mình là trông thấy những tên khốn kiếp đó rửa mắt...

- Ồ, đủ rồi, trời đất ơi! Chỉ cần hai đô la khốn khổ mỗi chỗ, ai ai cũng có thể xem nhiều hơn suốt cả ngày. Hơn nữa, anh không phải là mẹ của em, anh biết...

- Đồng ý, đồng ý.

Y đặt cái sandwich lên đĩa và rót đầy cốc ở bình pha cà phê xách tay để bên cạnh Lorry.

- Anh phải gặp em, - y hạ thấp giọng, nói. - Anh cần nói với em. Sáng mai, cùng chỗ lần trước nhé?

- Không có chuyện đó, - cô trả lời với vẻ lạnh nhạt.

Không một chút hung hăng. Cô từ chối, một cách đơn giản. Cully cau mày.

- Tại sao?

- Bởi vì anh chỉ có thể gây nên nhiều điều phiền phức, anh bạn đẹp trai ở Indiana, cả đồng phiền phức đấy. Anh hành động không suy nghĩ, như cái ngày anh đã đến đây bám riết em, chẳng hạn. Và em không muốn có chuyện phiền phức.

- Thế thì, - Cully xằng giọng, - anh khuyên em nhận lời gặp anh ngày mai. Bởi vì nếu em từ chối, em sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức, và không phải sau này mà ngay lập tức.

Những lời và giọng nói của Cully dường như khiến Lorry sững sờ. Cô quay mắt về phía bàn xúc xắc, nơi George Cole vẫn còn ngồi.

- Anh điên rồi, - cô khẽ bảo bằng một giọng bức bối.

- Anh đã như vậy kể từ ngày đầu tiên anh trông thấy em, - Cully thừa nhận, - và anh không có ý định trở nên điên hơn nữa. Em chỉ cần nói một tiếng và anh sẽ xông đến kể lại câu chuyện của chúng ta cho anh chồng vô cùng khùng khỉ của em.

- Hoàn toàn điên khùng, - Lorry nhắc lại, cho cô hơn là cho Cully.

- Anh không nói đùa đâu, Lorry. Sáng mai, cùng chỗ lần trước... hoặc là anh thanh toán vấn đề với anh ta ngay lập tức.

- Đồng ý, đại ca, xin tuân lệnh.

- Em sẽ đến chứ? Cùng chỗ, cùng giờ?

- Em sẽ đến đó.

Cully lấy cái sandwich và quay người.

- Em cố đừng quên đấy, - y thốt lên qua phía trên vai, - nếu không anh sẽ đến tìm em ở khách sạn.

Y bỏ đi và không nhìn Lorry dù chỉ một lần trong suốt thời gian còn lại của buổi tối. Nhưng y không ngừng nghĩ tới cô và chơi một cách bồn chồn, một cách hung hăng.

Lúc cuộc chơi kết thúc, Cully đã bỏ lại bốn trăm sáu chục đô la cho các tay chuyên nghiệp khác.

Chương XX

Ngày hôm sau, họ gặp lại nhau ở cùng nơi với lần đầu, trước tòa nhà của đại lộ Wabash.

Lorry đến với đôi mắt lóng lánh vẻ giận dữ, môi hờn dỗi, và tới đứng trước mặt Cully với túi xách cầm bằng cả hai tay phía trước cô, như một cái khiên.

- Được rồi, em đã đến đây, - cô thông báo bằng một giọng hỗn xược của một đứa bé bị bắt buộc làm một điều khiến nó bực mình.

Cully ngấm nghĩa cô một lát trong im lặng, nửa vui mừng nửa buồn rầu: y trông thấy rõ cô đang giận dữ và không biết làm sao để cô dịu xuống.

- Anh hết sức vui mừng vì em đã đến - y nói, và y đứng ngậy người nghe giọng nói của chính mình.

- Nhưng anh đã không để cho em được chọn lựa, - Lorry đáp lại.

- Anh biết, nhưng anh đã hy vọng rằng nếu em đến thì đó là vì em có phần nào thích.

- Ôi, em van anh, đừng nói chuyện tình cảm vào giờ giấc này, em còn chưa ăn điểm tâm.

Giọng nói có vẻ mỉa mai, cố ý xúc phạm. Cully cảm thấy đỏ bừng mặt. Y bỗng muốn ở nơi khác hơn là trên lề đường này.

- Em muốn ăn một chút gì đó.

- Không, - cô sẵng giọng. - Anh đừng nói quanh co nữa. Để cho khỏi mất thời gian, ta hãy đến khách sạn gần nhất, em sẽ cho anh những gì anh muốn rồi anh để cho em yên.

Cully nắm lấy một cánh tay của cô và kéo cô vào sát y.

- Em xứng đáng bị nện một trận ra trò vì đã nói ra những điều như thế! - Y gằn giọng. - Tất cả những gì em có thể cho anh, anh có thể có được từ bất cứ con điểm nào với hai chục đô la. Em quả thật tin rằng anh phải khổ sở như thế này là chỉ để gần em một lần đấy à? Em không có tình cảm, hay sao? Chẳng lẽ em không hiểu rằng anh đang điên lên vì em, đồ ngốc?

- Cully, chúng ta không phải chỉ có một mình! - Lorry vừa khẽ bảo vừa lo lắng nhìn những người qua đường. - Và anh đang làm cho em đau...

Trong một giây, Cully nhìn xoáy vào cô rồi y buông cánh tay cô ra. Cô xoa bóp chỗ các ngón tay của Cully đã ấn sâu vào thịt cô.

- Người ta thấy anh hoặc nghe anh, anh có cần, chứ gì? - Cô cầu nhàu.

- Hoàn toàn đúng, anh có cần, - Cully gầm gừ. - Em khiến cho đầu óc anh đảo lộn đến mức anh không còn biết mình đang ở đâu nữa. Anh đã không có lấy một ngày yên tĩnh kể từ giây phút anh trông thấy em, Lorry. - Y bồng chồn đưa mấy ngón tay lướt qua môi và hít một hơi thở sâu. - Mẹ kiếp, nếu đó là tình yêu, anh thiết tha hy vọng sẽ không bao giờ yêu nữa.

Lorry ngược mắt lên và quan sát gương mặt trẻ của Cully; cô đọc thấy ở đó sự hỗn loạn sâu sắc nhất. Cô do dự một giây và cuối cùng buông một tiếng thở dài lớn.

- Ta không thể cứ đứng trên góc lề đường này cho tới tối. Nào, ta hãy đi ăn ở đâu đó. Tối thiểu, ta sẽ được ngồi.

Họ bước dọc theo đại lộ bên cạnh nhau, nhưng không chạm vào nhau, cố gắng tỏ ra thoải mái để cho những người qua đường không nhận thấy sự bất hòa đang cách ly họ. Họ đi cho tới đường Lake, và tìm thấy một quán rượu nhỏ yên tĩnh; họ ngồi ở cuối phòng. Lorry gọi một lát bánh mì nướng và cà phê, Cully gọi một phần bánh kem mút và một ly sữa.

Họ ăn trong im lặng; mỗi người đều cảm thấy được từng cử động của người kia, sự hiện diện của người kia; đau đớn thay cả hai đều cố gắng chỉ chú tâm vào đĩa thức ăn của mình, sợ rằng ánh mắt họ sẽ gặp nhau. Bầu không khí căng thẳng, khó chịu, và các thức ăn chẳng có mùi vị gì.

Cully đã đau khổ vì bị cách ly khỏi Lorry. Giờ đây y mới khám phá ra rằng sự hiện diện của người đàn bà trẻ mang lại cho y một nỗi đau đớn thuộc loại khác. Nhưng y phải tìm một giải pháp cho tình trạng này. Đây là một vấn đề cần giải quyết, cũng như vụ Phil Carpenter - Pete Carbondale. Nếu Cully không giải phóng tâm trí y thoát khỏi những nỗi ưu tư này, cuối cùng y sẽ làm rối loạn những con số tích giữ trong đầu óc y và tài gieo xúc xắc của y sẽ chịu hậu quả.

- Lorry, - y vừa dịu dàng nói vừa nghiêng mình về phía trước và đặt cùi tay lên bàn, - anh không hề có ý muốn gây phiền phức cho em. Anh không muốn gây phiền phức cho bất cứ ai cả.

- Anh có một cách bày tỏ hết sức kỳ lạ, - cô đáp.

- Chỉ vì em đã ép buộc anh. Em biết rõ tình cảm của anh đối với em. Em đã nhận thấy tối hôm trước, khi anh chờ em trong lối đi. Anh đã tưởng em cũng cảm thấy như anh, tối thiểu một phần...

- Em đã không bao giờ nói gì tương tự. - Cô nhắc nhở y.

- Em đã đến trong phòng anh...

- Ô, đừng làm như trẻ con, em xin anh. Em đã báo trước tại nhà hàng rằng em chỉ lợi dụng anh để trả đũa George.

- Chuyện đó đã xảy ra ở nhà hàng, - Cully phản đối, - chứ không phải cùng ngày. - Y nắm cầm cô để ép buộc người đàn bà trẻ nhìn thẳng vào mặt y. - Khi anh ôm em trong vòng tay và anh hôn em trong lối đi đó, sau những cái tát mà em đã đánh anh, khi chúng ta cùng nhau trở về khách sạn dưới cơn mưa và khi em lên phòng anh, em đã không hề lợi dụng anh, em đã không công kích Cole. Em đã làm những gì em muốn... với anh... bởi vì em đã cảm thấy những gì như anh.

- Không đúng...

Cô lắc mạnh cầm thoát ra khỏi tay y và quay đầu qua hướng khác.

- Đúng mà, Lorry, và em biết rõ điều đó cũng như anh. Em đã khao khát anh như chính anh đã khao khát em. - Y nắm hai bàn tay cô. - Bây giờ, em hãy nghe anh. Em muốn thoát khỏi Cole, phải không? Sau cái cách anh ta đã cư xử với em, sau những gì anh ta đã gây ra cho con của em, em muốn rời bỏ anh ta, đúng không?

- Em căm ghét anh ta, tên đểu giả đó, - Lorry tuyên bố bằng một giọng đột nhiên cứng rắn và lạnh lùng như thép.

- Tốt, nếu anh tìm ra một cách...

- Không có cách nào cả, - cô mạnh mẽ ngắt lời; giọng nói của cô trở lại bình thường, cô trầm tĩnh, nhưng tuyệt vọng. - Em sẽ không bao giờ thoát khỏi George, chừng nào anh ta còn sống.

- Hãy nghe anh, Lorry, ta sẽ tìm ra một cách, nhất định như thế. Lúc này em đừng nên lo lắng. Tất cả những gì anh yêu cầu em là em nói với anh em sẽ bỏ chồng nếu anh tìm ra một giải pháp.

- Bất cứ ở đâu, với bất cứ ai, em vẫn luôn luôn lo sợ George bắt lại em.

- Nhưng nếu anh tìm được một cách, Lorry? Một cách để cho anh ta không thể bắt lại em? Em sẽ đến chứ? Em sẽ đến?

Cully nói bằng một giọng hối thúc, gần như tuyệt vọng. Lorry rút bàn tay khỏi tay y và dựa người vào lưng ghế. Cô xem xét Cully thật lâu, một cách trầm tư, và gương mặt của y dường như trở lại với vẻ tự tin như trong lần đầu tiên họ gặp nhau.

- Có phải anh sẽ vui lòng nếu em nói với anh rằng em sẽ đến với anh, cho dù em chắc chắn rằng anh sẽ không tìm ra giải pháp? - Cô dịu dàng hỏi.

Cully thử liếm môi, nhưng lưỡi y khô như miếng da cũ.

- Phải, - y trả lời, - bởi vì anh sẽ tìm ra một cách.

- Em không tin. Ít ra cũng không phải là một cách khiến em hài lòng. Tuy nhiên, nếu anh tha thiết, thì cứ thử đi. Nhưng, anh phải hứa với em sẽ không bao giờ gây chuyện ồn ào như tối hôm qua; George chỉ cách chúng ta mấy mét. Và anh không được mơ tưởng rằng em sẽ tiếp tục tìm gặp lại anh trong thành phố.

- Anh không mơ tưởng gì hết, anh biết rằng em không thể. Và anh sẽ cẩn thận mỗi khi George ở gần. Tất cả những gì anh yêu cầu em là nói với anh em sẽ đến nếu anh tìm được một mưu mô.

- Em sẽ đến, - Lorry trả lời, - nếu em chắc chắn rằng George không thể làm hại em.

Cully chậm chậm gật đầu và đứng thẳng lại. Đôi vai của y sụt xuống tựa hồ y rất mệt mỏi, nhưng thực ra đó là một cử chỉ hết bản khoăn; y trông thấy ló ra một ánh sáng hy vọng trong bóng tối dày đặc mà y đã miệt mài khao khát vì người đàn bà này.

- Anh sẽ tìm ra, - y khẳng định; y bắt đầu tin vào bản thân. - Em sẽ thấy, anh sẽ tìm ra một mảnh khốe.

- Anh cứ thử đi, - Lorry nói bằng một giọng lòng chùng.

Cô mở túi xách và lấy ra một liều thuốc lá. Cully đưa cho cô cái bật lửa. Lorry nhìn quanh một vòng và nhận thấy căn phòng nhỏ bắt đầu đông người.

- Chúng ta đi thôi, - cô nói bằng một giọng khiếp sợ

Cully để lại một tờ giấy bạc để trả tiền và họ đi ra. Họ dọc theo đường Lake về hướng đại lộ Michigan. Lần này, Lorry đưa cánh tay cho y và vai họ chạm vào nhau. Cully cảm thấy hoàn toàn tươi tỉnh vì sự thân mật trở lại này. Tâm trí y sáng suốt hơn hẳn nhiều ngày nay. Y cảm thấy gần như vui vẻ. Trong lúc họ chờ đèn hiệu chuyển sang màu đỏ để băng qua đường, y nghiêng mình và hôn tóc Lorry. Cô ngước mắt lên, mỉm cười và siết chặt cánh tay y.

- Anh cảm thấy khá hơn rồi chứ? - Cô hỏi.

Cully mỉm cười.

- Phải. - Y luồn cánh tay quanh vai người đàn bà trẻ và siết vào người y. - Nhờ em đấy.

Họ vượt qua chiếc cầu bắc qua sông Chicago và dừng chân ở chính giữa để nhìn nước chảy. Một cơn gió nhẹ vuốt ve mặt họ. Nhìn từ chiếc cầu, thành phố trông có vẻ sạch sẽ, nguy nga.

Cully đốt một liều thuốc lá và tựa mình vào lan can. Chìm đắm trong những suy tư, y ngắm dòng nước cuộn cuộn trong một hồi lâu không nói một tiếng. Một vẻ lo âu dần dần làm tối sầm nét mặt của y.

- Lorry, - cuối cùng y từ từ nói, - em biết rõ Ferguson Edwards, phải không? Theo ý em, nếu anh nói cho bà ta về một kẻ đã làm một cú bắn thủ ngày xưa trong một sông bạc và đã cao chạy xa bay... nếu anh nói với bà ta rằng kẻ đó đã trở về trong giới đồ bác Chicago, em có tin rằng bà ta sẽ không quá ác với kẻ đó?

Lorry làm một động tác không biết.

- Em chẳng biết gì. Chuyện đó còn tùy thuộc những gì kẻ đó đã làm. Chuyện nghiêm trọng chứ?

Cully gật đầu.

- Rất nghiêm trọng.

- Đó là một người bạn của anh, kẻ đã gây nên chuyện đó?

- Không, anh vừa mới quen thôi.

- Thế thì tại sao anh lại quan tâm tới những gì Ferguson có thể làm?

Cully nhún vai.

- Bởi vì anh không muốn kẻ đó bị trừng phạt nặng nề hơn những gì kẻ đó xứng đáng, chỉ có vậy.

- Thế thì, tại sao anh dính líu vào? - Lorry phản đối một cách đơn giản. - Anh chỉ cần im miệng và không nói gì với Ferguson.

Cully cắn môi với vẻ nghĩ ngợi và trở lại ngắm dòng nước. Y kéo một hơi dài thuốc lá và buông rơi tàn thuốc. Cơn gió liền cuốn lấy và nhẹ nhàng đặt lên mặt nước.

- Đó sẽ là một giải pháp, - Cully nhìn nhận. - Không dính líu vào, quên mọi chuyện.

Cully không có vẻ tin chắc, giọng nói y do dự. Lorry đưa mắt soi mói nhìn y.

- Việc đó khiến anh buồn phiền đến thế hay sao, việc không dính líu vào?

- Một chút thôi, - Cully thừa nhận, - bởi vì chuyện đó đã xảy ra trong một sông bài. Kẻ đó là một tay chơi xúc xắc và đã tấn công một tay chơi khác. Đây là lỗi lầm lớn nhất đối với môn gieo xúc xắc theo kiểu Anh, khi một tay chơi mất tự chủ tới mức độ có những hành động hung bạo đối với một tay chơi khác và thản nhiên bỏ đi..

- Kẻ đó đã làm gì? - Lorry hỏi.

Đó là câu hỏi tất nhiên, không thể tránh được, và Cully biết từ đầu rằng cô sẽ đặt ra. Y mơ hồ cảm thấy sẽ là một sai lầm khi kể cho Lorry nghe thế nhưng y phải nói chuyện này với cô, không

sao cản được, y bị ám ảnh phải kể cho cô nghe, chia sẻ với cô điều bí mật đang gặm nhấm trong lòng y, tựa hồ như thế có thể khiến cô gần gũi y hơn, tạo nên một mối liên hệ giữa họ.

Y nhìn Lorry, thăm dò khá lâu đôi mắt của cô và cuối cùng trả lời cô.

- Kẻ đó đã tạt acid vào mặt một tay chơi và làm cho người này mù.

Miệng của Lorry mở to và mặt cô lộ vẻ hoài nghi.

- Anh... anh nói... ông Edwards? - Cô ấp úng.

Cully gật đầu.

- Phải.

- Nhưng làm sao... ở đâu?

Anh đã làm quen kẻ đó trong một sòng bài ở Belleville. Bình thường, ông ta chơi xúc xắc ở Bờ biển phía Tây, nhưng ông ta đã đến Chicago để xem trận đấu quyền Anh.

- Anh chắc chắn đó chính là ông ta.

Cully lại gật đầu.

- Đúng là ông ta. Ông ta có một hình xăm ở đầu cánh tay, đúng như ông Edwards đã mô tả cho anh. Để cho không thấy hình xăm đó, ông ta luôn luôn mặc sơ mi cài nút ở cổ tay. Anh đã nhận thấy hoàn toàn do tình cờ.

Một sự khó chịu bất thần xâm chiếm Cully: y đã dứt khoát thổ lộ điều bí mật của y cho Lorry. Y không sao gạt bỏ cảm giác khó chịu, đau buồn vì đã phạm phải một sai lầm.

- Anh tin rằng tốt hơn hết là anh báo tin cho Ferguson, - y nói bằng một giọng thiếu cương quyết một cách kỳ lạ. - Bà ta sẽ giải quyết chuyện này theo cách tốt nhất.

- Đúng vậy, - Lorry đồng ý.

Mắt cô nhìn chăm chăm vào mắt Cully, nhưng cái nhìn của y xuyên qua cái nhìn của cô tựa hồ nó không hiện hữu, tựa hồ cô biết rằng không bao giờ có ai có thể tìm hiểu bóng tối không sao xuyên thủng giấu mình phía sau đôi mắt ngây thơ của cô. Gương mặt lầm lì của cô không còn phản ánh tình cảm cũng như xúc động, chẳng khác một chiếc mặt nạ đầy vẻ chết chóc. Nhìn nó, Cully chợt cảm thấy mồ hôi lạnh chảy trong sống lưng.

- Ngày mai anh sẽ nói chuyện đó với bà ta, - y lẩm bẩm, - trong lúc mang đến cho bà ta số tiền thắng được tối nay.

- Đúng vậy, - Lorry nhắc lại. Ngày mai anh sẽ nói với bà ta. - Cô quay lưng về phía lan can. - Em phải về.

Cô đã đi được khoảng mười bước Cully mới hay cô vừa bỏ đi. Y phải vội vàng theo kịp cô.

Chương XXI

Cú điện thoại của Ferguson đến ngày hôm sau, lúc mười hai giờ trưa. Cully đang mặc quần áo để đi ăn trưa.

- Cullen? Đến văn phòng ngay tức khắc.

Giọng nói vẫn trầm tĩnh, ung dung, như thường lệ, nhưng âm vang hơi khác lạ.

- Được thôi. - Về khô khan của hiệu lệnh làm Cully cau mày. - Có chuyện gì vậy?

- Tôi chờ anh, chỉ có thể... Ngay tức khắc.

Bà ta gác máy. Cully đứng sững giữa phòng, mắt chăm chăm nhìn ống nghe câm lặng, môi cắn chặt, tâm trí hỗn loạn. “Mẹ kiếp, còn có chuyện gì trục trặc?” - y tự hỏi. Y đặt ống nghe trở lên giá và hoàn tất việc mặc quần áo.

Trong lúc thất cựa vạt trước tấm gương, y nhận thấy đôi mắt của y đỏ ngầu. Y nghĩ chúng phù hợp với đầu óc đang liên tục nhức nhối của y. Đêm hôm trước, y chỉ ngủ bốn tiếng đồng hồ. Y đã trải qua phần thời gian còn lại nằm dài trong bóng tối, nghĩ tới Lorry, cố tìm ra một mưu mô để cho cô không sợ chạy trốn cùng với y. Y cũng đã tự hỏi mình xử sự có đúng hay không trong vụ Phil Carpenter và tại sao Lorry đã phản ứng một cách hết sức kỳ cục khi y cho cô biết chuyện đó, ngày hôm trước.

Và giờ đây, với tất cả bản khoăn trong đầu và không thấy bóng dáng một giải pháp nào, việc mất ngủ và chứng nhức đầu đáng ghét này, lại còn thêm việc Ferguson nêu lên một vấn đề khác. Và vấn đề đó không báo trước một điều gì tốt lành. Đây là lần đầu tiên Ferguson gọi y đến theo cái giọng đó.

Cully bỗng nhớ lại tối hôm trước, y đã thua một trăm bốn chục đô la ở Belleville. Lại thêm một lý do để mất ngủ: y đã ở lại cho tới ba giờ sáng, với hy vọng tối thiểu cân bằng được số tiền thua. Và thích thú hơn nữa, Phil Carpenter đã có mặt, và Cully đã nhận thấy một lần thứ hai hình xăm trái tim kỳ lạ này đang bắt đầu chiếm chỗ trong tư tưởng của y chẳng kém Lorry. Chỉ cần trông thấy trái tim này là đã đặt lại vụ Carpenter-Carbondale thành vấn đề...

Y lắc đầu, hoàn toàn chán ngấy. Belleville rõ ràng là một sông bạc bắn thối, về mọi phương diện. Cully quay lưng với tấm gương và hoàn tất việc trang điểm.

Vừa ra ngoài đường phố, y bắt đầu thấy khó thở ngay. Thời tiết âm u, ngột ngạt, và hơi ẩm đường như thấm vào óc y càng gia tăng cơn đau nhói của chứng nhức đầu. “Thật là một buổi sáng tồi tệ, - y tự bảo, quên rằng lúc đó đã gần một giờ chiều. - Đúng là một buổi sáng chẳng ra gì!” Y gõ một cái cút ngắn trên cửa phòng của Ferguson và bước vào.

- Người đầu tiên y trông thấy - thật ra là người duy nhất, trong mấy giây - là George Cole.

Chứng nhức đầu và những băn khoăn của Cully chợt tan biến ngay. Lưng y cứng đờ ra, đồng thời đầu óc y sáng sủa hẳn, tựa hồ y cảm thấy mình phải bằng mọi giá có những ý nghĩ rõ ràng. Y nhìn một vòng quanh phòng. Ferguson đang ngồi ở bàn viết của bà ta, ông Edwards trong chiếc ghế bành thường lệ, hai bàn tay đặt trên đầu gối, siết chặt một tờ giấy gấp tư. Cole đang tựa lưng vào tường, một chiếc ly trên tay, ở cách đều hai vợ chồng.

Cully khép cánh cửa lại và tiến tới bàn viết của Ferguson.

- Bà cần tôi?

- Chính tôi là người cần cậu, - ông Edwards trả lời.

Cully đưa mắt nhìn người đàn ông mù, rồi quay trở lại về phía Ferguson. Xanh xao, nét mặt phờ phạc, đôi mắt lo lắng, người ta có thể nói bà ta vừa trông thấy một hồn ma

- Anh hãy đọc cái đó một lần nữa, George, - ông Edwards vừa nói vừa đưa tờ giấy gấp tư.

Cole cầm tờ giấy và mở ra. Lần đầu tiên Cully nhìn thẳng vào mặt gã đàn ông mặt thẹo. Gương mặt của Cole hết sức bình tĩnh, khắt khe như một tên đao phủ. Mút bên dưới vết thẹo của y hơi nhích lên lúc anh ta đọc bức thư.

- Carbondale hiện ở tại Chicago. Ông ta đã chơi ở Belleville...

- Ngừng lại, - ông Edwards vừa ngắt lời vừa đưa bàn tay lên. - Như thế đủ rồi. Cậu đã nghe rõ chứ, Cullen?

- Tôi đã nghe, - Cully khẽ trả lời.

- Ông hãy chất vấn anh ta đi, - Cole nói. - Tôi sẽ chú ý xem anh ta có nói dối hay không.

Vô ích, - người đàn ông mù phản đối. - Nếu cậu ta nói dối, tôi sẽ đoán ra qua giọng nói của cậu ta Vả lại, cậu ta không có lý do gì để nói dối. Phải không, Cullen?

Cully quan sát Ferguson. Đôi mắt bà ta vẫn cúi lên bàn viết ngổn ngang giấy tờ. Bà ta biết Cully đang nhìn mình, bà ta biết y đang cầu xin sự trợ giúp của mình, nhưng bà ta không muốn gặp ánh mắt của y.

- Phải không, Cullen? - ông Edwards nhắc lại.

- Không, - Cully trả lời. - Tại sao tôi nói dối với ông?

- Thế thì, - người đàn ông mỉm cười rúc rích, - chắc cậu chưa biết phần còn lại của bức thư, chứ gì? Và cậu quá láu cá nên không chịu mạo hiểm, đúng không?

Cully nhìn ông Edwards không trả lời. Y nhận thấy hình ảnh phản chiếu méo mó của chính y, trên cặp kính đen của người đàn ông mỉm.

- George Cole, - ông Edwards nói tiếp, - đã nhận được bức thư này qua bưu điện cách đây chưa đầy một giờ. Bức thư cho biết gã đàn ông đã làm mù mắt tôi hiện trở về Chicago, đang chơi xúc xắc ở Belleville.

- Ai đã gửi thư? - Cully hỏi.

- Thư không được ký tên, - Cole nhẹ nhàng trả lời. - Cậu chắc không quá khờ khạo đến mức tin rằng bọn chỉ điểm có thói quen tuồn tên và địa chỉ của chúng cho cậu, đấy chứ?

- Như thế đủ rồi, - ông Edwards chận lời. - Chúng ta không ở đây để tham dự một kỳ thi từ ngữ, chúng ta ở đây để tìm lại cho được tên đểu cáng đã làm mù mắt tôi! - Ông ta nói bằng một giọng nghiêm trang, trịnh trọng, và đồng thời van nài. - Thế nào, cậu bé, cậu nghĩ sao? - Ông ta hỏi Cully. - Cậu nghĩ sao về bức thư này?

- Tôi không biết ai đã gửi bức thư, - Cully vừa trả lời vừa tuyệt vọng tìm cách làm cho đối thủ mệt lử để nắm phần thắng.

- Tôi không quan tâm tìm biết ai là người đã gửi thư, - người đàn ông mỉm cười, - tôi cóc cần! Điều duy nhất tôi quan tâm là những gì bức thư nói đến. - Ông ta nắm chặt hai tay dựa của chiếc ghế và nghiêng mình về phía trước. - Cậu có biết một ai có tên Carbondale, ở Belleville?

- Không.

Cully nuốt nước bọt một cách khó khăn; y bức bối chờ đợi câu hỏi tiếp theo, câu hỏi không sao tránh khỏi.

- Cậu có biết một kẻ có một trái tim màu đỏ xăm trên cổ tay, trên cổ tay phải?

Cully quay về phía Ferguson vẫn luôn luôn chăm chú nhìn mặt bàn, rồi về phía Cole và tờ giấy màu trắng mà anh ta đang cầm mở ra trước mặt. Có điều gì nữa trong bức thư kỳ lạ này? Lorry đã cho họ biết tới mức độ nào? Chắc chắn đó là Lorry, chỉ có thể là Lorry, cô là người duy nhất hay biết. Y liếm môi, và mò mẫm lấy ra một điều thuốc lá khỏi gói, y biết rằng nó sẽ chỉ làm gia tăng cơn buồn nôn của y, nhưng y bất kể vì y hết sức cần bình tĩnh lại, để chăm sóc hai bàn tay dưới ánh mắt lạnh lùng và dò xét của Cole. Và lại, anh ta làm cái quái gì ở đây? Tại sao Lorry đã

gửi bức thư cho anh ta, thay vì cho ông Edwards? Cole không dính dáng gì trong câu chuyện này, nó chỉ liên quan tới ông Edwards và Carbondale. Cully đốt điếu thuốc lá và hút lấy hút để khói thuốc nóng bỏng. Bức thư, bức thư, bức thư... Bức thư kỳ quái này còn nói gì khác?

- Tôi đang chờ, Cullen, - người đàn ông mù thì thầm trong chiếc ghế bành. - Tôi đang chờ câu trả lời của cậu. Cậu có biết hay không một gã đàn ông có một trái tim màu đỏ xẫm trên cổ tay phải?

Cully hít một hơi thở thật sâu và hai vai y sụp xuống. Đột nhiên y lại cảm thấy rất mệt mỏi.

- Có.

Gương mặt của ông Edwards tái mét dưới cặp kính đen. Toàn thân ông ta cứng đờ. Những khớp ngón tay của ông ta co quắp trên tay ghế nhợt đi.

- Ở đâu vậy?

Đó là một tiếng thì thầm thúc bách, kinh khủng, van xin.

- Ở đâu vậy? Kẻ đó ở đâu?

-

Tôi không biết kẻ đó ở đâu.

- Lần cuối cùng cậu đã trông thấy kẻ đó ở đâu? - Cole hỏi.

- Chuyện đó liên quan gì tới anh? - Y xẵng giọng cự lại.

- Chuyện đó liên quan tới anh ta bởi vì anh ta làm việc cho tôi.

- Từ khi nào?

- Từ khi anh ta mang đến cho tôi bức thư này... - Giọng nói của người đàn ông mù trở nên dịu dàng một cách đầy nguy hiểm... - và cho tới lúc tôi trả xong mỗi hạn với Pete Carbondale.

"Tất nhiên, - Cully nghĩ ngay. - Bây giờ mình mới hiểu." Gã đàn ông hiện ở trong văn phòng cùng với họ không phải là Cole tay gieo, mà là Cole kẻ sát nhân. Vì chính anh ta đã nhận được bức thư, anh ta đã đích thân đến đề nghị công việc của mình. Anh ta biết rằng ông Edwards đã tiêu tốn một trăm ngàn đô la để tìm lại Carbondale và có lẽ anh ta cảm thấy người đàn ông mù sẽ sẵn lòng tiêu thêm một trăm ngàn nữa để nhờ anh ta thanh toán kẻ thù. Nhưng vì lý do quái gì Lorry lại giúp Cole lợi dụng mỗi lợi bất ngờ này, cô khẳng định căm ghét anh ta kia mà?

- Cậu có hiểu rõ tình hình không, Cullen? - ông Edwards trầm tĩnh hỏi.

Cully nhìn Cole, đôi mắt tàn nhẫn, lạnh lùng của anh ta, nếp nhăn có vẻ cà khịa của miệng anh ta, vết sẹo ghê tởm làm anh ta biến dạng.

- Tôi hiểu, - y trả lời người đàn ông mù.

- Thế thì, cậu hãy nói cho chúng tôi cậu đã trông thấy Carbondale lần cuối ở đâu.

Cully đưa mắt xoi mói nhìn một lần cuối bức thư Cole đang cầm; y tự hỏi thêm một lần nữa nó đích xác chứa đựng những gì; rồi y nghĩ rằng không có thể chọn lựa và y phải trả lời

- Ở Belleville, như bức thư đã nói.

- Tối hôm qua? - Cole hỏi.

Cully gật đầu.

- Phải.

- Hẳn ta chơi ở đó từ bao lâu?

- Từ ngày đầu tiên.

- Tôi đã đích thân đến đó một lần, - Cole phản đối bằng một giọng hoài nghi. - Tôi đã không nhận thấy tên đó.

- Nếu anh không thấy rõ thì phải cẩn thận lắm mới đi săn được, - Cully vặn lại không suy nghĩ.

- Rất khôi hài, Cullen, - ông Edwards nghiêng răng. - Quả thật rất khôi hài.

- Xin lỗi ông, - Cully lăm bắm. - Tôi không cố ý nói như thế.

Ông Edwards cúi đầu. Nếu ông ta không bị mù, chắc hẳn ông ta đang ngấm sần nhá.

- Theo ý cậu, tối nay hẳn ta sẽ đến đó? - Cole hỏi.

Cully nhún vai.

- Tôi làm sao biết được?

- Hẳn ta sẽ đến đó, - ông Edwards chận lời. - Tại sao hẳn ta lại không đến? Cậu bé nói hẳn ta tối nào cũng đến, như vậy chứng tỏ hẳn ta cảm thấy an toàn. Này, Cullen, hẳn ta thắng chứ?

- Không thắng lớn, - Cully ung dung trả lời, - nhưng đều đặn. Đó là một tay gieo cù.

Ông Edwards hăm hừ.

- Thế thì, hẳn ta đã có nhiều tiến bộ kể từ lần cuối cùng tôi đã... - Người đàn ông mù chợt dừng

lại nửa chừng và bồn chồn đưa bàn tay lướt qua môi. - Con người hẳn ta ra sao? Cậu hãy nói cho tôi biết hẳn ta nói năng như thế nào, hẳn ta xử sự như thế nào? Cậu hãy nói cho tôi biết càng nhiều càng tốt về hẳn ta, để tôi xem thử có phải hẳn ta đúng là người tôi muốn tìm.

Cully hít một hơi thở thật sâu và gí điều thuốc lá y đang cầm trên tay trong chiếc gạt tàn, nhưng y đã không đưa lên môi từ hơi đầu tiên.

- Hẳn ta hơi nhỏ người. Người ta tưởng rằng đôi chân của hẳn ta quá ngắn so với thân hình, nếu ông hiểu điều tôi muốn nói...

- Đúng, cậu cứ tiếp tục, - người đàn ông mù chấp nhận với vẻ bồn chồn và bộ mặt căng thẳng.

- Tóc hẳn đã điểm bạc, nhưng dường như phải là màu vàng hoe. Mái tóc hẳn ta có vẻ đã được nhuộm lại, như người bạch tạng.

- Đúng, đúng...

- Và khi hẳn ta nhìn cuộc chơi mà không tham gia, anh ta không ngừng xoa bóp những khớp nối, như đang bị nhức mỏi...

- Đúng, - ông Edwards thở hỗn hển. - Đúng, chính hẳn ta, chắc chắn là hẳn ta, đồ khốn nạn! - Ông ta quay về phía Cole tựa hồ ông có thể trông thấy anh ta. - Xe của anh ở đâu?

- Trước cửa.

- Hay lắm, chúng ta đi.

Ông ta đứng lên và bước thẳng về phía cửa, không lệch một phân. Cole buông rơi bức thư anh ta đang cầm lên chiếc ghế bành của ông Edwards và đi theo người đàn ông mù. Tới cửa anh ta quay lại nhìn Cully với một vẻ đe dọa.

- Cậu không được lang thang ở Belleville tối nay, - anh ta ra lệnh bằng một giọng ngạo mạn. - Tôi không nói đùa đâu.

Cully quan sát đôi mắt lạnh lùng và đầy ác ý của Cole và giữ im lặng. Y chờ đôi mắt này qua khỏi ngưỡng cửa và biến mất mới vồ lấy bức thư được bỏ lại trên chiếc ghế bành của ông Edwards. Nó chỉ gồm có hai dòng chữ đánh máy:

CARBONDALE HIỆN Ở TẠI CHICAGO ÔNG TA ĐÃ CHƠI Ở BELLEVILLE.

Cully chậm chậm lắc đầu. Đó là tất cả những gì bức thư nói, không thêm một chữ nào. Người đàn ông mù quả thực tinh quái...

Y quay lại nhìn về phía bàn viết. Ferguson vẫn luôn luôn cúi mắt trên đồng giấy tờ. Bà ta không hề mở miệng kể từ khi Cully bước vào trong phòng.

Y nhìn bà ta một hồi lâu, rồi buông bức thư rơi trở lại trên chiếc ghế bành và đi ra.

Cully đứng yên trên lề đường, trước Chez Mandigan. Cơng ngột ngạt nhóph nháp của buổi chiều bao trùm lấy y như một chiếc áo choàng ẩm ướt và y cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng khắp cơ thể. Cole và ông Edwards đã đi đâu? Dự định của người đàn ông mù là gì? Trả thù Carpenter bằng cách này hoặc cách khác, lẽ đương nhiên, nhưng ở đâu và lúc nào? Ở Belleville, cuộc chơi còn nhiều giờ nữa mới bắt đầu. Những tay chơi xúc xắc đầu tiên không bao giờ đến trước bảy giờ tối.

Y đột nhiên quyết định phải nói chuyện với Lorry. Phải biết tại sao cô đã viết bức thư đó và, nhất là, tại sao cô lại gửi thư cho Cole. Cully, cứ mỗi bước chân lại đổ thêm một chút mồ hôi, nhanh chóng đi dọc theo dãy quán rượu và cửa tiệm rẻ tiền, tất cả trông còn tiêu tụy hơn trong ánh sáng sống sượng của ban ngày. Lúc y đi qua dưới chiếc cầu cạn của đoạn đường tàu điện ngầm chạy trên không, bóng mát khiến y khẽ rùng mình, nhưng chẳng bao lâu sau y lại bước vào bầu không khí nóng như lò hấp và đi về phía Gem. Y xem thời gian biểu dán trên kết. Màn biểu diễn đầu tiên của buổi chiều đã kết thúc hai mươi phút trước đó. “ Hay lắm,” - Cully tự bảo, và y vội vàng trở ra khỏi nhà hát để khởi sự tìm một buồng điện thoại.

Y tìm thấy một buồng công cộng trong một tiệm thuốc lá, phía trên đường phố một chút, và tìm số của Gem trong cuốn niên giám.

- Tôi muốn nói chuyện với một trong những nữ nghệ sĩ, - Cully nói với cô ta. - Có điện thoại trong hậu trường không ạ?

Cô ta cho anh một con số và anh ghi lại ngay trong trí nhớ mà không cần viết trên giấy, đó là một con số và những con số gắn chặt trong đầu óc y như những hình ảnh trong một máy camera. Y lấy từ trong túi ra một đồng tiền khác và bấm số của hậu trường.

- Xin cho tôi gặp cô Lorry Dane, - y nói với người trả lời y có giọng khàn khàn chắc chắn là đàn ông.

- Xin đừng rời máy, tôi sẽ đi xem cô ấy có ở đây hay không.

Ở đầu dây dăng kia, một tiếng động lớn vang lên chứng tỏ ống nghe đã được đặt xuống. Cully bần chồn nhịp ngón tay trên vách buồng. Trong căn buồng chật hẹp này, không khí nhanh chóng trở nên khó thở. Cuối cùng y nghe tiếng ống nghe được nhặt lên.

- A lô?

- Lorry? Em nhận ra giọng của anh chứ?

- Vâng. - Im lặng một lát. - Anh đang ở đâu?

- Cách em chừng một trăm mét, trong một tiệm thuốc lá. Anh cần phải nói chuyện với em.

- Lúc này không thể được. - Cô hạ thấp giọng. - Máy điện thoại đặt trên tường trong một hành lang có nhiều người qua lại.

- Anh không có ý định nói chuyện với em qua máy điện thoại., - Cully xác định. - Anh muốn em đến gặp anh ở một nơi nào đó, trong vài ba phút.

- Không thể được. Màn biểu diễn...

- Không cần viện cớ lời thôi, Lorry, - Cully ngắt lời. - Màn biểu diễn tiếp theo mãi tới năm giờ mới bắt đầu. Như vậy em còn cả một giờ rưỡi rảnh rỗi.

Một sự im lặng kéo dài. Chắc hẳn Lorry đang giữ ống nghe sát miệng, vì Cully nghe rõ hơi thở của cô. Y chờ đợi.

- Thôi được, - cuối cùng cô chấp nhận. - Ta gặp nhau ở đâu?

- Em hãy đi ngược đường State quay lưng về phía tàu điện ngầm, anh sẽ chờ em trên đường.

- Đồng ý.

Cô gác máy và Cully ra khỏi buồng điện thoại. Mặt y lóng lánh mồ hôi. Y lau bằng chiếc khăn tay, rồi liệng bỏ chiếc khăn trong buồng điện thoại, và, trong lúc đi ra, dừng lại một phút ở quầy để mua một bọc khăn giấy mới.

Y thoáng trở lại phía Gem, dừng chân trước mỗi cửa hàng, cứ mười giây lại xoay đầu để xem Lorry đã đến hay chưa. Cuối cùng y nhận thấy cô; cô đang bước nhanh trên lề đường. Cô mang dép, mặc một chiếc quần tây rất vừa vặn và một cái polo ôm sát người, và phần đông đàn ông đều quay lại nhìn khi cô đi qua. Cully nghiêng răng rửa sạch và núp dưới một vòm cổng để chờ cô.

- Ê... - y khẽ gọi lúc cô đến ngang hàng với y.

- Ôi...

Cô giật mình đưa một bàn tay lên miệng, rồi cô bước vào dưới cổng và vừa áp sát người vào Cully vừa luồn một cánh tay quanh mình y.

- Anh giận em đấy à? - cô hỏi trước khi y có thể nói một tiếng. - Em xin anh, đừng có giận...

- Nhưng tại sao anh lại như thế, mẹ kiếp? - Cully kêu lên, không thể che giấu vẻ chua chát. - Lẽ ra tối thiểu em phải báo cho anh biết!

- Nếu em nói với anh, thì việc sẽ không ổn. Như vậy anh sẽ không có phản ứng cần thiết khi George và ông Edwards đưa cho anh xem bức thư. Ngoài ra, nếu em đã báo trước cho anh, có lẽ anh đã không để cho...

- Làm sao anh ngăn cản em được? Anh đã muốn báo tin cho Ferguson và để cho bà ta giải quyết vụ này theo ý bà ta. Đó là một phụ nữ biết phải trái, bà ta sẽ lấy một quyết định hợp lý, trong lúc ông Edwards và chồng em... Họ có ý định ám sát người đó!

- Em biết. - Cô nhìn thẳng vào mắt y. - Tại sao anh tin rằng em đã gửi bức thư đó cho George?

Cully mở to mắt, môi y hé ra tựa hồ y sắp nói, nhưng y không tìm được lời. Y không thể tin rằng Lorry thành thực nghĩ những gì y đã tin mình hiểu.

- Cully, như vậy là anh không hiểu rằng, - cô nói tiếp một cách gần như âu yếm, - nếu chính George là kẻ làm vụ này cho ông Edwards, em sẽ biết trước chuyện đó sẽ xảy ra vào giờ nào, bởi vì George luôn luôn sử dụng em để tạo thành một bằng chứng ngoại phạm. Và em đã biết nơi George sẽ đi tìm người đó. Vì anh ta không biết những nơi ông ta lui tới, ngoại trừ Belleville, anh ta bắt buộc phải theo dõi ông ta từ nơi đó...

- Nhưng cuối cùng, em muốn gì? - Cully rên rỉ.

Hết sức đơn giản, anh yêu. Em sẽ yêu cầu một viên cảnh sát mà em quen biết theo dõi George để bắt anh ta quả tang phạm pháp.

- Một viên cảnh sát mà em quen biết? Viên cảnh sát nào?

- Một viên cảnh sát, không hơn. Một trong những người đã từng chất vấn em lần cuối cùng George bị bắt. Anh ấy rất tử tế và rất ghét George. Nếu em điện thoại đến sở cảnh sát và nhắn tin cho anh ấy hãy theo dõi George tối nay, nếu em nói với anh ấy rằng George sắp sửa phạm một tội ác...

- Lorry, làm sao em có thể biết rằng anh ta sẽ tin em? - Cully cãi lại.

- Anh ấy sẽ tin em, - cô quả quyết với vẻ tin tưởng. - Em biết anh ấy sẽ tin em. Thật ra, anh ấy rất yêu em, Cully. Em... Bọn em đã đi chơi với nhau một hai lần. Chắc anh hiểu những gì em muốn nói...

- Cái gì? - Hai gò má của Cully mất hết huyết sắc và y đột nhiên cảm thấy bệnh hoạn, hai chân mềm nhũn. - Em muốn nói rằng tên cóm đó và em...

- Đó là chuyện xưa cũ rồi Cully. Giờ đây không có gì quan trọng nữa, em cam đoan với anh. Và lại, chuyện gì là quan trọng, nếu đó là cơ hội cho chúng ta loại bỏ George? Vậy là anh không hiểu hay sao? Cho tới hiện nay, anh ta luôn luôn có một bằng chứng ngoại phạm, và cảnh sát đã không bao giờ chứng tỏ được điều gì chống lại anh ta. Nhưng nếu họ bắt quả tang anh ta, Cully...

- Nhưng, Lorry, anh ta sẽ giết con người tội nghiệp đó!

- Anh đã nói rõ với em rằng đó không phải là một người bạn của anh kia mà? - cô nhắc nhở y.

- Lẽ tất nhiên, nhưng...

- Và ông ta đã tạt acid vào mắt của ông Edwards, làm cho ông ấy mù?

- Phải...

- Anh muốn tìm một cách để cho em không còn sợ hãi George nữa. Thế thì, đây là cách. Nếu anh ta ở trong tù cho đến cuối đời, em sẽ không còn lo lắng gì nữa,

Cully cắn môi và quay mắt sang hướng khác; y tìm kiếm một cách vô vọng một chút lương tri để bám víu.

- Hầu như anh không chịu trách nhiệm, - cô an ủi y. - Anh hoàn toàn không chịu trách nhiệm trong chuyện này. Tất cả những gì anh đã làm là kể cho em nghe, chỉ có thế. Những gì có thể xảy ra đến sau đó, anh quả thực không liên can.

Cully cúi mắt xuống và vừa nhìn người đàn bà trẻ vừa nghĩ rằng cô thực là nhỏ nhắn lúc cô mang dép thay vì giày gót nhọn như thường lệ.

- Anh vô cùng cần tới em. Lorry, - y thì thầm. - Anh quá yêu em...

- Em biết.

Trong một giây, đột nhiên cô có vẻ rất buồn. Cô đặt bàn tay của mình lên má của Cully.

- Em biết, - cô nhắc lại. - Em biết... em biết...

Rồi cô biến mất và Cully còn lại một mình dưới vòm cổng.

Y không bao giờ biết được đã ở lại bao lâu dưới vòm cổng. Đường như khá lâu, bởi vì lúc y tỉnh trí trở lại, đường phố yên tĩnh hơn nhiều. Những cửa hàng đã đóng, các thương nhân đã đi, lưu thông giảm hẳn cường độ.

Y đi ngược đường State, mắt chăm chú nhìn thẳng về phía trước trên cảnh mờ tối của hoàng hôn, trên màn sương khiến con đường phố trong khoảng cách vô định phân chia điểm tàn tạ của ban ngày và mở đầu của ban đêm có vẻ như kết thúc của thế giới đăng quang có thực thuộc một vũ trụ giả tạo. Cully dừng chân và quan sát con đường. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, nó có vẻ buồn bã, gần như ma quái. Thế nhưng, thật thích thú một cách kỳ lạ khi trông thấy nó

dưới dáng vẻ này, như một người đàn bà nhìn qua một tấm màn không sao sờ thấy và lộng lẫy. Không hoàn toàn trần truồng, như giữa ban ngày, cũng không tô điểm một cách quá đáng, như ban đêm, nhưng có một mức độ trung gian, một điểm hoàn hảo, một phút giây thực tế.

Và đột nhiên cảnh tượng mà Cully đang ngắm, xúc động vì sự trang trọng của nó, thay đổi toàn bộ. Ở một nơi nào đó, một bàn tay tội lỗi bật một công tắc. Ánh sáng lóa mắt trên tấm bảng hiệu của Gem nhấp nháy, quét sạch ánh hoàng hôn, xóa tan bóng tối lơ mờ. Những ngọn đèn ống bật sáng, bức màn buông xuống, và đường phố chỉ còn là một con điểm hóa trang quá mức.

Cully xem những ánh sáng loè loẹt với một sự ghê tởm khiếp đảm. Máu y như chỉ chạy một vòng và toàn thân y nổi loạn. Mỗi một cơ bắp im lặng phản đối: thật tồi tệ!

Góc độ y nhận định vắn đề không quan trọng, việc đó luôn luôn tồi tệ. Việc Ferguson quyết định một cách trầm tĩnh, một cách ung dung, hình phạt phù hợp cho Carpenter là đúng. Việc ông Edwards trả thù theo cách đê hèn nhất, bẩn thỉu nhất, Cully còn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng việc tối nay Cole đảm trách... việc đó thì không bao giờ! Cole không phải là một tay gieo, anh ta sống bên ngoài thế giới thần diệu của những điểm số và những xác suất, anh ta thuộc về một môi trường khác, một tinh cầu khác. Cole là một kẻ xa lạ, một kẻ ngoại cuộc.

Và một kẻ ngoại cuộc không có quyền giết Carpenter.

Cully quay lui và hối hả đi trở lại về phía tiệm thuốc lá, về phía buồng điện thoại nơi y đã gọi Lorry. Y tra cuốn niên giám và tìm một đồng tiền trong túi. Y bấm nhanh số, nhưng hết sức cẩn thận.

- Khách sạn Chelsea đây, - một giọng nói thông báo.

- Xin cho tôi gặp ông Carpenter.

Người ta nối đường dây vào phòng và máy trong phòng bắt đầu reo, reo, reo, và với mỗi tiếng chuông, Cully cảm thấy cuộc sống bỏ rơi y thêm một chút.

- Phòng của ông Carpenter không trả lời, - cuối cùng nhân viên tổng đài xác nhận.

Cully gác máy. Y dựa lưng vào vách buồng và cúi đầu. Chiếc khăn tay dơ y đã ném hồi chiều vẫn còn trên mặt đất.

Chương XXII

Ngày hôm sau, tin tức trải dài trên trang nhất của tất cả nhật báo buổi chiều.

TAY CHƠI XÚC XẮC CHUYÊN NGHIỆP,

CŨNG CHƠI SÚNG

Phil Carpenter đã bị bắn hạ tối qua ở cách Cầu lạc bộ Điền kinh Belleville một trăm mét, trong lúc ông đi bộ trở về khách sạn. Bị trúng ba phát đạn, ông đang ở trong tình trạng nguy kịch và các bác sĩ của bệnh viện thành phố thừa nhận ông có rất ít khả năng sống sót.

George Cole, tay chơi xúc xắc chuyên nghiệp ai cũng biết và nguyên là một tay găng tơ được cảnh sát biết rất rõ, đã bị bắt các nơi xảy ra vụ mưu sát chưa đầy hai trăm mét và bị giam giữ vì tội tấn công. Hai thanh tra cảnh sát theo dõi Cole từ đầu buổi tối, theo sau một cú điện thoại nặc danh báo tin rằng tên này sắp sửa phạm tội. Các thanh tra mai phục trong một chiếc xe hơi đang đậu lúc Cole ra khỏi Belleville theo gót nạn nhân và bám sát người này về phía khách sạn. Sau năm chục mét, theo lời các thanh tra, Cole đã băng qua đường, qua mặt nạn nhân và mất dạng dưới một vòm cổng. Lúc nạn nhân đi qua vòm cửa, trên lề đường đối diện, năm tiếng súng nổ liên tiếp nhau. Ba trong số những viên đạn đã trúng nạn nhân.

Trong lúc một trong hai thanh tra lao tới cứu trợ nạn nhân, người kia đuổi theo kẻ tấn công bằng xe hơi. Viên cảnh sát đã đuổi kịp Cole trong một đường nhánh, cách nơi đó chưa đầy hai trăm mét. Cole đã để bị bắt không chống cự.

Từ khi bị bắt giữ, Cole từ chối mọi lời khai. Lúc viên thanh tra bắt y, Cole không mang vũ khí. Cảnh sát đang lục soát vùng phụ cận để tìm lại khẩu súng ngắn đã biến mất.

Người ta đã tìm được nhiều nhân chứng đã trông thấy Cole và nạn nhân cùng tham gia trong một cuộc chơi xúc xắc nhiều ngày trước đó. Giả thuyết có thể chấp nhận nhất là Cole đã thua nạn nhân rất nhiều tiền và đã bắn hạ người này để trả thù. Cho tới nay, cảnh sát đã không phát hiện một động cơ nào khác.

Cully đọc bài báo dưới bóng chiếc cầu cạn của đoạn đường tàu điện ngầm chạy trên không.

Cố sát... Cho dù Carpenter qua khỏi, Cole sẽ không thể gây hại cho ai trong một thời gian dài.

Với một lý lịch tư pháp như của anh ta, vụ này sẽ khiến anh ta bị mười năm tù, nếu không phải hai chục. Và nếu Carpenter không qua khỏi...

“Càng hay, - Cully trơ trên tự bảo. - Rất tốt cho anh ta. Bất kể anh ta bị kết án như thế nào, anh ta sẽ chẳng chạy vào đâu được. Kết cục đó đã treo lơ lửng trước mũi anh ta từ lâu lắm rồi”.

Cully vò tờ nhật báo và ném vào một cái giỏ rác. Y rời khỏi bóng mát bước ra dưới ánh nắng nóng bức của đường State, đi vào quán rượu đầu tiên và tới thẳng buồng điện thoại. Y phải nói chuyện với Lorry ngay bây giờ. Y tìm ra số của hậu trường *Gem* trong ký ức và dứt một đồng tiền vào khe máy điện thoại.

- Xin cho tôi gặp Lorry Dane, - y nói lúc có người nhắc máy.

- Hôm nay cô ấy không đi làm.

Cully sa sầm mặt.

- Cảm ơn.

Y gác máy và ấn ngay số của *Globe*. Y che một nửa mặt ống nghe bằng bàn tay.

- Khách sạn *Globe*, - giọng nói của Harold, gã gác ngày, vang lên.

- Xin cho tôi gặp bà Cole, - Cully yêu cầu, cố hết sức thay đổi giọng.

Y nghe tiếng chuyển máy và tiếng chuông reo.

- A lô?

- Lorry. Em biết ai nói chứ?

- Vâng. - Im lặng một lát. - Lẽ ra anh không nên gọi em.

- Em đã đọc báo?

- Không, nhưng em đã biết. Luật sư của anh ta đã điện thoại cho em sáng nay.

- Ông ta đã nói gì?

- Ông ta đã nói lần này rất nghiêm trọng. George cũng khó tin anh ta sẽ được tại ngoại.

- Em sợ hay sao?

- Một chút... - Giọng nói của cô hơi run.

- Em hãy nghe anh, anh muốn nói với em một chuyện. Khi nào anh có thể gặp em?

- Em không biết.

- Chúng ta hãy gặp nhau ở một nơi nào đó.

- Em không thể, em phải ở tại đây. Luật sư phải gọi lại em để xác định một cuộc hẹn vào ngày mai. Ông ta cần tới em để rút tiền từ tài khoản của George ở ngân hàng.

- Thế thì, ngày mai em cũng sẽ không đi làm?

- Không.

- Anh có thể gặp em tối mai?

- Bằng cách nào?

- Anh không biết, anh sẽ tìm ra một cách. Lúc sáu giờ, chắc em sẽ xong việc với luật sư? Em sẽ về nhà?

- Em nghĩ vậy.

- Anh sẽ tìm ra một mảnh khoe và anh sẽ gọi lại em lúc sáu giờ. Đồng ý chứ?

- Đồng ý.

Cully cúi đầu và nhắm mắt.

- Lorry?

- Vâng?

- Anh sẽ nghĩ tới em. Đừng lo sợ, em hứa nhé?

- Em hứa. - Cô im lặng, nhưng vì Cully không nói gì, cô tiếp lời. - Em phải gác máy. Phòng chờ luật sư gọi.

- Thôi được. Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Cully ra khỏi quán rượu và theo đường về khách sạn. Rồi y chợt nhớ Lorry đang ở đó và quay người lại. Y không sao chịu đựng được ý nghĩ ở dưới cùng một mái nhà với cô mà không thể gặp cô.

Phải chờ cho tới tối mai thật quá lâu.

Chiều hôm sau, lúc ba giờ, Cully đến *Chez Madigan* để nhận chỉ thị cho buổi tối.

Y không có ý muốn chơi tối hôm ấy, nhưng chuyện đó không liên quan Ferguson cũng như Madigan. Cully cố không thay đổi thói quen trong lúc chờ đợi thời điểm ra đi. Việc Lorry và y rời bỏ thành phố cũng ngày chắc sẽ có vẻ rất kỳ cục, nhất định người ta sẽ tự đặt nhiều câu hỏi về thời gian biểu của y trước ngày y ra đi.

Lúc Cully đến quán rượu, Madigan, đang đứng trước một trong những ngăn, trò chuyện với hai khách hàng mà Cully biết mặt; họ làm việc tại một trong những cửa hàng rẽ tiền của đường phố. Lúc Cully đi ngang qua anh ta, Madigan quay người lại.

- Ferguson chưa đến. Bà ấy đã điện thoại bảo anh hãy chờ bà ấy.

Cully gật đầu đồng ý và tới ngồi lên một chiếc ghế đầu, ở cuối quầy. Y đốt một điếu thuốc lá. Y đang thối ngum khói đầu tiên lúc cuộc trò chuyện ở ngăn kế cận vang đến tai y và đi vào tận trong đầu y.

- ... Vẫn luôn luôn là một con điếm, - Madigan đang nói. - Trong suốt đường phố, tôi cá sẽ không tìm ra sáu gã hiền từ đã không qua tay cô ta. - Một tiếng cười tục tĩu vang lên. - Tính cả tôi, chỉ còn lại năm gã.

- Người ta đồn đãi khá nhiều về cô ta. - một trong hai khách hàng nói, - nhưng tôi không bao giờ biết có chính xác hay không.

- Một người đã kể với tôi rằng cô ta đã ngủ với một tên da nâu vừa lột tiền chồng cô ta trong lúc chơi xúc xắc theo kiểu Anh, - người khách thứ hai nói. Theo lời người này, đó là lý do khiến cô ta đã ngủ với tên mọi...

- Cho dù người ta có thể nói gì với anh, - Madigan tuyên bố, - chuyện đó vẫn còn kém xa sự thật. Cô ta đúng là một con điếm. Bây giờ Cole bị vào tù, thì mặc tình cho cô ta thao túng.

Cully đứng lên và tiến tới ngăn, răng nghiến chặt, mắt nheo lại vì giận dữ.

- Anh nói tới ai vậy, Madigan? - y hỏi bằng một giọng lạnh lùng.

Viên quản lý mập quay người lại và nhanh chóng đánh giá tình hình.

- Chuyện đó mắc mớ gì tới anh? Đây là cuộc trò chuyện riêng tư của tôi.

- Anh đang nói tới Lorry Dane, phải không?

- Rất có thể đúng, cũng có thể không, - Madigan cười khẩy. - Tôi nhắc lại với anh đây là cuộc trò chuyện riêng tư của tôi.

- Anh có thể chứng minh chỉ một trong những việc anh vừa nêu ra, hay không, Madigan? Hay là anh chỉ đang nói quàng xiên, như thường lệ?

Bàn tay của Madigan siết chặt cổ một chai bia trống.

- Hãy coi chừng, bé con. Hôm nay, tôi không muốn nghe những lời tầm bậy của anh đâu, cho dù có dao hay không.

- Anh đừng bận tâm tới dao, - Cully gần giọng. - Trong đời tôi chưa từng sử dụng một con dao. Tôi đã mua cái đó để hăm dọa anh và tôi đã liệng bỏ ngay tối hôm ấy.

- Rất hay, - Madigan vừa tuyên bố vừa buông chai bia. - Anh cứ nói tiếp, tôi nghe đây.

- Chính anh sẽ mở cái miệng lắm điều của anh, - Cully vặn lại bằng một giọng thách thức. - Anh có chuyện gì cần nói về Lorry Dane?

- Đó là một con đĩ, - Madigan lẩm bẩm. - Một con đĩ, một con điểm chính hiệu.

Cully chế ngự cơn giận vừa đủ thời gian để nó đạt cực điểm.

- Anh sẽ có thể nói thẳng vào mặt cô ấy, Madigan.

Đôi mắt của Cully chột rời khỏi mắt Madigan để chăm chú nhìn vào cửa ra vào. Cặp lông mày của Madigan nhú lại và anh ta quay nửa người để liếc về phía sau anh ta. Anh ta hiểu ngay mình vừa phạm một điều sơ suất. Anh ta chỉ rời mắt khỏi Cully chưa đầy một giây, nhưng như thế cũng có thể kéo dài một giờ.

Gót chân của Cully trúng ngay giữa háng của Madigan. Viên quản lý buông ra một tiếng rên nghẹn ngào, gập đôi người lại, vừa đưa cả hai bàn tay xuống bụng dưới vừa khởi đầu một cử động quay.

- Như thế sẽ dạy cho mày cách văng tục, đồ rác rưởi! - Cully gầm lên.

Y nắm lấy mái tóc của Madigan và giữ anh ta cúi đầu trong lúc đầu gối của y thúc vào mặt anh ta bốn cú liên tiếp. Máu phun ra mũi viên quản lý.

- Thôi! - một giọng phụ nữ hét lớn.

Cully ngược mắt lên và nhận ra Ferguson. Bà ta vừa bước vào và nhanh chân băng qua phòng, mặt tái mét vì tức giận.

- Dừng lại, Cullen, anh điên rồi!

Cully buông Madigan và thụt lùi một bước. Viên quản lý mập găm gù và ngã vật mình vắt ngang một cái bàn, một bàn tay kẹp giữa hai đùi, bàn tay kia siết chặt trên mũi như để ngăn cho máu ngừng chảy. Vì anh ta bắt đầu tuột xuống, một trong hai khách hàng trong ngăn nhảy ra để đỡ anh ta.

là nghĩa làm sao? - Ferguson xẵng giọng hỏi.

- Bà hãy hỏi viên quản lý của bà, - Cully đáp lại.

- Anh hãy tìm một cái khăn ướt phía sau quầy, - Ferguson ra lệnh cho khách hàng thứ hai. - Phải làm cho máu ngừng chảy. - Bà ta quay gót về phía Cully. - Tôi muốn biết lý do của cuộc ẩu đả này, Cullen.

- Tôi đã nói bà hãy hỏi anh ta.

Ferguson liền quay sang người đang đỡ cho Madigan không rơi khỏi bàn.

- Anh hãy giải thích cho tôi chuyện đã xảy ra.

- Họ đã cãi nhau về một chuyện Madigan đã nói về vợ của George Cole.

- Vợ của George Cole...? - Ferguson quay lại nhìn vào mặt Cully, mắt mở to vì phẫn nộ. - Thì ra là vậy! Anh đã không muốn nghe lời tôi chứ gì? Thế nhưng tôi đã bảo anh tránh xa người đàn bà này. Anh đã gặp rắc rối tới mức nào rồi?

- Tôi không gặp rắc rối gì hết, - Cully đáp. - Nhưng cái miệng đa sự của viên quản lý của bà đã thốt ra những lời về người đàn bà này khiến tôi không thích.

- Rồi sao? - Ferguson giận giữ găm lên. - Anh tưởng mình là ai? Là Don Quichotte à? Anh bay đến cứu giúp đức hạnh của tất cả những con điếm mà anh gặp hay sao?

- Đó không phải là một con điếm, Ferguson! - Cully vừa kêu lên vừa hất cằm với vẻ muốn gây gổ.

- Ồ, không! Thế thì, phải gọi một cô gái đã ngủ với một nửa số tay gieo của Chicago là gì?

- Đó là một điều dối trá!

- Một điều dối trá à? Thôi, để tôi nói cho anh nghe một chuyện tốt, cậu bé láu lỉnh. Người đàn bà này là một bệnh nhân, anh hiểu chưa? Cô ta có cả một hồ sơ. Chỗ của cô ta là trong một bệnh viện tâm thần. Kể từ khi đứa con của cô ta chết vì bị nghẹt thở trong lúc sinh, cô ta chơi trò xúi giục tất cả những tay gieo lật tiền của chồng. Đó là cách cô ta trả thù. Vì cô ta biết chồng khiếp

sợ bị thua, cô ta tăng thêm sĩ nhục bằng cách ngủ với tất cả những ai đã hạ gục chồng. Ngoài ra, không phải chỉ có những tay gieo. Cô ta hành động như vậy với tất cả những ai có thể gây thiệt hại cho Cole. Nếu một tên có muốn ngủ với cô ta, anh ta chỉ cần làm một cuộc bố ráp trong một sòng bạc của Cole, bất cứ phục vụ quán rượu nào trên đường phố cũng có thể hưởng điều này, chỉ cần đồng ý tuồn một liều rượu thật mạnh vào ly của Cole; bất cứ tên du côn nào, nếu hắn ta lấy cắp được chụp bánh xe của Cole.

- Bà nói dối, Ferguson, - Cully nói bằng một giọng cay độc. - Cô ấy không thể xấu xa tới mức đó. Bà là một người nói dối tồi tệ.

- Thật thế sao? - Ferguson mím một nụ cười khó chịu, chán nản. - Thế thì, tôi là một kẻ nói dối, chứ gì? Rất tốt, anh chàng ngốc. Tôi đã rời khỏi khách sạn cách đây vừa mới mười phút. Lúc tôi đi ra, cô Dane thuần khiết trung trinh của anh đang đi lên phòng với viên luật sư của George Cole.

Cully không thể nén một cái cau mày, nhưng y cố giữ vẻ thản nhiên.

- Rồi sao?

- Anh là một tay chơi, phải không? Thế thì, tôi cá hai chống với một với anh rằng cô ta đã trần như nhộng.

Cully nghiêng răng và nét mặt của y đanh lại. Y chăm chăm nhìn Ferguson trong một lúc với đôi mắt bùng bùng căm hận. Một cơn phẫn nộ lạnh lùng xâm chiếm toàn thân y và y bước nhanh ra cửa.

- Anh hãy đưa cho tôi một chìa khóa phòng của George Cole.

Harold cười khẩy sau quầy.

- Anh không muốn biết luôn mã số tủ sắt, đấy chứ?

Cully đưa cánh tay ra, chụp lấy cổ họng gã lùn và kéo tới gần y, lắc mạnh.

- Tôi không nói đùa đâu, oắt con! Hãy đưa chìa khóa cho tôi, nếu không tôi bẻ anh làm đôi!

Hầu như bị siết cổ, Harold thè lưỡi ra ngoài và đôi mắt gần lờ lờ. Có điều bộ như một gã điên cuồng, anh ta mở một ngăn kéo phía dưới quầy và quờ quạng đưa ra một chìa khóa. Cully buông gã lùn ra và chụp lấy chìa khóa.

- Và đừng có gọi cảnh sát đấy, - y vừa gầm gừ vừa chỉ tay vào gã lùn với vẻ đe dọa. - Đây là một việc hoàn toàn riêng tư.

Cully sai bước về phía thang máy, hung hăng bấm nút gọi, rồi đổi ý và nhảy xổ tới cầu thang. Y trèo lên hai nấc một, mấy ngón tay siết chặt trên cái chìa khóa. Đến tầng hai, y vừa bước dài theo những hành lang vừa xem xét tất cả các cửa và cuối cùng trông thấy đúng số phòng. Trong giây lát, y đứng sững trước cửa, im lặng, lóng tai, nhưng y không nghe được gì cả. Một cách từ từ, một cách hết sức nhẹ nhàng, y đút chìa khóa vào ổ.

Y mở cánh cửa không tiếng động và khép lại cũng như thế. Y đang ở trong phòng khách của một căn hộ hai phòng. Các bức màn đã được kéo lại, và căn phòng đắm chìm trong bóng tối lơ mờ mát mẻ một cách dễ chịu. Trên một chiếc ghế, ở gần cửa, Cully nhận thấy một cặp đũa hồ sơ và một cái mũ đàn ông.

Ở mút phòng đằng kia, một cánh cửa thông thương hé mở để lọt ra một vạch ánh sáng xuất phát từ phòng ngủ. Miệng của Cully khô khốc, và một cơn buồn nôn bất thần dâng lên cổ y. Y lặng lẽ tiến tới cánh cửa; cứ mỗi bước, tiếng mút mềm mại càng trở nên rõ hơn...

Ngay ánh mắt đầu tiên y liếc vào trong phòng, y chỉ thoáng trông thấy cảnh tượng đang diễn ra và theo bản năng nhắm mắt lại. Y buộc lòng phải mở mắt ra, để nhìn.

Cả hai đều trần truồng.

Cully mở toang cánh cửa và lặng ngấm cảnh tượng; y chợt cảm thấy như có một nắm tay bằng sắt siết chặt ruột gan và nhào trộn một cách đau đớn. Một cơn lạnh toát xâm chiếm và lọt vào nơi sâu thẳm nhất trong con người y, tới tận con tim. Trong suốt đời, y chưa từng đau đớn như vậy. Thế nhưng, y vẫn tiếp tục nhìn.

Cuối cùng gã đàn ông nhận ra sự hiện diện của y.

- Nhưng chuyện gì...

Lorry quay mắt về phía Cully. Cô có vẻ bối rối. Cully nhìn chòng chọc vào cô trong mấy giây, rồi y quay người bỏ đi.

- Đợi đã!

Cô chạy theo y ra phòng khách, khép cửa lại để tách riêng họ với gã đàn ông trần truồng nằm trên giường.

- Đợi đã...

Cô vừa đeo người vào cánh tay y, trong lúc vẫn còn trần truồng một cách bất nhã, vừa van xin y hãy đợi.

Cully dừng lại. Trong giây lát, Lorry có vẻ ngạc nhiên vì y không còn tìm cách trốn tránh cô. Cô buông bàn tay khỏi cánh tay y và ngược mắt về phía y.

- Em không muốn mạo hiểm, - cô giải thích, đưa mắt lên cửa phòng. - Nếu ông ta hy vọng có thể lợi dụng như thế này bất cứ lúc nào, rất có thể ông ta sẽ không hết lòng cãi cho George trắng án. Ông ta có thể gây ra một điều thiệt hại lớn cho George, anh biết chứ? Ông ta có thể làm cho George ở tù rất, rất lâu. Anh hiểu điều đó, phải không?

- Phải, tôi hiểu, - Cully trả lời bằng một giọng khàn khàn, gần như không nghe rõ.

- Chuyện này sẽ không lâu đâu, - Lorry khẳng định tựa hồ cô đang cam kết một cách long trọng. - Chỉ cho tới ngày em chắc chắn rằng George không còn có thể thoát khỏi. - Cô mỉm cười. - Anh có biết anh ta có thể bị kết án lên ghế điện, nếu người đàn ông kia chết?

Cully gật đầu, mắt chăm chú nhìn nụ cười của Lorry. Đó vẫn là cái miệng xấu một cách tuyệt vời, nhưng nụ cười hoàn toàn không còn như trước. Vẻ xấu xí dường như đã biến mất chỉ còn để lại vẻ đẹp. Đôi môi của Lorry nhẵn, hơi ướt và phảng phất một cảm giác thanh thản lạ thường. Cully đột nhiên nhận ra đó là nụ cười ngây thơ. Người đàn bà rực rỡ đang đứng trần truồng trước mặt y thực ra chỉ là một cô bé lạc lõng trong một thế giới mộng mị, không thực và huyền hoặc.

- Anh không giận đấy chứ? - cô hiền lành hỏi.

- Không, Lorry, - Cully dịu dàng trả lời, - anh không giận đâu.

- Và anh vẫn luôn luôn yêu em nhiều chứ?

Cully buồn bã mỉm cười và nhẹ nhàng đặt bàn tay lên má người đàn bà trẻ.

- Anh vẫn luôn luôn yêu em... rất, rất lâu.

- Càng hay. Em rất vui lòng. - Cô lại đưa mắt nhìn lên cửa phòng. - Bây giờ, tốt hơn hết anh nên đi đi, - cô khẽ bảo.

- Anh đi đây.

Y cúi xuống và hôn lên má mà y vừa đặt bàn tay. Sau đó y quay gót và bước ra khỏi căn hộ.

Chương XXIII

Lúc Cully đến trình diện Ferguson buổi chiều hôm sau, bà ta đón tiếp y với một bộ mặt trơ như đá.

- Anh đã bị sa thải, Cullen, - bà ta thông báo với y bằng một giọng lạnh lùng. - Anh không còn làm việc trong hệ thống của tôi nữa.

- Tôi đã nghi ngờ điều đó. - Cully thừa nhận bằng một giọng lưng chừng.

- Tôi muốn thu hồi những con xúc xắc.

- Tất nhiên.

Y lấy ra từ trong túi những con xúc xắc mà Ferguson đã giao cho y ngày y mới đến và gieo lên mặt bàn gỗ ngang giấy tờ: bảy nút. Cully mỉm cười.

- Madigan đang ở bệnh viện, - Ferguson nói tiếp. - Anh ta bị lòi ruột và gãy mũi.

- Anh ta đã tự chuốc lấy.

- Tất cả những gì anh ta đã nói đều đúng.

- Không, không đúng như anh ta đã trình bày.

Ferguson lắc đầu với một vẻ hơi chán nản. Bà ta nhặt những con xúc xắc, thấy lên trong lòng bàn tay và cất vào một ngăn kéo của bàn viết.

- Tôi nghĩ rằng anh nhận thấy theo những điều liên quan tới luật gieo xúc xắc theo kiểu Anh, anh đã tàn đời ở Chicago?

- Có lẽ.

- Không có chuyện có lẽ, Cullen. Anh đã có tên trong sổ đen. Sự hiện diện của anh luôn luôn là một nguyên nhân gây ra ẩu đả. Mỗi lần có một sự kiện đáng tiếc ở đâu đó, người ta có thể tin chắc anh tham dự. Anh thu hút sự rủi ro như một cột thu lôi thu hút sấm sét.

- Có lẽ, - Cully nhắc lại.

Y nói bằng một giọng lơ đãng, đơn điệu, một giọng không còn sức sống.

- Anh có nhiều kẻ thù trong giới, - Ferguson nói tiếp, - và không phải chỉ vì trận đòn anh đã giáng vào Madigan. Một số người còn khẳng định rất có thể anh có trách nhiệm trong vụ bắt giam Cole. Cho dù điều đó có thực hay không, tôi sẽ không ở lại tại đường State, nếu tôi là anh. Dù sao đi nữa, tôi sẽ thu xếp để bỏ đi trước ngày Madigan ra khỏi bệnh viện.

- Tôi sẽ đi.

Ferguson thốt ra một tiếng lầm bầm ngụ ý: Anh sẽ quan tâm tới điều đó nếu anh muốn bảo toàn mạng sống. Rồi bà ta mở ngăn kéo phía dưới bàn viết, thò tay vào đó trong một lát, và cuối cùng rút ra một phong bì màu trắng trên đó có ghi tên của Cully.

- Cái này là của anh, - bà ta vừa nói với y vừa ném phong bì lên bàn.

Cully liền mở ra. Phong bì đựng bốn mươi mốt đô la và ba chục xu mà y mang theo người lúc đến Chicago và Ferguson đã tịch thu khi bà ta thu dụng y. Y gật đầu, đóng phong bì lại và đút vào túi trong của chiếc veston.

- Xong rồi? - Cully hỏi.

- Về những gì liên quan tới tôi thì xong rồi, - Ferguson trả lời bằng một giọng dứt khoát.

- Tốt lắm, thế thì đây là một tin nhỏ nhờ bà nhắn cho các tay gieo của bà, và nếu họ quen biết những tay chuyên nghiệp khác cũng xin thông báo giúp. Hãy nói với họ rằng Cully Tay Gieo rời khỏi Chicago vào thứ hai, nhưng y sẽ có mặt tại Gem tối chủ nhật. Hãy nói với họ y có mười hai ngàn đô la và y sẵn sàng chơi với tất cả những ai muốn thi đấu. Và hãy nói với họ rằng y tự cho là tay gieo xuất sắc nhất mà cái thành phố dĩ điểm này đã từng biết và y sẵn lòng chứng minh điều đó cho tất cả những ai quan tâm. Hãy nói với họ như thế.

Cully quay gót và đi ra cửa.

- Hooker sẽ rất thất vọng, - Ferguson từ từ lắc đầu, tuyên bố. - Ông ấy đã nói với tôi nhiều điều tốt đẹp về anh. Đây là lần đầu tiên trong đời ông ấy lầm lẫn.

- Lần thứ hai, - Cully lạnh lùng cãi lại. - Ông ấy cũng đã nói với tôi nhiều điều tốt đẹp về bà.

Y ra khỏi văn phòng, băng ngang quầy rượu lần cuối cùng và trở lại đường phố.

Lúc Cully đến phòng gửi áo của *Gem* tối chủ nhật, hai chục người đang chờ y.

Y quen biết một số trong bọn họ: Berstein, gã Do Thái láu cá, Phipps lầm lì, Diacre Daniels, kẻ

cuồng tưởng, mang đồ đen từ đầu tới chân, Sonny Binkley, sắc mặt căng thẳng, đôi mắt khắc khổ. Và Harold, gã lùn Harold, chuyên gác ban ngày, cũng đã đến, với vẻ bồn chồn, hơi ngượng nghịu vì ở lẫn lộn trong đám chuyên nghiệp sang trọng.

Một số khác Cully chỉ quen mặt, hoặc biết tên. Y biết rằng nhiều người trong bọn họ đang làm việc cho Ferguson, trong những sòng bạc khác thuộc phạm vi của bà ta. Tất cả, ngoại trừ Harold, đều là những tay chơi kỳ cựu biết rất rõ cách tính xác suất và có điệu bộ nghiêm trang như một giáo sĩ đang hành lễ.

Tất cả đã đến với chỉ một ý nghĩ trong đầu: chiếm đoạt, toàn bộ hoặc một phần, số tiền mười hai ngàn đô la của Cully Tay Gieo.

Đối với Cully, đây là buổi tối vĩnh biệt, buổi chung kết. Y đã trả lại phòng cho khách sạn Globe, chiếc va li của y đang chờ y trong một ngăn tủ ký gửi tự động của nhà ga đường bộ, và khi y ra khỏi Gem tối nay, mọi việc sẽ kết thúc. Y sẽ thực sự quay lưng lại với đường State và với Chicago. Và với Lorry.

Cully băng qua căn phòng và đến ngồi ở đầu bàn. Y rút ra từ mỗi túi áo sơ mi một xấp giấy bạc dày cộm và xếp thành năm chồng trước mặt, theo thứ tự trị giá: năm, mười, hai chục, năm chục và một trăm đôla. Y lấy từ trong túi ra một cặp xúc xắc bằng ngà mới tinh và ném chúng lên bàn, rồi y đếm một phần sáu số tiếng lách của y và đẩy đồng giấy bạc ra phía trước.

- Tôi đặt hai ngàn đô la.

Một sự xáo trộn im lặng khuấy động đám đông bất động lúc họ quay người để nhìn nhau thay đổi vị trí và lục túi áo sơ mi để bao số tiền đặt của Cully.

- Bao hai trăm đô la, - người theo sau y thông báo, đó là một tay gieo mà y không biết tên.

- Hai trăm nữa, - người kế tiếp là Bernstein nói.

- Và thêm hai trăm nữa, - gã trầm mặc Phipps nói tiếp.

- Một trăm.

- Một trăm năm chục.

- Một trăm đô la nhân danh Đấng Cứu thế, - Diacre Daniels ê a như hát thánh ca.

- Hai chục đô la, - gã gác ngày Harold thông báo, mặt đỏ bừng vì số tiền đặt ít ỏi.

- Một trăm.

- Bảy mươi lăm.

- Hai trăm năm chục, - Sonny Binkley thốt lên với một cái bủ môi khinh bỉ.

Tất cả bàn cùng tham gia, cho tới tay chơi ngồi bên phải Cully, vẫn còn một trăm ba chục đô la chưa bao hết trong số tiền hai ngàn. Không có những cuộc cá độ riêng biệt giữa các tay chơi. Tất cả mọi người đặt tiền chống lại người gieo. Cully Tay Gieo ở một phe và tất cả những tay chuyên nghiệp của Chicago ở phe kia.

Cully mỉm cười và nhặt hai con xúc xắc lên. Mọi con mắt chăm chú vào bàn tay của y, không ai nhìn mặt y.

Lúc y sẵn sàng gieo, cổ tay y chỉ lắc một cái và những con xúc xắc bay ra. Chúng lăn dọc theo bàn, va vào mố chặn và dừng lại ngay giữa đường.

- Mười một, thắng trọn.

- Tôi đặt bốn ngàn đô la, - Cully thông báo chưa đầy một giây sau khi những con xúc xắc dừng.

Những số tiền đặt của mỗi tay chơi được tập hợp, đẩy tới đầu bàn và gom vào số tiền đặt đầu tiên của Cully. Và việc bao lại bắt đầu.

- Hai trăm.

- Bốn trăm nữa.

- Ba trăm.

- Một trăm năm chục.

Lúc tới tay chơi cuối cùng, ba nghìn bốn trăm đô la đã được bao. Anh ta đặt hai trăm đô la và Cully rút lui bốn trăm đô la tiền đặt. Một người trả lại những con xúc xắc cho y.

Cổ tay mềm mại, thoải mái, điệu múa của xúc xắc...

Xoay tay, tiếng lách cách, chạy qua tấm thảm xanh...

Mười một.

- Bảy ngàn hai trăm đô la, - Cully thông báo. - Toàn bộ hoặc một phần.

Các tay chơi lấy ra những số tiền dự trữ của họ; họ đặt theo xác suất ít ỏi của một lần thắng trọn thứ ba liên tiếp. Hai lần liền, Cully đã đạt mười một nút chí là một khả năng trên mười bảy. Khả năng gieo được mười một nút một lần thứ ba là vô cùng nhỏ. Riêng vỏ bảy nút, kiểu thắng trọn thứ hai, y chỉ có một khả năng trên sáu, tức là năm chống một cho những người bao. Những tờ một trăm đô la ra khỏi túi và chất đồng trên bàn.

- Bao năm trăm đô la.
- Ba trăm năm chục.
- Sáu trăm.
- Năm chục đô la, - gã gác ngày Harold thông báo.

Một lần nữa, việc bao chạy quanh bàn, và lần này, toàn bộ số tiền đặt đã được bao. Người ta trả xúc xắc lại cho Cully.

Xoay tay...

- Thêm một lần nữa đi, người đẹp, - Cully thầm tự bảo.

... tiếng lách cách...

- Thêm một cú thắng trọn nữa đi, cưng.

... hãy gieo đi!

Nào, các con!

Tia chớp trắng va vào mố chặn và tách làm đôi. Một trong hai nhánh tung tăng lệch sang phải, trong lúc nhánh kia chạy thẳng về phía giữa bàn. Con xúc xắc lăn thẳng dừng lại đầu tiên, một cách đột ngột, mặt 6 hướng lên không. Con nháy nhót nghiêng mình một góc và xoay tròn như điên cuồng trước khi dừng lại một cách từ từ, ung dung, lật lên trời một điểm đen duy nhất.

6 và 1, bảy nút, thắng trọn.

- Khốn kiếp, - một trong những tay chơi khê thốt lên.

- Mẹ kiếp, - một người khác bảo.

Cully nghiêng mình về phía trước, hai bàn tay lật úp trên bàn.

- Chỉ có những tay tài tử thôi sao? - y hỏi với một nụ cười đầy tự tin.

Hai chục cặp mắt nhìn chòng chọc vào y trong im lặng.

- Tôi đặt mười bốn ngàn bốn trăm đô la, thưa quý vị. Quý vị có nghĩ tôi sẽ được bao?

Các tay chơi liên tục đổi chân trụ. Đây đó, một đầu lưỡi liếm đôi môi khô. Nhiều bàn tay ẩm ướt lén lút chùi lên ống quần. Không ai nói một tiếng.

- Cá nhân tôi, tôi chỉ đưa ra một ngàn sáu trăm đô la trong số tiền này, - Cully nhắc nhở họ. - Tất cả phần còn lại xuất ra từ túi quý vị. Chắc quý vị sẽ không để tôi ra đi với tất cả số tiền này? Chắc quý vị sẽ không để tôi trở về Evansville kể cho tất cả những tay gieo quê mùa nghe rằng tôi đã không sao làm cho những tay gieo ketch xù của Chicago bao số tiền đặt?

Vẫn im lặng. Cully chờ cả một phút, nhưng không một ai hé môi.

- Tùy ý quý vị thôi.

Y cúi xuống để gom đồng giấy bạc.

- Khoan đã...

Cully ngẩng đầu lên và mọi con mắt đều quay về phía đầu bàn đằng kia. Tiếng nói thuộc về một gã da nâu cao lớn mặc một bộ com lê thanh lịch màu xám tro. Anh ta thọc bàn tay vào túi trong và lấy ra một cái ví dài và đẹp.

- Tôi bao năm ngàn đô la, - anh ta thông báo.

Cully thẳng người lên, mỉm cười. Phải thế chứ. Tất cả những người khác sẽ nối tiếp anh ta.

Và đó quả thực là điều xảy ra. Những số tiền đặt tự động kế tiếp số tiền của gã cao lớn da nâu. Tất cả các tay chơi vội vàng bao mười bốn ngàn bốn trăm đô la của Cully tựa hồ họ lo sợ không đủ cho mọi người.

- Năm trăm.

- Thêm một ngàn! Lạy Chúa, xin Người bứt cánh tay quỷ sứ của kẻ sa đọa khốn khổ này. Xin Người đưa anh ta trở lại con đường cứu rỗi bằng cách cho anh ta sạch túi...

Diacre Daniels bị chặn lời bởi một giọng phấn khích.

- Tôi đặt bảy trăm năm chục!

- Và thêm bảy trăm năm chục nữa, - Sonny Binkley vừa thông báo vừa nghiêng rằng nói tiếp. - Việc này không thể kéo dài vô tận.

- Một ngàn, - Phipps thốt lên, anh ta không bao giờ nói thêm một tiếng nào không cần thiết.

Việc bao diễn ra tuần tự với tốc độ của một trận cháy rừng, cho tới lúc mười bốn ngàn bốn trăm đô la hoàn toàn được bao và mọi tay chơi đều đã đặt tiền chống lại người gieo, ngoại trừ Harold, gã gác ngày. Đôi mắt của Cully nhìn gã lùn.

- Anh có muốn thử thời vận?

Harold nuốt hơi một cách bồn chồn và không trả lời. Cully đẩy chồng giấy bạc năm đô la về phía số tiền đặt của y.

- Toàn bộ hoặc một phần, - y đề nghị.

Harold nhanh nhẹn rút ví ra và dốc sạch. Tài sản anh ta lên tới ba mươi bảy đô la. Anh ta rút lại hai tờ một đô la và đặt số còn lại trên bàn.

- Ba mươi lăm đô la, - y nói, mặt lại đỏ bừng một lần nữa.

Cully tách bảy tờ ra khỏi chồng giấy bạc của y, thêm vào số tiền đặt và lừa phần còn lại về phía mình.

- Mười bốn ngàn bốn trăm ba mươi lăm đô la đã được bao toàn bộ, - gã cao lớn mặc bộ com lê xám tro thông báo. - Hãy đưa xúc xắc cho anh ta.

Một người nhặt hai con xúc xắc và lăn chúng về phía Cully. Y đặt bàn tay lên bàn, lòng bàn tay ngửa ra, và hai con xúc xắc chạy vào đó. Lúc y nhắc chúng lên một dòng mồ hôi chảy ra khỏi nách y và lăn dọc theo cánh tay y, ngay lập tức thấm vào sơ mi. Những ngón tay của Cully khép lại trên hai con xúc xắc.

“Một cú gieo, - y nghĩ, - chỉ một cú gieo lấy hai mươi tám, gần hai mươi chín ngàn đô la.”

Cổ tay y uốn éo như một con rắn. Một con rắn chuông, vì tiếng lách cách hung hăng của những con xúc xắc.

- Chúng đây rồi, - y thông báo với những kẻ im lặng và trang nghiêm đang vây quanh bàn.

Y buông những con xúc xắc. Chúng chạy có vẻ chậm, dường như hơi mệt nhọc, tựa hồ chúng sắp sửa dừng lại trước khi tới được mồi chận. Nhưng không, chúng vẫn tiếp tục cho tới cùng đường, nảy lên một cách êm ái vào mép bàn, và chạy ngược lại chừng vài phân. Chúng ngừng lại ở tận đầu bàn, đối diện với Cully.

Mười một.

Cully tựa người vào bàn; chân y run lấy bầy. Đầu óc y dường như trống rỗng. Y phải liếm môi để có thể thốt lên bốn tiếng mới chấm dứt được cơn choáng váng.

- Tôi đặt tất cả, - y thông báo bằng một giọng khàn khàn, và y mỉm cười.

Các tay chơi nhìn ngấm y với lòng đổ kỵ, im lặng, bình tĩnh, thư giãn, tựa hồ tất cả những kẻ tập hợp chung quanh bàn đang hồi sinh sau đau khổ và cuối cùng đang tìm thấy lại sự bình an với niềm tin sáng khoái rằng những điều bất hạnh của họ đã chấm dứt. Cully vừa chờ đợi vừa quan sát lần lượt các gương mặt thanh thản đang vây quanh y. Cuối cùng một trong những tay chơi

buông một tiếng thở dài và rời khỏi bàn. Một người khác đi theo anh ta, rồi một người thứ ba. Và từng người, từng hai người hoặc từng ba người, cử tọa giải tán. Cuộc chơi chấm dứt đúng như Cully đã dự đoán, với tất cả tiền có sẵn trước mặt y và không còn ai để bao y nữa.

Y hít thở điều hòa và bắt đầu sắp xếp đồng giấy bạc trước mặt y, chồng lên nhau không kể trị giá, gom chúng lại thành từng xấp, tự hỏi làm sao y có thể bỏ tất cả vào trong các túi của mình.

Ở đầu bàn đằng kia, một tay chơi đã nhặt một con xúc xắc và gieo, lại nhặt lên và gieo. Và mỗi lần anh ta gieo, anh ta lại đạt số 6. Nhiều tay chơi quay bước trở lại và nhìn anh ta làm việc đó với một vẻ quan tâm mỗi lúc một gia tăng.

Cully chợt trông thấy việc đang xảy ra. Y dừng sắp xếp tiền và nghiêng răng quan sát cảnh tượng.

Tay chơi để riêng con xúc xắc ra và lấy con thứ hai. Anh ta gieo con này, nhặt lên, gieo lại, nhặt lên, một cách không nản chí. Và cứ mỗi lần anh ta gieo, anh ta lại đạt số 5, hoặc số 1.

- Cặp xúc xắc ngộ thật, - gã tay chơi vừa nói vừa gom cả hai con xúc xắc vào trong lòng bàn tay.

Cully đỏ bừng mặt vì tức giận. Bỏ lại đồng tiền còn bừa bãi, y sai bước về phía đầu bàn đằng kia. Y nắm hai con xúc xắc trong tay gã đàn ông và xem xét kỹ. Y thử làm cho chúng giữ thẳng bằng cách đặt góc của một con xúc xắc vào điểm chính giữa của con kia: không thể được. Y siết chặt hai con xúc xắc vào nhau giữa ngón tay cái và ngón trỏ, và buông rơi thẳng góc lên bàn: chúng nảy lên và đạt 6-1. Y làm lại: vẫn 6-1. Y làm thêm một lần nữa: 6-5. Y lần lượt lấy từng con xúc xắc và làm nó quay trên một góc: con đầu tiên luôn luôn đạt 6, con kia đạt 5 hoặc 1.

Những con xúc xắc gian lận, không thể chối cãi.

Đối với con đầu tiên, người ta đã chèn chì vào mặt 1 để cho nó luôn luôn lật ra mặt 6, mặt đối diện. Riêng con thứ hai, nó chứa đựng một giọt nhỏ thủy ngân chạy qua chạy lại giữa mặt 2 và mặt 6, để cho nó luôn luôn lật ra mặt 1 hoặc mặt 5.

Cully ngược mắt lên những bộ mặt buộc tội chung quanh y và cảm thấy mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng y.

- Đây không phải là những con xúc xắc của tôi. Một kẻ nào đó đã thay đổi.

- Theo tôi, nếu một kẻ nào đó đã thay đổi những con xúc xắc của anh, - một trong những tay chơi phản đối, - thì hẳn ta phải tráo những con thua, chứ không phải những con thắng. Anh không tin hay sao?

Những hàm răng nghiến chặt, những đôi mắt đầy giận dữ. Cully quay gót để nhìn vào mặt gã đàn ông vừa nói, nhưng người y luôn luôn ướt đẫm mồ hôi lạnh, bởi vì y biết chuyện gì đang chờ y.

- Tôi nói với các anh rằng một kẻ nào đó đã đổi những con xúc xắc này!

- Xem nào, - một giọng cà khịa vang lên.

Và cú đánh đầu tiên giáng xuống. Nó xuất phát từ một nơi nào đó, trong nhóm người đang vây quanh Cully, một quả đấm tống lên miệng y. Cully lão đảo và một đòn thứ hai, từ phía đối diện, trúng vào một con mắt của y. Một cú khác trúng vào gáy y, một cú khác nữa vào mạn sườn y, müt sắt của một chiếc giày đá vào ống quyển y.

Cully rên rỉ và ngã quỵ xuống. Đám đông như một ngọn thủy triều nuốt chửng y.

Chương XXIV

Lúc y hồi tỉnh, y thực sự không đau đớn. Y không cảm thấy một cơn đau chính xác nào, chỉ có một cảm giác nặng nề đè lên người y khiến y không thể động đậy. Một bên má và hai lòng bàn tay của y giá lạnh và ẩm ướt, vì chúng tựa lên mặt đất lót bê tông của lối đi. Một chân của y gập lại trong vị thế khó chịu một cách mơ hồ, dường như bị tê cứng.

Trong một lúc lâu, y nằm hoàn toàn bất động, hoàn toàn đứng vững với cảnh tượng của đường phố mà y thoáng trông thấy ở cuối lối đi. Y không vội cử động, không vội đứng lên, vì y không biết mình sẽ làm gì và sẽ đi đâu, sau khi đã đứng lên.

Thôi được, cú này mình đã thực sự tiêu tùng. Chỉ còn nước rút thang. Kẻ lừa phỉnh mình đã không qua được mắt mình.

Y thốt ra một tiếng cầu nhàu và cảm thấy một cơn đau nhói khiến y cau mày.

Và tất cả thế là công cốc, y đột nhiên hiểu. Tất cả công việc này, tất cả thời gian này, tất cả những tổ hợp số tích giữ một cách nhẩn nại trong đầu y tới mức trở thành một bộ phận của não bộ y điều hành toàn bộ hành động của y.

Tất cả những con số này để đi tới đâu?

Cully đưa hai bàn tay lên ngang ngực và cố trỗi dậy. Năm phân, mười phân... và rồi một cơn đau đón bùng nổ cào nát từ đầu tới chân y, tàn phá không thương tiếc thần kinh hệ y và ném y trở lại, thở hổn hển trên nền xi măng của lối đi.

Đôi mắt y tràn đầy lệ, trong lúc tất cả những cơn đau đã ngủ yên bất thần tình dẫy và giận dữ chống lại sự di chuyển bất ngờ của một cơ thể bị đoạ đầy. Mắt cá, ống chân, dạ dày, xương sườn, mặt, đầu và tất cả con người y chỉ là một khối đau, hung tợn, giày vò, ghê tởm, vừa nóng bỏng vừa lạnh buốt.

Trời ơi, bọn chúng đã làm gì mình thế này?

Một cơn choáng váng tràn ngập người y, một màn sương mù xám nhạt mà y đã tránh được giây lát trước đó lúc bất thần mở mắt. Con đường phố sáng rực không còn thấy rõ ở đầu lối đi; tất cả chợt trở nên mờ mờ và chân trời bắt đầu uốn éo. Cully nhắm mắt lại. Y cần nghỉ ngơi, bình tĩnh lại, bắt đầu lại từ số không.

Một lúc sau, y nhắc một bàn tay lên một cách thận trọng, sợ sệt, và hết sức nhẹ nhàng đưa lên bộ mặt nhức nhối của y. Mấy ngón tay của y mò mẫm trong bóng tối và phát giác một con mắt sưng phồng lên một cách kỳ quái, một cái môi bị nứt, một trái tai bị bút vẫn còn rướm máu.

Ôi, lạy Chúa

Bàn tay tiếp tục cuộc khám phá dọc theo cơ thể y, tìm thấy hai xương sườn bị rạn, một bên hông bị tổn hại và một dạ dày bị ngược đãi đến mức chỉ cần chạm nhẹ là phát sinh những cơn co giật không nén được.

Cully nôn mửa, không sao nhìn nổi, và luồng chất lỏng ấm và thối tung toé trên nền xi măng của lối đi, ngay dưới mũi y.

Ai? - y tự hỏi. - Ai đã làm chuyện này? Ai đã có thể hủy hoại y một cách quyết liệt như thế này?

Sonny Binkley?

Ông Edwards, thông qua một trong những tay gieo của ông ta?

Madigan, bởi một người bạn của anh ta?

Harold, gã gác ngày?

Kẻ nào căm ghét y đến mức xử sự với y một cách độc ác như thế?

Một nụ cười đau đớn làm nhăn nhó đôi môi bầm tím của Cully. Câu trả lời muốn làm nổ mắt y.

Kẻ nào căm ghét y đến thế? Tất cả.

Cully tới được đầu lối đi, trở ra một đường phố tối tăm, dưới chiếc cầu cạn của đoạn đường tàu điện ngầm chạy trên không. Bây giờ, nỗi thống khổ đã mù mẫm, đây là một vỏ đau đớn bao bọc từng đốt xương, từng cơ bắp của y. Khấp người y cứng đờ, mỗi bước đi lảo đảo là một khổ hình mới phải chịu đựng.

Y ngả chân ở chỗ ra của lối đi, khuất trong bóng tối của chiếc cầu cạn. Y chợt nghĩ tới mười hai ngàn đô la mà y đã mang đến Gem và hai mươi chín ngàn, hoặc gần như thế, chất đồng trước mặt y sau lần gieo cuối cùng. Một cách vụng về, không tin chắc, y lục hết túi này sang túi khác. Chúng không chứa đựng bất cứ một cái gì, ngay cả một chiếc khăn tay. Bọn họ đã lấy tất cả của y.

“Lẽ tất nhiên, - Cully tự bảo. - Tại sao bọn họ lại ngược đãi y? Xét cho cùng, tất cả số tiền đó xuất phát từ túi bọn họ, kể cả mười hai ngàn đô la mà y đã mang theo khi đến. Nếu bọn họ tin chắc đã bị gian lận tối hôm đó, bọn họ phải nghĩ rằng y cũng đã gian lận những lần khác. Những

con xúc xắc gian lận tuồn vào cuộc chơi cho bọn họ cái quyền lấy của y tất cả những gì y có. Đó là một phần của luật chơi xúc xắc theo kiểu Anh.

Cully băng ngang đường phố vắng tanh, lặng lẽ qua chiếc cầu cạn, và đi vào con hẻm tối tăm mở ra ngay trước mặt y. Men theo các bức tường, mò mẫm vòng quanh các thùng rác, y khó nhọc tìm đường xuyên qua hậu trường của những quán rượu, những hội chợ và những tiệm cà phê của đường State.

Aggie mở cửa và kinh hoàng vì cảnh tượng Cully khắp mình đầy máu và những vết bầm. Mắt cô tràn lệ.

- Ôi! Lạy Chúa, Jack...

Cô nắm lấy cánh tay y, dìu y tới giường và đỡ y nằm xuống. Rồi cô đi tìm một thau nước và một cái khăn, chùi vết máu đông trên cái tai rách của y và đặt một cái khăn khác, thấm nước lạnh, trên con mắt sưng phồng của y.

-Aggie...

- Lúc này anh đừng nói gì cả. Đừng cử động.

- Anh cần tiền.

- Được. Bây giờ, anh hãy im miệng.

- Không nhiều, chỉ hai chục đô la, vừa đủ tiền đi xe ca về Evansville.

- Đồng ý, Jack, nhưng anh hãy nằm yên, môi anh lại bắt đầu chảy máu.

Bất chấp những lời van xin của cô, Cully vẫn tiếp tục nói. Y kể cho cô nghe cuộc chơi xúc xắc, hai mươi chín ngàn đô la mà y đã thắng, những con xúc xắc bị đánh tráo và trận đòn. Aggie vừa lắng nghe vừa cạo rửa các vết thương của y. Sau khi băng tai y, cô giúp y cởi quần áo để có thể giặt những vết máu lấm lem trên quần dài và áo sơ mi của y. Cô phát hiện vết sưng ở hông, chăm sóc nó và tìm ra đủ bằng chứng để băng bó mấy xương sườn nứt rạn của y. Cô bắt y uống bốn viên aspirine với một ly sữa, để cho chúng khỏi làm đau dạ dày y. Sau đó cô đắp một tấm ra lên người y và xoa bóp hết sức nhẹ nhàng các cơ bắp bị đau của y; cuối cùng y ngủ thiếp đi. Lúc hơi thở của y trở nên đều đặn, cô mới để y một mình để đi mua thêm vật dụng băng bó ở hiệu thuốc, dự trữ cho ngày mai.

Lúc trở về, cô tìm thấy Cully đứng, đang mặc quần áo.

- Anh làm gì thế? - cô hỏi y, sợ hãi khi thấy y đã đứng lên.

- Em có muốn cho anh mượn hai chục đô la đó hay không, Aggie? Anh sẽ gửi trả lại cho em qua bưu điện.

- Anh điên rồi, Jack. Anh không đủ sức đi đâu.

- Anh phải đi, Aggie. Chicago không còn gì cho anh. Hoàn toàn không còn gì nữa.

- Nhưng anh vẫn có thể chờ đợi...

- Không. Anh đi đêm nay, ngay tức khắc.

- Em sẽ không đưa tiền cho anh, - cô nói bằng một giọng thách đố.

- Thế thì, anh sẽ xin quá giang.

Y khoác chiếc veston và đi về phía cửa với một bước chân cứng đờ.

- Khoan đã...

Cô đưa cho y một tờ giấy bạc hai chục đô la.

- Aggie, anh... anh xin lỗi em về chuyện hôm đó, trong công viên...

- Đừng nhắc tới nữa, Jack.

- Hôm ấy, anh đã không còn đầu óc. Anh đã quen một phụ nữ...

- Đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Em xin anh, Jack, anh đừng đi bây giờ. Ít ra, hãy chờ tới ngày mai, em van anh.

- Anh không thể, em à, - Cully vừa dịu dàng trả lời vừa từ từ lắc cái đầu đang đau đớn. - Anh phải ra khỏi cái thành phố đáng ghét này. Ở đây, không thể có gì tốt cho anh. Kể từ khi anh đến đây mọi việc cứ đảo lộn. Anh không phải là người có thể sống ở đây, Aggie. Anh có cảm tưởng mình là một kẻ xa lạ. Bất cứ nơi đâu anh đến, bất cứ việc gì anh làm, anh chỉ gây ra những điều buồn phiền. Vì lỗi của anh, một người đàn ông đã vào bệnh viện, một người khác vào tù, và có lẽ một người thứ ba ra nghĩa trang. Bất cứ anh làm gì, cố ý hay không, điều đó không quan trọng, anh vẫn phải chịu trách nhiệm. Thậm chí anh đã không có khả năng giữ thân thiện với một đồng nghiệp cũng gốc gác nông dân như chính anh, - y vừa nói thêm vừa nghĩ tới Sonny Binkley. - Điều đó chứng tỏ cái thành phố dơ dáy này kỳ với anh tới mức nào. Việc duy nhất anh còn có khả năng thành công một cách đáng kể là gieo xúc xắc theo kiểu Anh. Nhưng cả việc này, anh có nguy cơ mất luôn nếu anh không ra đi ngay lập tức, và đến lúc bấy giờ thì anh sẽ chẳng còn gì nữa. Em hiểu anh, phải không?

- Nhưng, cần gì nữa, Jack? - cô vẫn muôn thảo luận. - Có thay đổi gì đâu? Tất cả bọn họ đều tin

chắc anh đã gian lận. Anh hãy xem bọn họ đã đặt anh vào tình thế nào? Cho dù anh là tay gieo xuất sắc nhất thế giới, bọn họ sẽ không bao giờ để cho anh chơi xúc xắc nữa đâu. Và bọn họ sẽ thông báo với tất cả mọi người, anh biết rõ như thế mà; tất cả các hệ thống sòng bài trong nước sẽ bị cấm chỉ. Anh đừng liều mạng tìm cách cứu vãn một cái gì đã mất.

- Cái đó vẫn chưa mất, - Cully lắc đầu bướng bỉnh cãi lại. - Dù sao đi nữa, không phải hoàn toàn. Tối thiểu có hai người biết anh đã không gian lận. Người thứ nhất là tên đã đánh tráo hai con xúc xắc của anh. Và người thứ hai là một bạn thân của anh tên Hooker. - Cully chột thờ dài và giọng y dịu xuống. - Chính Hooker đã tặng anh cặp xúc xắc đầu tiên và chính ông ấy đã tài trợ cho anh trong thời gian đầu. Ông ấy đã chỉ dẫn cho anh cách suy nghĩ bằng những con số, như một tay gieo cần phải làm. Anh tin rằng đó là người bạn duy nhất mà anh đã từng có. - Mí mắt y nhú lại, giọng y lại trở nên khô khan và khắc nghiệt. - Hooker sẽ không bao giờ chịu tin rằng chính anh đã mang những con xúc xắc gian lận đó đến Gem và ông ấy sẽ biết cách lật mặt nạ thủ phạm.

- Thôi được, anh cứ đi tìm ông ấy, nếu anh cho rằng anh phải làm việc đó, - Aggie đầu hàng bằng một giọng ghen ngào vì nước mắt, - nhưng không phải ngay bây giờ, không phải trong tình trạng hiện tại của anh. Hãy chờ khi đã bình phục. Thêm hoặc bớt một vài ngày đâu có gì thay đổi...

- Anh không bao giờ biết được, - Cully ngắt lời bằng một giọng rầu rĩ. - Rất có thể sẽ có chuyện thay đổi.

- Hãy nghe em, Jack...

Nhưng Cully vẫn đứng dưng trước những lời van nài của cô.

- Vĩnh biệt, Aggie.

Cánh cửa mở ra, đóng lại, và Aggie chỉ còn lại một mình.

Nhà ga đường bộ, ở tầng hầm thứ hai, cũng được thấp sáng chói lợi như ngày Cully đã đến Chicago. Ngày hôm ấy, gian đại sảnh lớn cực kỳ hiện đại đối với y dường như là tòa nhà đẹp nhất hành tinh. Bây giờ y đang rời khỏi Chicago thay vì đến đó, y không còn thấy như thế. Tựa lưng vào bức tường đối diện với phòng giữ hành lý tự động, đầu cúi gằm để che giấu bộ mặt sừng phồng, chiếc va li bên cạnh chân, y cam lòng chờ người ta thông báo chuyển xe ca bốn giờ sáng đi Evansville. Với rất nhiều tiếng lạo xạo và tạp âm, cuối cùng chiếc loa mời các hành khách đi về phía nam lên xe. Cully liền nhặt chiếc va li lên và đi theo dãy hành khách ngái ngủ đang tiến dần tới nơi lên xe. Mỗi bước chân gây ra một lần sóng đau đón, nhưng Cully đã bắt đầu quen đi. Nó không khiến y buồn nôn cũng như chóng mặt. Bây giờ nó chỉ làm y đau, một cách liên tục, mỗi lần y thở, không ngớt.

Chiếc xe ca Greyhound lớn đang đậu dọc theo một bờ đường xây cao lên. Người tài xế kiểm tra vé ở cửa và cho hành khách lên từng người một. Cully giữ chiếc va li sát mình, men theo hành lang chật hẹp và tìm thấy một chỗ gần mặt kính phía sau. Y đặt chiếc va li vào lưới để hành lý và

ngồi xuống. Y tựa gò má đầy thương tích lên mặt kính trơn và mát và nhắm mắt lại. Vô số tư tưởng hỗn độn bắt đầu quay cuồng như điên loạn trong đầu óc y. Y tự hỏi mình sắp trở thành cái gì.

Cuộc đời của y từ nay về sau sẽ ra sao? Những dự tính tương lai gì còn có thể phác thảo cho Cully Tay Gieo, kẻ đã lên miền bắc để bộc lộ thiên tài? Tay chơi trẻ sẽ trở nên như thế nào với đầu óc chứa đầy những con số và cổ tay nhuyển như cao su, gã thanh niên tỉnh lẻ bị lôi cuốn bởi số tiền kếch xù như một khách hành hương bị lôi cuốn bởi thánh lễ Mecque? Y chạy trốn trong lúc vẫn còn thời gian, nhưng phần nào của Cully Tay Gieo đang bỏ lại ở đường State? Trong bao lâu những vết thương do Chicago bắt phải chịu mới lành và sẽ để lại những vết sẹo gì? Bao nhiêu của bản thân y đã thoát khỏi vụ đắm tàu này?

“Một cuộc chơi thú vị, - y hung dữ nghĩ. - Điểm chủ yếu.”

Y chợt nghe cánh cửa hơi đóng lại ở phía trước xe, bít kín buồng du hành sắp mang y rời xa Chicago. Y thở dài và vừa ngồi thẳng người lại vừa mở mắt ra. Một phụ nữ đang ngồi bên cạnh y, bất động và im lặng. Y nhìn chăm chăm vào mặt cô trong im lặng.

Đó là Aggie.

- Em có thể đến với anh chứ, Jack? - cô chỉ hỏi.

Cully nuốt nước bọt.

- Để làm gì?

- Em cũng vậy, em sợ. Cũng như anh, em sợ Chicago.

Cully tựa gáy lên lưng ghế và nhắm mắt lại. “Cũng như mình, - y nghĩ; - cô chạy trốn trong lúc vẫn còn thời gian. Bỏ lại phía sau một phần của bản thân, với hy vọng tìm ra một điều gì tốt đẹp hơn... một tương lai tốt đẹp hơn.”

- Em có thể chứ, Jack? Em có thể đến với anh chứ?

- Được.

Y quay người về phía cô và mở mắt ra. Cô siết chặt y trong vòng tay và kéo bộ mặt bầm tím đáng thương vào sát ngực cô.

Chiếc xe ca lớn màu xám bạc rung lên trong một tiếng gầm đìc tai, leo đoạn đường dốc và âm ầm phóng về phía ranh giới của thành phố, về một môi trường khác.

HẾT

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>